

DEVİRİMCİ EMEK

FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!..

KAPİTALİZME KARŞI SAVAŞ,
HER YERDE!

■ FABRİKALAR,
TARLALAR
SİYASİ İKTİDAR,
HER ŞEY EMEĞİN
OLACAK!

Sloganlar, sınıflar mücadelesini kavrar ve bu mücadelede devrimci sınıfın hedeflerini doğru biçimde yansıtırılarsa güçlü olurlar. Dolayısıyla, sloganların gücü devrimin gücünden ileri gelir.

Syf:3

■ KÜRT ULUSAL
SORUNU

Kürt ulusal hareketinin bu tarihsel devrimci yönü, onu, birleşik devrimimizin güçlü bir ögesi haline getiriyor. Bu tarihsel yön dikkate alınmaksızın, Kürt ulusal sorununa marksist bir yaklaşım sergilenemez.

Syf: 6

■ OPORTÜNİZM

Devrimci durumun varlığından, devrimin koşullarından sözeden, devrimi soyut bir teorik sorun olarak değil, somut bir hedef olarak ele alanlar, bu inançlarında tutarlı olabilmek için Geçici Devrim Hükümeti sorununu da kesin bir biçimde ele almalıdır.

Syf: 12

Devrim İçin Devrimci Emek
Onbeş Günlük Sosyalist Dergi
Yıl: 8 / Sayı: 7 / 4 Eylül 1997

Sahibi: Emek Yayıncılık Adına
Temel Gürsoy

Genel Yayın Yönetmeni
K.Önder İl

Yazı İşleri Müdürü
Aysun Bozdoğan

Abone Koşulları

Yurtiçi
6 Aylık 1.000.000 TL.
1 Yıllık 2.000.000 TL.

Yurtdışı
6 Aylık 120 DM.
1 Yıllık 240 DM

Hesap No:
Temel Gürsoy
İş Bankası/İSTANBUL
Sirkeci Şubesi 1047 30000 652274

Adres
Hobyar Mah.
Cemal Nadir Sk.
H.Fazlıoğlu İşham D:63
Cağaloğlu/İSTANBUL
Tel-Fax: (0212) 511 09 10

Avrupa Temsilciligi:
Selahattin Karataş
Post Lager 3000 Bern 1 Ann
İSVİÇRE

İsviçre Temsilciligi:
H. Kepenek
Rue Du Lac 15/A
1020 RENENS / LOSANNE
İSVİÇRE

Almanya Temsilciligi:
H. Arslan
Singerhoff Str. 9
44225 Dortmund / Almanya

Baskı
Sistem Ofset

Genel Dağıtım
BİR-YAY

Sunu;

Yedinci sayımızla yeniden merhaba;

Dağıtım tekellerinin keyfi uygulamalarına karşı dergimizin elden satışının daha yoğunlaştırılmasına yönelik yapmış olduğumuz çağrının okurlarımız tarafından duyarlılıkla algılandığını ve birçok bölgede dergimizin elden satışının gerçekleştirildiğini büyük bir sevinçle duyduk. Duyarlı okurlarımıza teşekkür eder, bu desteğin devam etmesi için her okurumuzu aynı zamanda birer dergi dağıtıcısı gibi davranma sorunluluğuna çağırıyoruz.

Daha geniş kitlelere ulaşabilmek için daha aktif, daha militan, çalışmaya hep birlikte...

Devrim İçin DEVRİMCİ EMEK

Yoldaşlar;

Türkiye ve Kürdistan'da toplumsal devrimin ve komünizm kavgasının simgesi olan TKEP/Leninist, 7 yılda yarattığı değerlerle öyle bir fırtına koparacaktır ki; artık zafer leninist kişilikle somutlaşacaktır.

TKEP/Leninist; ilkenin, cüretin, kahramanlığın, enternasyonalizmin adıdır.

Bu adla yürüyeceğiz en zorlu düşmanın üzerine;

Bu adla yerinden oynatacağız dünyayı;

Ve boğazına kadar çirkefe, kana batmış sermayeyi, tarihin çengeline bu adla asacağız.

Sefalet ve kinle parlayan milyonların gözbebeklerinde bu ad okunacak;

Ölürken bile gülümseyen Che'nin silahına bu adı kazıyacağız;

Kan ve sonsuz vahşet kokan bir tarihe, yeni ve mükemmel bir dünyanın söyleyeceği son söz olacaktır TKEP/Leninist.

Çanakkale Cezaevi
TKEP/Leninist Tutsakları Adına
Mutlu YILDIRIM

DETAK'LI AİLELERDEN **YAŞAR BULUT'UN AİLESİNE ZİYARET**

25 Ağustos 1993'te polisle girdiği çatışma sırasında yaralı ele geçirilen ve üç hastane dolandırıldıktan sonra, polisler tarafından sedyesinden atılan, aldığı 13 kurşun yarasma rağmen inatını iki gün ölüme direnen Leninist Gerilla Yaşar

Bulut katledilişinin 4. yılında çeşitli etkinliklerle anıldı. Yine bu etkinlikler çerçevesinde DETAK'lı aileler de Yaşar Bulut'un ailesini ziyaret ettiler.

DETAK'lı aileler, babasına cezaevindeki yoldaşları tarafından kızıl bez üzerine sırna iplikle işlenmiş Yaşar'ın resmini hediye ettiler.

Ailesi YAŞAR'ın acısını halen yüreklerinde hissettiklerini belirtirken gözleri doluyordu. Babası Yaşar'ı anlatırken onun bir orduya bedel olduğunu, öldüğüne halen inanmadıklarını belirtti. Devletin eğer isteseydi oğlunu canlı olarak yakalayabileceğini fakat öldürülüşünün bilinçli bir şekilde yapılmış olduğunu söyledi.

Cenazesine bile saldırdıklarını, aile fertlerini gözaltına aldıklarını ve Yaşar'ın abisine işkence yaptıklarını anlatan haba, evlat acısını hiç kimsenin yaşamamasını diledi.

FABRİKALAR, TARLALAR SİYASİ İKTİDAR, HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!

İşçi sınıfının ve emekçi halkın devrimci hedeflerini bütünlüklü olarak öne çıkartan bu slogan, her gerçek toplumsal devrimin izlenmesi gereken gelişme çizgisine uygun bir seyir izleyerek, gelinen süreçte değişime uğramıştır. Sloganlar, sınıflar mücadelesini kavrar ve bu mücadelede devrimci sınıfın hedeflerini doğru biçimde yansıtırırsa güçlü olurlar. Dolayısıyla, sloganların gücü devrimin gücünden ileri gelir. Devrimci sınıfın devrimci hedeflerini en kısa ve özlü biçimde anlatan sloganlar, yansıttığı devrimin pratik gelişimine bağlı olarak yeni anlamlar kazanırlar. Proletaryanın devrimci sınıf partisi tarafından kitlelere götürülen "Fabrikalar, tarlalar, siyasi iktidar, her şey emeğin olacak!" sloganı, her zaman, yani emekçi sınıflar mücadelesinin her döneminde devrim ve iktidar hedefini kendi içinde bütünlük olarak ifade etmiştir. Ama nasıl ki, devrimin propaganda dönemi ile eylem dönemi (yani devrimi pratik olarak örgütlenme dönemi) birbirinden farklı ise; bu gelişmeye bağlı olarak, devrimi hedefleyen slogan da, devrimin pratik olarak örgütlenme döneminde, iktidarı ele geçirme sloganına dönüşür. Yani propaganda olarak yıllarca eylemlerde söylenen slogan, devrim ve açık çatışma döneminde maddi güce dönüşmeyi, yani gerçekleşmeyi herkese dayatıyor.

Önceleri devrimci propaganda sloganı olan devrimin bu temel sloganı, devrimci durum ve iç savaşın yaşanmasıyla birlikte devrimci iç savaşın sloganına dönüştü. Bu durumda, devrimin temel sloganı öne çıkartılmalı; yalnızca öne çıkartılmakla yetinilmemeli; devrimci eylemin havaya kalkmış yumrukları üstünden hedefine vurdurulmalı.

Slogan, emeğin egemenliğini hedeflediğinden dolayı, anti-kapitalist öze sahiptir. Kapitalist üretim biçiminin egemen olduğu bir ülkede, emeğin mücadelesi ancak, kapi-

talizme karşı verilebilir. Ya da başka bir yondan söyleyelim, emeğin kurtuluş mücadelesi, ancak ve esas olarak ücretli emek sisteminin olduğu kapitalist toplumda, temel devrimci mücadele olabilir. Emeğin iktidarından sözedilirken, burada temel olarak ücretli emekçilerin egemenliğinin hedeflendiği apaçiktır. Devrim ancak egemen olana karşı yapılır. Türkiye ve Kürdistan'da egemen olan kapitalizmdir. O halde, emeğin iktidar mücadelesi, egemen durumda olan tekelci kapitalist sınıfa karşı verilebilir. Böylece,

**Önceleri
devrimci propaganda
sloganı olan devrimin bu temel
sloganı, devrimci durum ve
iç savaşın yaşanmasıyla
birlikte devrimci iç savaşın
sloganına dönüştü.**

**Bu durumda, devrimin
temel sloganı öne çıkartılmalı;
yalnızca öne çıkartılmakla
yetinilmemeli;
devrimci eylemin
havaya kalkmış yumrukları
üstünden hedefine
vurdurulmalı.**

emeğin egemenliğini hedefleyen temel devrimci sloganının, anti-kapitalist bir savaş sloganı olduğu tartışmaya yer bırakmayacak kadar açıktır, kesindir.

Sloganın hedeflediği "iktidar" yalnızca siyasi bir iktidar değildir, siyasi iktidar, devrimci ekonomik-toplumsal önlemlerle birlikte ele alınır. Bir devrimin ilk koşulu siyasi iktidarın ele geçirilmesidir; ne var ki, eğer siyasi iktidar, maddi temellerinden yoksun kalırsa, bu iktidarın yaşama şansı olmaz. Bunun için, devrimci, slogan, proletaryanın ya-

kın iktidar hedeflerini belirlerken, bütünlüklü olarak sorunu koyuyor. Sloganda sembolize edilen "Fabrikalar, Tarlalar..." ile kapitalist özel mülkiyette bulunan temel üretim araçlarının zor yoluyla el konulması hedefleniyor. Burada "tarlalar" ile anlatılan şey, tarımda, toprakta büyük özel mülkiyetin, kapitalist mülkiyetin ortadan kaldırılmasıdır. Özel büyük toprak mülkiyeti, üzerindeki tüm üretim araçlarıyla birlikte zor alımı yoluyla kamulaştırılacaktır. Buradan da açık olarak anlaşılacağı gibi, Tekelci kapitalist egemenliğin ekonomik ve politik gücünü ortadan kaldırmak ve yerine emeğin egemenliğini kurmak devrimin temel sloganının ana içeriğidir.

Burada hedeflenen anti-kapitalist devrimci önlemlerin, ilk planda anti-tekel önlemler olduğu kendiliğinden anlaşılacaktır. Türkiye'de kapitalizmin egemenliğinden söz etmek, gerçeğin yalnızca bir yansımasıdır, ekonomik-toplumsal gerçekleri bütün yönleriyle ortaya koymamız gerekiyor. Kapitalizm kendi ekonomik yasaları sonucu, süreç içinde tekelci kapitalizme dönüşmüştür. Ekonomik olarak da, politik olarak da egemen olan emperyalizmin işbirlikçisi tekelci kapitalist sınıftır. Devrimin ve devrimci sloganın ilk olarak ortadan kaldırmayı hedeflediği, iktidar da bulunan tekelci kapitalist sınıftır. Ama bu devrim, kesintisiz bir devrimdir, bu devrim sosyalizmi hedefleyen bir devrimdir ve kesintisiz, tek süreçli bir devrimdir. Her gerçek toplumsal devrimin izlediği yolu izleyen devrimimiz, süreç içinde tüm kapitalist özel mülkiyeti ortadan kaldırmayı hedefliyor. Ancak darbeciler yani bir darbe ile sosyalizme ulaşmayı hedefleyenler, gerçek bir devrimin diyalektik gelişme çizgisini anlayamazlar. "Fabrikalar, tarlalar, siyasi iktidar, her şey emeğin olacak!" sloganı, devrimin gelişme süreçlerini en etkili biçimde ortaya yu-

yor. "her şey emeğin olacak!" Buradaki "her şey" kapitalist özel mülkiyette bulunan, her şeydir. Demekki slogan kendi devrimimizi anlattığı gibi aynı zamanda, kapitalist özel mülkiyette bulunan birikmiş toplumsal emeğin bütün ürünlerine proletarya tarafından el konulmasını hedefleyen evrensel bir öze sahiptir. Uluslararası proletarya hareketinin *Enternasyonal Marşı*'nda belirtilen "her şey emeğin olmalı" ifadesi öne çıkarttığımız sloganın evrensel sosyalist özünü yeterince kanıtıyor.

Slogan, devrimcidir; çünkü ancak bir devrim emeğin egemenliğini gerçekleştirebilir. Hem politik iktidarın ele geçirilmesi ve hem de tekelci kapitalist ekonomik egemenliğin ortadan kaldırılması kelimenin gerçek anlamıyla bir devrimi gerektirir. Üstelik sloganda belirtilen "her şey" tüm kapitalist özel mülkiyetin kaldırılmasını hedeflediği için, ancak bütün zamanların en köklü toplumsal devrimi ile gerçekleşebilir. Sosyalist hareket için de, devrimin bu temel sloganını sahiplenmek isteyen çevreler çıkıyor. Bu, devrimin kendi devrimci hedeflerini daha geniş bir çevreye kabul ettirmesi yönünden olumlu bir gelişmedir. Ne var ki, slogana sahip çıkmaya kalkan tüm sosyalist çevreler, sosyalizme ait bir çok şeyi yozlaştırdıkları gibi, aynı biçimde, bu devrimci sloganı da yozlaştırmak istiyorlar. Öncelikle devrimci olmak gerekir bu slogana sahip çıkmak için (henüz devrimci olmayan emekçi kitlelerin, ilk önceleri, devrimci sloganların gerçek anlamını tam kavramadan atmaları ile devrimci bir sloganın, devrimci özünü yozlaştırmaya hal-kan devrim gevezelerinin girişimlerini birbi-

rinden ayırt etmek gerekir.) Bu da kendi başına yeterli değildir, bunun yanında, bir de, bütünlüklü bir devrim stratejisini ortaya koymak gerekir.

Slogan, *Demokratik Halk Devrimi ve Demokratik Halk İktidarı* devrimci stratejisini en özlü biçimde ifade eder. Öncelikle, sloganın, devrimci stratejiyi gerçekleştirecek devrimci güçleri nasıl tanımladığını görelim. Burada söylenen "...emeğin..." ifadesi ile en başta ücretli emek anlatıldığını belirttik. Kapitalist bir toplumda ancak ve yalnızca proletarya, kapitalizmi yıkabilir ve emeğin egemenliğini gerçekleştirebilir. Kapitalizmde, sürekli büyüyen, gelişen yön toplumun ücretli emekçiler durumuna gelmesidir. Toplumun her geçen gün ücretli emekçiler durumuna gelmesi kentler için ne kadar bir gerçek ise, aynı proleterleşme süreci kırsal alanlar için de, yaşanan bir gerçektir. Sonunda kapitalizmi yerle bir edecek olan bu ücretli emekçiler ordusudur.

Doğası gereği, sınıf mücadelesi emek ile sermaye arasında; yani, ücretli emekçi ile asalak burjuvazi arasında geçer. Bunun için sloganda anlatılan "her şey emeğin olacak" hedefi, ücretli emekçilerin, yani proletaryanın politik egemenliğini ve toplumsal düzenini gösteriyor. Yine slogandaki "emeğin" ifadesinin, yalnızca sanayi (kent) proletaryasını değil, aynı zamanda tarım proletaryasını ve yoksul köylüleri de kapsadığı çok açıktır. Tekelci kapitalizmin egemen olduğu bir toplumda, sosyalizmi hedefleyen, tek bir devrimci sürecin ilk halkası olan Demokratik Halk Devriminin, proletarya önderliğinde, tüm emekçi kitleleri kapsadığını ekonomi ve

tarihle ilgilenen herkesin bileceği bir gerçektir. Proletarya bu sloganla, aynı zamanda, kendi devrimci hedeflerini, tüm ezilenlerin hedefi haline getirmiştir. Proletarya ve devrimci müttefikleri "Fabrikalar, tarlalar, siyasi iktidar, her şey emeğin olacak!" sloganında kendi kurtuluşlarını görüyorlar. Slogan içerik ve hedefler nedeniyle kesintisiz devrimin, devrimci güçlerinin savaş birliğinin hangi temelde sağlanacağını en kısa ve en özlü anlatımıdır.

Devrim stratejimizi en doğru biçimde yükselten sloganın proletaryanın bu devrimci sloganı olduğu tartışmasız bir gerçektir.

Sloganda en kısa ve özlü biçimde tanımlanan proletaryanın devrim stratejisindeki karşılığını gösterelim. Bundan önce, zorunlu bir açıklama yapalım. Proletaryanın devrimci sınıf partisi TKEP/Leninist'in Program'ında devrimin hedefleri somut ve net biçimde belirlenmiştir. Program'daki yakın devrimci hedefler, devrimimizin gelişimine bağlı olarak, önceleri propaganda düzeyinde ele alınırken; devrimci durum ve iç savaş koşullarında, somut iktidar önlemleri olarak öne çıktılar. Burada belirtilen hedefler ve önlemleri mücadelenin geldiği bugünkü düzeyinde, ajitasyon ve eylem temelinde ele almak zorunluluğu vardır. Yani devrim hedefler, program sayfalarından çıkıp, güncel mücadele ile bütünleşmeli ve canlı yaşamda maddi güce dönüşmeli. Politik ve toplumsal yaşam, bunun için her zamandan daha uygundur. Artık kitlelere devrimin neyi yerine getireceği ve neyi, nasıl başaracağı somut olarak, güncel bir devrimci görev olarak gösterilmelidir.

Devrimin bütünlüklü ve temel sloganının Program'daki karşılığı

"A) POLİTİK ALANDA

1- Faşist devletin yıkılması; ordunun, polis, mahkemelerin, bürokrasi organlarının, parlamentonun, yerel devlet organlarının parçalanması; tüm iktidarın halk temsilcilerine devri.

2- Halk Demokrasisi'nin gerçekleşmesi; yasa yapma, vb. yetkilerin Halk Temsilcileri Meclisi'nde olması; tüm temsilcilerin seçimle gelmesi; seçmenlerin temsilcilerini geri çağırma hakkının sağlanması."

Programın bu bölümünde, yukarıdaki devrimci istemler ve devrimci önlemler başkalarıyla destekleniyor. Burada açıkça anla <R0TR15350/1700/100/27600/100> şılla-acağı gibi, proletarya ve devrimci müttefikle-

ri, politik iktidarı ele geçirmek için ilk temel koşul (her devrimin ilk temel koşulu) olarak, devletin tüm organlarıyla birlikte parçalanması ve havaya uçurulması hedefleniyor. Kendi özgülümüzde ise faşist devletin yıkılması devrimin ilk zorunlu koşulu olarak konuyor. Bu ilk koşul olmadan iktidarın emek güçlerine devrim mümkün değildir. Emegün egemenliği politik alanda ancak, faşist devlet iktidarının yıkılmasından sonra gerçekleştirilir.

Politik iktidarın ele geçirilmesi, sloganda ifade edilen "siyasi iktidar"ın emegün olması için öncelikle ve zorunlu olarak faşist devlet iktidarının yıkılması, güncel bir görevdir. Şimdi proletaryanın, halk kitlelerinin ve tüm devrimci güçlerin esas ve tüm çabası, politik iktidarı ele geçirmek amacıyla, faşist devletin yıkılması görevine yöneltilmelidir. Faşist devletin yıkılması, burjuva iktidarı ele geçirmek amacıyla, faşist devletin yıkılması görevine yöneltilmelidir. Faşist devletin yıkılması, burjuva politik iktidarının yerle bilir edilmesi ve devrimin ilk belirtisi ve eseri olarak Geçici Devrim Hükümetinin kurulması görevi başa alınmadan, atılacak her politik adım, başarısız kalmaya ve yozlaşmaya mahkumdur. Başarısız olacak ve yozlaşacak olan yalnızca atılan politik adımlar değil; bu adımları atanlar da aynı biçimde yozlaşmış, düzen-ıçer bir hareket haline gelmeye mahkumdur.

Faşist devlet iktidarının yıkılması görevinin, zora dayalı devrimi ve bunun özü olan silahlı mücadeleyi gerektirdiği her bakımdan ortadadır. İktidarı ele geçirmekten sözedenler, ya da, sanki gerçek sosyalist onlanmış gibi sabah-akşam "sosyalist devrimden" dem vuranlar, devrimin olması için eğer silahlı mücadeleye girişmezlerse, bu durumda onlar ancak lafazanlar olarak gericiğin safında olabilirler. Silahlı mücadele gerilla mücadelesi, halk milisleri ve başka biçimlerde yürütülmüş olsun, halkların kurtuluşu yalnızca silahlı savaş yoluyla gerçekleşir.

Sloganda bütünlüklü biçimde tanımlanan hedeflerin "Fabrikalar emegün olacak!" ifadesinin Program'daki belirlemesi:

B) SANAYİ, KREDİ, TİCARET, ULAŞIM ALANINDA

1)- Sermayenin elindeki tüm sanayi işletmelerinin ve madenlerin; emperyalistlerin elindeki tüm işletmelerin ve madenlerin zor alımı yoluyla kamulaştırılması

2)- Sanayi işletmelerinin yönetiminin işye-

ri konseylerinde olması; sanayinin bilim ve teknik gelişmenin sonuçlarına dayanılarak geliştirilmesi; halkın temel gereksinmelerini karşılaması ve ekonominin gelişmesine hizmet etmesi."

Bu bölümde belirlenen görevler de daha sonraki maddelerle destekleniyor. Çok açık olarak anlaşılacağı gibi, slogan, programdaki bütünlüğü yukarıdaki ekonomik hedeflerle gösteriyor. Politik iktidarın ele geçirilmesi tek başına fazla bir şey ifade etmez; politik iktidarın ayakta kalması, devrimin bu alandaki kazanımlarının devam ettirilmesi için, mutlaka, ekonomik alanda da köklü önlemlere başvurmak zorunluluğu vardır. Ekonomik temellerine dayanmayan bir demokrasi (Halk Demokrasisi) uzun süre yaşayamaz. Bu anlamda, Program'ın bu bölümünde kapitalizmi yıkıcı darbe vuracak ilk temel ekonomik önlemlerin sıralanması, Partinin, devrimi, kesintisiz biçimde temel amacı olan sosyalizme vurdurmak istediğinin başka bir kanıtıdır. Sosyalizme içi boş sözlerle, sosyalist gevezeliklerle varılmaz; sosyalizme kapitalizmin temellerine yöneltilmiş devrimci politik, ekonomik, toplumsal önlemlerle varılır. Devrimci içerik, sosyalist hedefler bakımından proletaryanın kurtuluş programı olması niteliğiyle TKEP/L Programı kendi alanında en yüksek otoritedir.

Sloganın "...tarlalar.... emegün olacak!" diye belirttiği görevler:

C) TARIM ALANINDA

1) Tüm özel büyük toprak mülkiyetinin üzerindeki üretim araçları ile birlikte zor alımı yoluyla kamulaştırılması; tarım işçileri konseylerinin yönetimine devredilmesi; bazı alanlarda kamulaştırılan toprakların yoksul köylü komitelerinin yönetimine devredilmesi; tüm toprakların ulusallaştırılması; kent ve kır topraklarının alım satımının yasaklanması."

Devrimci Program'ın en önemli bölümü tarım alanında belirtilen önlemlerdir. Bölümde belirtilen önlemlerin sosyalist önlemler olmadığı ilk bakışta anlaşılır, ancak, burada belirtilen önlemler olmadan da tarımda sosyalist örgütlenme gerçekleşemez. Tarım programı neden çok önemlidir, çünkü, Türkiye sol hareketinin teorik alanda yaptığı en büyük yanlışlardan biri tarım ve köylülük sorununa yaklaşımdır. Leninistler dışarda, genellikle, toprakların yoksul köylülere dağıtılması hedeflenir ve buna da "toprak reformu" adı verilir. Oysaki bu alanda reform

değil, sosyal devrim gereklidir. Bunun da ilk koşulu, tüm özel büyük toprak mülkiyetinin, ve tüm üretim araçlarıyla birlikte zor alınması tabii tutulması ve kamulaştırılmasıdır, kent ve kır topraklarının alımının-satımının yasaklanması ve ulusallaştırılması toprak rantı ortadan kaldıracığı gibi, özel mülkiyete en büyük darbeyi indirir.

Kapitalizmin tarım alanında da egemen olduğu, kapitalist tarımcılığın yaygın olduğu, büyük toprak sahipliğinin güçlü olduğu bir yerde, devrimci önlem, kamulaştırma ve tarım işçileri konseyleri ile ayrı olarak yoksul köylü komitelerinin denetiminin sağlanmasıdır. Sol hareketin yaygın ve egemen olarak söylediği "toprak dağıtımı" ancak gerici bir önlem olabilir. Kapitalizmin tarımda egemenliğinin pekişmesi, köylü nüfusunun sürekli ücretli emekçiler durumuna gelmesi ile birlikte, proletaryanın devrimci tarım programı, öncelikle bu koşulları doğru biçimde kavramalıdır. anti-feodal burjuva devriminin köylülük programı çok gerilerde kaldı. Çünkü feodalizmin eleştirisini, hem de pratik olarak tarihin kendisi yerine getirmiştir. Bu durumda, kapitalizmin bilimsel eleştirisi yapılmalıdır. Tarım ve tüm kırsal alanda da yapılması gereken devrimci teorik çalışma budur. Devrimin eleştirisinden önce, teorik eleştiri doğru biçimde yapılmalıdır.

Tarımda özel mülkiyete darbe vurmamak, tüm alanlarda sosyalizme yönelmek için de çok önemlidir ve yaşamsaldır. Çünkü, toprakta özel mülkiyet, özel mülkiyetin en eski biçimidir. Toprakta özel mülkiyet kaldırılmazsa, kentlerde ve kırsal alanda ekonominin toplumsal örgütlenmesine geçilemez. Toprak özel mülkiyette kaldığı sürece, hiç bir alanda toplumsal mülkiyet doğru-dürüst kurulamaz. Öte yandan köylülerin yaşamının köklü olarak dönüşümü ancak toprakta özel mülkiyetin kaldırılması, hiç değilse işin başında büyük toprak mülkiyetinin kaldırılması zorunlu bir koşuldur. Ama, bunun tarihsel, toplumsal devrimci anlamını anlamak için marksist olmak gerekiyor. TKEP/L Program'ı gibi marksist bir programa sahip olmak gerekiyor.

Bu kısa turdan da anlaşılacağı gibi "fabrikalar, tarlalar, siyasi iktidar her şey emegün olacak" sloganı bütünlüklü devrimci bir öz taşıyor. Bu devrimci öz, devrimin özünün anlamından başka bir şey değildir.

Uğur GÜNDÜZ

KÜRT ULUSAL SORUNU VE ULUSAL KADERİNİ TAYİN HAKKI

"Başka ulusları ezen bir ulus özgür olamaz"

Kürt ulusal sorunu, sadece "proletaryanın gerçekten çözmek zorunda olduğu bir sorun" olmasından dolayı değil, aynı zamanda, Kürt ulusal hareketi sermaye egemenliğini ve onun devletini yıkmaya mücadelesinde güçlü dinamikleri taşıyor olmasından dolayı, devrimin önemli ve hassas konularından biridir. Kürt ulusal hareketinin bu tarihsel devrimci yönü, onu, birleşik devrimimizin güçlü bir ögesi haline getiriyor. Bu tarihsel yön dikkate alınmaksızın, Kürt ulusal sorununa marksist bir yaklaşım sergilenemez.

Kürt ulusal hareketinin bu devrimci yönü devrimimize büyük güç katarken, ulusal sorun, aynı zamanda, ezen ulus emekçilerinin en zayıf yönünü oluşturuyor. Yetmiş küsur yıllık bir tarihi boydan boya kaplayan köy şovenizm, ezen ulus proleter ve emekçilerinin devrimci ruhunu teslim alan, onların bilinçlerini körelten bir sorun olarak, mücadelenin karşısına dikiliyor. Birleşik devrimin tek başarı yolu olan Kürt ve Türk halklarının mücadele birliği, bu şovenizm alt edilemez. Bununla birlikte, Kürt ulusunun ayrılma özgürlüğü, ezen ulus proleter ve emekçilerine belletilmeksizin şovenizm alt edilemez! Öyleyse, sorunu bu en ince halkasından kavramak, "ayrılma özgürlüğü" meselesini aydınlatmak, önümüzde duran görevdir. Bu konuda Türkiye proletaryasını bilinçlendirme mücadelemiz, sosyalist hareketteki sosyal-şoven anlayışlara karşı savaşıma kapsamak zorundadır. Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını tüm berraklığıyla ortaya koymalıyız. Bu çalışmamızda, görüşlerimizi ortaya koyarken, "Halk İçin Kurtuluş" gazetesinin bu konudaki görüşleriyle tartışmaya girecek ve sosyal-şovenizmin bu "inceltilmiş hali"ni teşhir etmeye özen göstereceğiz.

PARÇALANMIŞ VE İLHAK EDİLMİŞ BİR ÜLKE; KÜRDİSTAN

Toplumsal sorunlar sözkonusu olduğunda, her dönem geçerli olan hazır çözüm reçeteleri yoktur, olamaz! Burada somut duru-

mun somut-denetlenebilir tahlili, olmazsa olmazdır. Belirli tarihsel dönemi, belirli yerel/yöresel koşulları gözönünde bulundurmadan, toplumsal sorunları genel ilkeler ve formülasyonlarla çözmeye kalkın bir marksist, pek yavan bir marksisttir. Genel ilkeler sadece yol göstericidir, somut duruma göre nasıl davranmamız gerektiğini kavramamıza yardım eder. Bir marksist, genel ile özelin bağını kurabildiği oranda, teoriyi verili koşullara uyarlayabildiği oranda gerçek bir marksisttir. Bu perspektifle Kürt ulusal sorununu ele alalım!..

Kürt ulusu, bölgedeki dört gerici devletin boyunduruğuna girmiş, ezilen bir ulustur. Uzun ve köklü bir geçmişe sahip olan "Güneş'in Çocukları", tarihi sürekli başka devletlerin hâkimiyeti altında geçen bu halk, özgürlüğe en çok yaklaştıkları I. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrasında, kendilerini, İngiliz ve Fransız emperyalizmi ile Türklerin boyunduruğuna girmiş olarak buldu. Anadolu'nun kurtuluşu için verilen savaşta tereddütsüzce yerini alan Kürtler, önce başarılı savaştan sonra, önce Türklerin ihanetine uğruyor ve ezilen konumuna düşüyor, İngiliz ve Fransız emperyalistlerinin bölgeden çekilmesiyle yerlerini alan Irak ve Suriye devletleri de Güneydeki topraklarında Kürtleri egemenliği altına alıyor. Böylece Kürdistan toprakları, Kuzey-batı bölgesi Türkiye tarafından, Güney-Batı bölgesi Suriye tarafından ve Güney (Güney-Doğu) bölgesi Irak tarafından ilhak ediyor. Doğu(Kuzey-Doğu) bölgesi yüzyıllarca İran egemenliğinde kaldıktan sonra, kısa bir dönem "Mehabat Cumhuriyeti" olarak varoluyor, ama egemenlerin "ihaneti" sonucu yeniden İran topraklarına katılıyor. Ve Kürdistan, bölgedeki dört gerici devlet tarafından bu şekilde paylaşılıp, "yutuluyor".

Dörde bölünen Kürt halkı, en büyük darbeyi Türklerden yedi. Çünkü, "Kurtuluş Savaşı"nda, Türk kardeşleriyle birlikte savaşan Kürtler, kendi özgürlüklerine kavuşacaklarını umarken, zaferden sonra tüm özgürlüklerinden mahrum kaldı. Türk burjuvazisi, savaş sırasında ihtiyaç duyduğu aske-

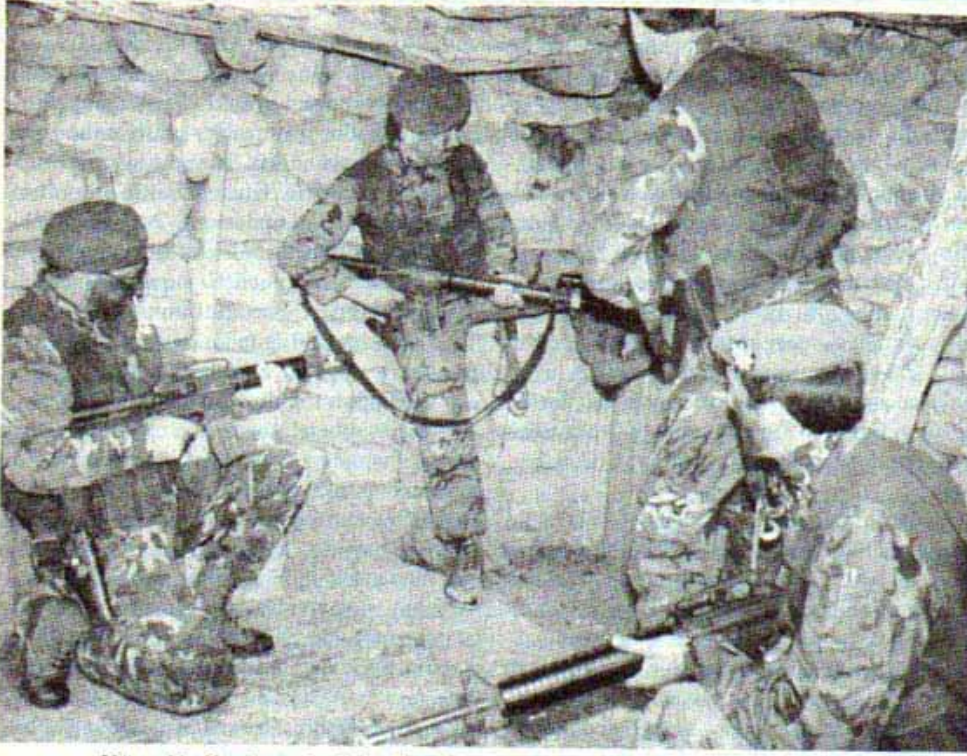
ri gücü Kürtlerden karşılamış, ama savaş sona erince, silahlarını Kürtlere yöneltmişti. Bu durumda Kürtler yapılabilecek tek onurlu davranışı gösterdiler: Ayaklanma! Ama her ayaklanma, toplumsal-tarihsel nedenlerle başarısızlığa uğradı, kanla bastırıldı. Kendi topraklarında köleleştirilen, aşağılanan ve horlanan bu "modern çağın Kızıldilleri" korkunç katliamlara, soykırımlara uğradı. Toprakları askeri işgal altındaydı ve siyasal olarak ilhak edilmişti, yani toprakları ezen ulusun topraklarına katılmış ve o ülkenin toprağı ilan edilmişti. Bu durumda Kürtler, bir Kürt olarak yoktular, ancak bir Türk, bir Arap (Irak veya Suriye-Arabı) ya da bir Fars olarak vardılar. Kendi topraklarında bunca aşağılanmışlıkları yetmiyormuş gibi, bir de yok sayılıyorlardı.

Kürdistan'ı ilhak eden ülkeler bu "yok sayma politikaları" na paralel olarak, kendileri tarafından ilhak edilen parçanın kendi ülkeleriyle entegrasyonuna (birleşmesine/-kaynaşmasına) önem verdiler. Her ilhakçı devlet, siyasal ilhakı ekonomik ilhakla tamamlama yoluna gitti. Ekonomik ilhak, ilhakçı devletlerle ilhak edilen Kürdistan parçasının aynı ekonomik bütünün parçaları oluşunu getirdi. Yani her parça Kürdistan, kendini ezen devletin ekonomik gelişmişlik düzeyine göre şekillendi. Diyelim Kuzey Kürdistan, Türkiye ile aynı ekonomik bütünün içinde yer aldı, tek pazar olgusuna göre şekillendi. Böylece Kürt ulusunun ezilen ulus durumuna getirilmesi tamamlanmış oldu. Türk burjuvazisi, kapitalizmin gelişimiyle birlikte, birleşmiş bir tek pazara (iç pazar) sahip oluyordu. Kapitalizmin gelişimine paralel olarak bir başka gelişme daha yaşandı; Kürt burjuvaları Türk burjuvalarıyla işbirliğine yöneldi ve bu pazarla "sömürü hakkı" m elde etti. Böylece Kürt burjuvazisi ulusal hareketin tamamıyla dışına düşmüş oldu. "Tepede" böyle bir kaynaşma olurken, "taban" da kaynaşma olmaması düşünülemezdi. Türkiye ve Kürdistan proletaryası, gerek etnik olarak (Kürtlerin metropollere göçü) ve gerekse aynı üretim zincirinin birer halkası olmak anlamında, kaynaştılar. Bu durum, iki ülke proletaryasının tek bir proletarya partisi çatısı altında sıkı birliğini sağlamanın sağlam zeminini yarattı.

Kürt ulusal hareketi, "kendi" burjuvalarının "ihaneti"nden sonra, artık saf bir ulusal nitelik gösteremezdi. Hareket, Türk egemenlerine ve Türk egemenliğine karşı yönelirken, aynı anda, "kendi" burjuvazisine karşı yönelmek zorundaydı. Özlü ifadeyle, mücadele Ulusal-Sınıfsal kurtuluş mücadelesi haline gelmeliydi ve öyle de oldu.

Tüm bu koşullar, Kürdistan ulusal-sınıfsal kurtuluş mücadelesine Kürdistan proletaryasının önderliğinin nesnel zeminidir.

Yukarıda ki gelişmeler her parça Kürdistan'da farklı hızlarda gerçekleşti. Her parça

Kürt Halkı üzerindeki katliamcı politikalar devam ediyor.

kendini ezen ulusun gelişmişlik düzeyine göre şekillenince, ezen ulusların gelişmişlik seviyelerindeki farklılığa bağlı olarak, Kürdistan'ın parçaları arasında görece büyük ayrımlar gündeme geldi. Kürdistan'ın "iç bütünlüğü" tümüyle bozuldu. Örneğin "Türkiye Kürdistan'ı" (Kuzey Kürdistan), diğer parçalara oranla kapitalizmin en fazla geliştiği yer oldu. Durum bu olunca, bir bütün olarak Kürt ulusal mücadelesi değil, her parçanın birbirinden ayrı ve ezen ulus proleter ve emekçileriyle ortak mücadelesi kaçınılmaz oldu. Kuzey Kürdistan'daki hareket Türk halkıyla ortak. Güneydeki Irak emekçileriyle

ortak vb. Bu şekilde, "Birleşik Kürdistan" mücadelesi, bölgedeki gerici rejimlerin, yani ilhakçı devletlerin, yıkılması mücadelesi ile birleşti. Bu mücadelenin önemli bir bileşeni teşkil etmeye başladı. Özlü olarak ifade edelim... Kürdistan Devrimi, bütün bölge devrimlerine bağlandı, onun itici gücü oldu. Kürdistan Devrimi, bölge halklarını devrime taşımada fevkalade önemli bir dinamiktir. Bu devrim ne tek başına bir parçada durabilir, Ne de tek başına "Birleşik Kürdistan" ın kurulması ile sonlanabilir. Kürdistan devrimi nereden ve nasıl başlarsa başlasın, ezen ulus topraklarına yayılmak zorundadır. Bu ise, en azından, bölgedeki dört ilhakçı-gerici devletin "asar-ı atika müzesine" atılmasına yol açacaktır, ki bu, Kürt ulusal sorununa başlı başına olağanüstü önem kazandırıyor. Ulusal sorunda tutum belirleyecek olan bir marksist, bu gelişmeleri aklında tutmalıdır.

Şimdi de gelelim Türkiye'ye... Kürdistan'ı ilhak eden devletler arasında politik yapısı en gerici olan ve askeri anlamda en güçlü olan devlet, faşist Türk devletidir. Türki-

ye bölge halkları için en büyük tehlikeyi oluşturmaktadır. Türk devleti ilhakçı ve yayılmacıdır. Yalnızca Kuzey Kürdistan'ı işgal ve ilhak etmekle kalmayan TC, Arap toprağı olan Hatay'ı da işgal ve ilhak etti. Bununla kalmadı yakın geçmişte Kıbrıs'ın Kuzeyini işgal etti ve bugünlerde siyasal açıdan "resmen ilhak" etme uğraşında. Ege Adaları, Musul-Kerkük... sürekli yayılma ve macera peşinde koşturup, duruyor. Türkiye proletaryası ve emekçileri, beyni şovenizme esir düşmüş olan bu halk, yıllarca, burjuvazinin bu kirli ve kanlı oyunlarına ya sessiz kaldı, ya da bizzat ortak oldu. Böylece ulusal onursuzluğun batağına gömülen Türk emekçi halkı kendi geleceğini de karartmış oldu. "Başka ulusları ezen bir ulus özgür olamaz" sözünü, yetmiş küsur yıllık pratiğiyle doğrulayan Türk emekçileri, Kürt ulusunun ezilmesine seyirci kaldıkça, ulusal baskının esas nımarı olan Türk burjuvalarının varlığına ve egemenliğine göz yumuyor ve kendi kölelik zincirini kendi sağlamlaştırıyor. Denebilir ki, Türk emekçi halkının en büyük talihsizliği, başka ulusu ezen bir ulusun üyeleri olmalarıdır. Kürt Halk Hareketi bugün Türk devletinin temellerini sarsıyorken, Türk halkı hala seyirci olarak kalıyor ve şovenizmin kara lekesini alnında taşımaya devam ediyor. Oysa Kürt halkı, aynı zamanda Türk halkının düşmanı olan sermayeye ve onun faşist devletine karşı savaşıyor. ona güçlü darbeler indiriyor. Kesin zafer iki halkın mücadele birliğine bağlı. Mücadele birliği sağlamak öyle uzak ve zor bir şey değil üstelik! Türkiye proleter ve emekçilerinin bir küçük adımı, bir çabası Kürt ulusu için çok büyük anlam taşıyacaktır. Bunun için gereken nedir? Kürt

halkının beklentisini, Kürt Halk Hareketi'nin önderlerinden M.Can Yüce'den aktaralım: "Türkiye halkı, Kürdün derdini kendi derdi, Kürdün mücadelesini kendi mücadelesi olarak algıladığı ve bunu yüreğinin derinliklerinde hissettiği zaman, işte o zaman bu tarihsel topraklarda özgürlük, kardeşlik, sosyalizm gülleri çiçeklenecek, bu topraklar o zaman, rengârenk açan, sayısız koku saçan halklar bahçesi haline gelecektir! Peki, bu bir düşün mü, bir rüya mı?"

"Hayır, düşün değil, bir adım ötede, elle tutulur somutlukta bir gerçekliktir! Bütün mesele bu güzelliklere uzanmakta, birlikte uzanma becerisini göstermekte düğümleniyor..." (abc). (Özgür Halk, 15 Temmuz, sayı: 78)

Peki, nedir "Türkiye halkı(nın) Kürdün derdini kendi derdi, Kürdün mücadelesini kendi mücadelesi olarak algıla..." ması? Kürt halkı soykırımlara uğruyorken, sadece oturup üzölmek mi, ya da "biz kardeşiz" demekle yetinmek mi? Hayır, bu sözün anlamı, Kürt halkının özgürlüğünü kendi özgürlüğü olarak algılamak ve onun özgürlüğünü savunmak, onun özgürlüğü uğruna mücadele etmektir. Çünkü Kürt halkının özgürlüğü, Türk halkının özgürlüğüdür. Kürt halkı kurşunlar ve bombalar altında ölüm-kalım savaşına tutuşmuşken, kardeşiz demekle kardeşlik olmaz. Eğer, Türk emekçi halkının kadere Kürt kardeşlerinin kaderleriyle bir ise, o zaman, "Kürt Ulusu'na Özgürlük" şiarı, Türk halkının özgürlüğünü istemektir aynı zamanda. Ya da şöyle söyleyelim: Kürt ulusunun özgürlüğü için mücadele ettiğiniz oranda özgürsünüz! Tüm bu söylediklerimizden ne çıkıyor? Türkiye proletaryası "Kürt ulusunun kendi geleceğini özgürce belirleme hakkı" nı savunduğu oranda, kendi özgürlüğüne giden yolu açıyor demektir. Türkiye proletaryası bu istemi savunmakla, mücadele birliğini sağlam temellerde örecektir ve sosyal-şovenizme güçlü darbeler vuracaktır!

Şu halde, proletaryayı kurtuluşa götüren yol, "Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını" savunmaktan geçiyor. Öyleyse, bu demokratik ilkenin ne olduğunu (veya ne olmadığını) ortaya koyalım. Yazımızın bundan sonrası "Halk İçin Kurtuluş" gazetesinin bu konudaki görüşlerinin eleştirisi üzerinden sürecek.

"KURTULUŞ" KÜRT ULUSUNUN KENDİ KADERİNİ TAYİN HAKKINI NASIL ELE ALIYOR?

"Halk İçin Kurtuluş" gazetesinin 5 Temmuz tarihli 37. sayısında, "Her Ulus Kendi Kaderini Tayin Etme Hakkına Sahiptir" başlığıyla bir yazı yayımlandı. Yazı, Kürt ulusunun ayrılma özgürlüğünü kabul ve ilan etme bakımından olumludur. Ne var ki, için ayrıntılarında pek çok yanlışla düşmekten kurtulamayan yazı, "inceltmiş sosyal-şovenizmin"

en belirgin örneklerinden birini teşkil ediyor. Yazının eleştirilmesi, ezen ulus proleterlerinin enternasyonalist eğitimine fayda sağlayacaktır. Oyleyse, Kurtuluş'un görüşlerini ele alalım.

"...Kürt ulusu isterse (...) Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı ilkesi çerçevesinde ayrılma hakkını kullanarak kendi bağımsız devletini kurar" diyor Kurtuluş. Her marksist gibi biz de bu görüşü savunuyoruz ve programatik düzeyde ilan ediyoruz. Ama Kurtuluş, burada durmuyor ve şu tümceyle devam ediyor: "Eğer ayrılma isteği, Kürt ulusunun bağımsız iradesini yansıtıyorsa bu hakkın kullanılmasına engel olunamaz." (abç) Bu tümceyle birlikte, "inceltmiş sosyal-şovenizm" başlıyor. İlk akla gelen "eğer bağımsız iradesini yansıtmıyorsa?" sorusu, kötü bazı çağrışımlara yol açıyor. Ama asıl sorun bu değil. Bu ayrılma isteğinin "Kürt ulusunun bağımsız iradesini yansıtır..." ıp yansıtmadığına karar verecek olan kim? İşte asıl sorun ve sorulması gereken soru budur! Yazılanlardan anlaşılıyor ki, buna karar verecek olan, "Birlik İktidarı" dır. Yani ezen Türk ulusu, bu iradenin Kürt ulusunun bağımsız iradesi olup olmadığı konusunda söz sahibi olarak görünüyor. Oysa bu durum ulusal kaderini tayin hakkı ilkesinin doğasına aykırıdır. Çünkü, ayrılma konusunda kararı verecek olan Kürt ulusudur. Bu kararı ya kendi parlamentosunda, ya kendi ülkesinde yapacağı referandumda vb. alacaktır. (Yeri gelmişken belirtelim: Biz, referandumun en demokratik yol olduğuna inanıyor ve bunun propagandasını yapıyoruz). Kürt ulusu kararını her ne şekilde alırsa alsın, bunun kendi iradesini yansıtmayı yansıtmadığına yine kendi karar verecektir. Bu konuda ezen ulusa, yani Türk ulusuna söz hakkı düşmez! Proletaryanın çıkarına veya değil... alınan karar, Kürt halkı tarafından kabul görmüşse, yani Kürt halkı (özellikle proletaryası) buna karşı çıkmamışsa, Türk halkının yapması gereken tek şey, bu karara saygı göstermektir. Çünkü, eğer alınacak olan karar kendi çıkarına değilse, Kürdistan proletaryası şu iki şeyden birini yapacaktır! ya her şeye rağmen karara boyun eğecek ve yaşam, ilerde sınıf çelişkilerini keskinleştireneye kadar "normal" seyrinde gidecek, ya da Kürdistan proletaryası daha baştan karara karşı çıkacak ve iç savaşı başlatacak. Her iki durumda da olay Kürt ulusunun "iç meselesi" olarak gelişecek. Türkiye proletaryasının görevi, proletarya enternasyonalizmi gereği, Kürdistanlı kardeşleriyle tam bir dayanışma olacaktır. Soruna (kararın niteliğine) müdahale etmek, ezen ulus proletaryasının görevi değildir, onun görevi, Kürdistan proletaryasının kendi geleceğini özgürce belirlemesine destek sunmaktır. Hepsi bu!

Demek ki, Kurtuluş'un "bu hakkın kullanılmasına engel olunamaz" ama... biçiminde-

ki yaklaşımı, kesinlikle marksist bir yaklaşım değildir. Kurtuluş, burada çok büyük bir hata yapıyor. İlerde ayrıntısıyla göreceğimiz gibi, soruna yaklaşımda "ezen ulus-ezilen ulus" ayrımını yapmayan ve yapmamakta direnen Kurtuluş, böylece sosyal-şovenizme düşmekten kurtulamıyor. Aslında bu durum, Kurtuluş'un temel yanlışını oluşturuyor. Çünkü o, Kürt ulusunun ezilen ulus olduğunu dile getirirken, Türk ulusunun ezen ulus olduğu gerçeği karşısında susuyor. Burada Türk ulusunun ezen ulus olduğu ustalıkla geçiştiriliyor. Bu yüzdendir ki, ilerde, ayrılma hakkını Türk ulusuna da tanyacak kadar enternasyonalist tutumdan uzaklaşıyor.

Kurtuluş ve onun takipçisi olduğu gelecekte, ezilen Kürt ulusu ile Türk ulusu arasında ayırım yapmama eğilimi var. Bu sosyal-şoven eğilimi, HADEP kongresinde indirilen Türk bayrağı meselesinde ve "vatan severlik" tartışmalarında gözler önüne serdi Kurtuluş. Hatta, "Türk Gençliği" hitaplarıyla başlayan yazılarında, sosyal-şovenizmin nasıl ürkütücü boyutlara ulaştığını görmüştük. Kurtuluş, ulusal soruna bu sakat mantıkla yaklaşıyor, çünkü ulusal sorunun daima bir yönünü öne çıkarıyor: Ülkemiz emperyalizmin yeni-sömürgeci! Tıpkı emperyalizmin yeni-sömürgeci olan Latin Amerika ülkelerindeki devrimciler gibi "Ya Özgür Vatan Ya Ölüm" sloganını diline pelesenk ederken de, ayrılma hakkını Türk ulusuna tanıırken de hareket ettiği temel düşünce şudur: Türkiye emperyalizmin yeni-sömürgeci. Adımı andığımız yazıda bunu şöyle dile getiriyor: "Gerek Kürt ulusunun kendi kaderini belirlemesinin önünde engel olan, gerekse Türk, Kürt ve her milliyetten halkları ezen, sömüren, haklarını gaspeden emperyalizm ve oligarşidir." Burada duralım ve doğruyla yanlış birbirinden ayırarak, ulusal sorunu genel hatlarıyla ortaya koyalım.

Öncelikle belirtelim. Her marksist gibi biz de ulusal baskının sorumlusunun burjuvazi olduğuna inanıyoruz. Kürt ulusunun ve ulusal azınlıkların baskı altında tutulmasının temel sorumlusunun Türk burjuvazisi olduğunu söylüyor ve ekliyoruz: "Bir ulusun sınıfları arasındaki karşıtlık yok olunca, bir ulusun diğerine karşı düşmanlığı da sona erecektir" (Manifesto). Bu anlamda, ulusal kurtuluşu toplumsal kurtuluşla birlikte ele alıyoruz, yani kurtuluşun sosyalizmde olduğuna inanıyoruz. Ama biz, aynı zamanda, ezen ve ezilen uluslar arasında derin ve köklü ayrımlar olduğuna da inanıyoruz. Şöyle söyleyelim: Kurtuluş'la birlikte, ezen ve ezilen ulus proleterlerinin tek bir enternasyonalist partide sıkı örgütlülüğünü savunuruz; gerçek kurtuluşun sosyalizmde olduğunu belirtiriz; mücadelemizin anti-emperyalist yön taşınması gerektiğini söyleriz; halklarımızın mücadelesi birliğinin olmazsa olmaz koşul olduğun-

nun altını çizeriz vb. Ama biz, bunların yanında, Türk ulusunun ezen ulus olduğunu ve bu konumdan kaynaklı, Türk emekçilerinin birçok ulusal ayrıcalığa sahip olduğu gerçeğini de işaret ederiz. Tüm yaklaşımlarımızda bunu gözetiriz. Kürt ulusu hiçbir ulusal hakkından faydalanmazken, Türk emekçileri, dil ayrıcalığından, devlet kurma ayrıcalığından, kültürünü geliştirme ayrıcalığından vb. yararlanıyor. Sorunun bu en önemli yönü sözkonusu olduğundan susar ve "tüm sömürünün kaynağı emperyalizm ve oligarşidir" türünden toptancı bir mantıkla hareket ederseniz, ulusal sorunda enternasyonalist tavrın dışına çıkar ve sosyal-şovenizme düşersiniz. Çünkü böyle bir yaklaşımla, özünde soruna sınıfsal yaklaşmış olmazsınız; tam tersine, burada yaptığımız, ezen ulus ile ezilen ulus arasındaki ayırımın üzerini örtmektir ki, bu, dolaylı olarak ulusal baskı politikasına hizmet eden bir yaklaşımdır. Ulusal sorunda marksist tutumun temel taşlarından biri, ezen ve ezilen ulus arasındaki ayırımı gözetmektir. Şimdi de sorunu daha genel boyutlarıyla ele almaya çalışalım.

Emperyalizm dünya genelinde ulusları ezen ve ezilen olmak üzere ikiye ayırmıştır. Bir avuç egemen emperyalist ulus ile nüfusu milyarları bulan ezilen uluslar arasında sömürüye dayalı ilişkiler vardır. Pek çok ulusu görünürde bağımsız devletlere sahip olmaları, onların gerçekte bağımsız oldukları anlamına gelmiyor. Emperyalist uluslar bu "küçük ulusları" ekonomik, politik, askeri vb. açıdan kendine bağımlı kılmışlardır. Bu uluslar, emperyalizmin yeni-sömürgeci dir, bağımlıdır, ezilendir. Emperyalist uluslarla onlara bağımlı (yeni-sömürge) uluslar arasında köklü ayrımlar var. Marksistler bu ayırımı göz önünde bulundururlar: ama burada durmaz ve ayırımı şu noktaya kadar vardırırlar: bu bağımlı ulusların her biri, kendi içinde, emperyalistlerle işbirliğine yönelik burjuvalarla, bu işbirlikçi burjuvalar ve toprak sahipleri tarafından (Kurtuluş'un deyişiyle "oligarşi") sömürülen, ezilen, köleleştirilen proleterler ve emekçiler (halk) arasındaki ayırım. Lenin, sık sık, bunlar için "çıkarları birbirine karşı iki ulus" demiştir. Yani proleter ulus ve burjuva ulus! Elbette burjuva ulus ile proleter ulus arasında da köklü ayrımlar vardır ve marksistler bunu gözetirler. Ezen-ezilen ilişkisi bunlarla sınırlı değildir. Bir de kendisi emperyalizme bağımlı-ezilen olduğu halde başka bir ulus ezen uluslar vardır: örneğin Türk ulusu, Pars ulusu, Arap (Irak ve Suriye) ulusu... Bu ulusların her biri emperyalist uluslar karşısında ezilen ve sömürülen uluslar değilken başka uluslar karşısında ezen ve sömürendir. Tıpkı emperyalist uluslarla bağımlı uluslar arasında varolan köklü ayrımlar gibi, bu son saydığımız kategorideki uluslar arasında da köklü ayrımlar vardır. Somut konuşalım. Türk ulu-

su, Fransız, Alman, İngiliz ABD vb. uluslar karşısında ezilen ve sömürülen ulusken; Kürt ulusu karşısında ezen ve sömürülen bir ulustur. Kürt ulusu ise hem emperyalist uluslar karşısında ezilen ve sömürülendir, hem de Türk ulusu karşısında... Uzun sözün kısası, Kürt ulusu her türlü ulusal ilişkide ezilen ve sömürülen taraftır; katmerli olarak ezilmektedir.

Türk ulusu (burada proleter ulustan söz ediyoruz, yani emekçi halktan), emperyalizm tarafından ezilen ulus olmasına son vermek için, emperyalist-kapitalist sistemden "ayrılma hakkı" nı kullanmalı ve sosyalizme yönelmelidir. Sorunu yalnız bir şekilde dillendirelim. Türk emekçi halkının sorunu, kendini emperyalist sömürden kurtarmaktır ve bu, bir bütün olarak kapitalist sistemden kopuşu gerektiriyor. Türk emekçi halkı, faşist Türk devletini ve sermayenin egemenliğini yıkmalı, emperyalizmle olan bağımlılık ilişkilerine son vermelidir. Bu yönüyle Türk halkının mücadelesi anti-kapitalist, anti-emperyalist (ve anti-faşist) bir mücadeledir. Ve zafere ulaştığında bir daha ezilen, sömürülen durumuna düşmeyecektir. Türk proleter ulusunun bundan başka bir içeriğe sahip 'ulusal sorun' u yoktur! Bu mücadele ise özünde sınıfsal bir mücadeledir. Ama ille ulusal sorundan, "ayrılma hakkı"ndan söz etmek isteyen varsa, bu "ayrılma hakkı" nı emperyalist sistemden ayrılma hakkı olarak kavradığı sürece marksizm açısından bir sorun olmadığını belirtelim.

Türk ulusunun Kürt ulus karşısındaki konumu nedir ve Türk proleter ulusunun tutumu ne olmalıdır? Türk ulusu, Kürt ulusu karşısında ezen ulus konumundadır; her türlü ulusal ayrıcalıktan yararlanırken, ulusal baskı uygulamaktadır. Türk proleter ulusu, kendi özgürlüğüne kavuşmanın tek yolu olarak, Kürt ulusunun özgürlüğünü istemeli ve bunun için mücadele etmelidir. Çünkü "başka ulusları ezen bir ulus özgür olamaz". Türk proleter ulusu, Kürt ulusunun ezilmesine seyirci kaldığı sürece, kendisini de ezmekte olan Türk burjuvazisinin egemenliğine boyun eğecek ve sömürülmeye devam edecektir. İkinci olarak, proletarya gönüllüğe dayalı eşit birliklerden yanadır ve bunun ilk koşulu zora dayanan birliğe son vermektir; öyleyse, her türlü ulusal ayrıcalığa ve ulusal baskıya (bu arada ulusal baskının biçimlerinden biri olan ilhaka) karşı mücadele etmelidir, vb. İşte bu da, devrimin anti-şoven bölümüdür.

Kürt ulusunun tüm bu süreçte alacağı yer ve görevler, elbette Türk kardeşlerinden ayrılmaz içeriyor. Emperyalizme ve kapitalizme karşı mücadelede Türk kardeşleriyle en sıkı dayanışma içinde bulunmalıdır. Bunun yanında, Kürt ulusu, ezilmişliğine son vermek, vatanını birleştirmek, ulusal bütünlüğünü sağlamak, kendi devletine (hatta

bağımsız devletine) sahip olmak için de mücadeleye ediyor. Çünkü birer ulusal hak olan bu saydıklarımız, Kürt ulusunun elinden zor yoluyla alınmıştır. Tüm bunlar, ulusal kaderini tayin hakkı kavramının içeriğini oluşturur ve bir politik hak (tasarruf) olan UKTH, yalnızca Kürt ulusu için sözkonusudur. Türk ulusu, bu politik tasarruf hakkını cumhuriyetle birlikte kullandı, hem de Kürt ulusunu ezme yönünde... Şimdi Türkler için sözkonusu olan, yukarıda belirttiğimiz görevlerken, Kürt ulusu, kendi politik tasarrufunu kullanmak durumundadır. Bunlar, Kürt ulusu ile Türk ulusunun ezen ulus-ezilen ulus ilişkisinin iki karşıt kutbu olmasından kaynaklanan farklı görevler ve haklardır.

Bu genel değinmelerden sonra, artık yeniden Kurtuluş'un UKTH konusundaki görüşlerine dönebiliriz.

"Ayrılma sözkonusu olduğunda hep Kürt ulusunun ayrılma hakkından bahsedilir. Elbette böyle düşünülmesindeki etkenlerden biri de Kürt ulusunun ezilen ulus durumunda olması ve Kürt ulusal hareketinde milliyetçi bakış açısının etkili olmasıdır. Oysa durum, ülkemiz somutunda pek ihtimal dahilinde olmasa da, tersine de olabilir. Örneğin Kürt ulusu ayrılmak istemez de Türk ulusu ayrılık hakkını kullanmak isteyebilir. Ancak ayrılma hakkını hangi ulus kullanmak isterse istesin marksist-leninistlerin soruna yaklaşımı değişmez. İki ulusun eşit şartlarda birlikteliğinin sağlanabileceği koşullarda ayrılığı desteklemez. Birlikten yana tavır alır, bunun propagandasını da yapar ama bu ayrılmaya engel olma hakkını da vermez." (abç) Buraya kadar konuşan Kurtuluş'tu. Bu kadarlık bir pasaja bu kadar yanlış düşüncenin nasıl olup da sığdırıldığını düşününce insan şaşırmanın edemiyor! Bu yanlışlar yığınını nasıl düzeltmeli; nereden başlamalı. Meşhur deve örneğinde olduğu gibi, neresi doğru ki işe oradan başlayalım!...

İlk olarak... Biz de bugüne kadar "Ayrılma sözkonusu olduğunda hep Kürt ulusunun ayrılma hakkından bahsettik; ama Kürt ulusal hareketinde milliyetçi bakış açısının etkili olması..." yüzünden değil (çünkü sözünü ettiğiniz milliyetçi bakış açısı henüz böylesine büyük bir güce erişmemişken de savunuyorduk bunu), "Kürt ulusunun ezilen ulus durumunda olması" nedeniyle bu tutumu aldık. İnanıyoruz ki, beyni Türk şovenizmiyle sakatlanmamış her marksist, bu nedenle Kürt ulusunun ayrılma hakkını savunur, savunmalıdır. Yukarıda Kürt ve Türk ulusunun ezen-ezilen ulus bağıntısında, tarihsel olarak oluşmuş farklardan bahsettik. Bunların her iki ulusa farklı görevler ve farklı haklar verdiğini belirttik. Tüm bunlardan sonra, UKTH konusunda birazcık bilgisi olan bir liseli bile ayrılma hakkının Kürt ulusunun hakkı olduğunu; çünkü kendi geleceğini özgürce belirleme hakkı elinden alınmış

olmanın Kürt ulusu olduğunu anlayacaktır. Kurtuluş, tüm bunlardan bihabermiş gibi, "Türk ulusu(nun) ayrılık hakkından dem vuruyor. Kurtuluş'a sormak gerekiyor: Kendi kaderini tayin hakkı engellenen kim? Kendi devletine (veya bağımsız devletine) sahip olmayan hangi ulus? Vatanı ilhak edilen hangi ulus? Bu soruların yanıtı ortadadır. Ama bunlara rağmen, Kurtuluş, ayrılık meselesinde Kürt ulusundan bahsedilmesini, Kürtlerin ezilen ulus olmalarının yanında milliyetçiliğe bağlayarak, daha doğrusu işin içine milliyetçiliği sokarak, işin içinden ustaca sıyrılmaya çalışıyor. Biz söyleyelim: Kürt ulusunun ayrılma hakkından bahsetmek hiçbir şekilde milliyetçiliğinin etkisi değildir, ama, biri çıkıp "Tür ulusu(nun) ayrılma hakkı"ndan bahsediyorsa, o iflah olmaz bir TÜRK ŞOVENİSTİDİR!

UKTH nedir? "Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı. diyor Lenin, ancak siyasal anlamda bağımsızlık hakkını, ezen ulustan siyasal bakımdan serbestçe ayrılma hakkını içerir" (abç)(UKTH, syf:152) Yeterince açık değil mi?

Devam edelim. Kurtuluş, "Kürt ulusu ayrılmak istemez de Türk ulusu ayrılık hakkını kullanmak isteyebilir" dediğinde, aslında şunu da söylemiş oluyor: "Kürt ulusu birleşmek istediğinde Türk ulusu buna rıza gösteremeyebilir". Yine Lenin'e başvuralım. "... ulusların kaderlerini tayin ilkesi, ezen bir devletten ayrılma özgürlüğünü varsayar (bu besbellidir ve bunu tezlerimizde özellikle belirttik); ama bir devletle birleşmenin, o devletin rızasını gerektiren birşey olduğunu siyasette söylemek 'adet değildir', nasıl ki, bir kapitalistin kar alması ya da bir işçinin ücreti kabul etmesi için 'rızasının' gerektiği iktisatta söylenemezse." (agy, syf:174) Sorunun marksist tarzda konumu bu. Ama tüm bunlardan Kurtuluş'a ne: O, emperyalizmin yeni-sömürgeci bir ülkede "Ya Özgür Vatan, Ya Ölüm" şiarıyla "Türk vatan severliğini geliştirmeye uğraşılıyor. Değil mi ki, Türk ulusu emperyalistler tarafından eziliyor, ve "ülkenin gizli işgal altında", öyleyse pekâlâ ulusal haklarımızı korur ve ulusal bir mücadele veririz! Sanınız Kurtuluş böyle düşünüyor.

Ama helki de şöyle düşünüyordur Kurtuluş: Demokratik halk devriminin zaferiyle birlikte "emperyalizm ve oligarşi" alt edildiği için, ulusal baskının nedeni ve uygulayıcıları yok olacak. Kürt ulusunun ezilen ulus konumu sona ereceği için, her iki ulus eşit konuma gelecekler ve bu koşullarda, ayrılık her iki ulus içinde bir hak olacak. Kim bilir, Kurtuluş belki gerçekten böylesine çocukça düşünüyor olabilir. Sorunun tüm tarihsel sürecini gözardı ederek, kendini bu şekilde avutuyor olabilir. Eğer böyle düşünüyorsa, Kurtuluş'a şöyle karşılık vereceğiz: değil halk iktidarı döneminde, sosyalist iktidar bile kurmuş olsanız, bu eşitsizliğe son vermiş

olmazsınız, çünkü, "kapitalizmi sosyalizm biçimine sokmakla (...) ulusal baskıyı ortadan kaldırmanın olanakını yaratır" sınız ve ancak "halkın sempatiğine uygun olarak devlet sınırlarının çizilmesi dahil, tam ayrılma özgürlüğü dahil, tam demokrasinin bütün alanlarda gerçekleştirilmesiyle ki, bu olanak, gerçek olur" (agy, 172) Tabii, Kurtuluş'un böyle düşünüp düşünmediğini bilmiyoruz, ama yine de her olasılığa karşı böyle bir düşünce-nin de yanlış olduğunu göstermek istedik.

Görüldüğü gibi, Kurtuluş ayrılık hakkını Türk ulusuna da tanımakla, bir kere daha sosyal-şovenizme düşmüş oluyor. Çünkü Türk ulusunun ezen ulus olduğunu bir türlü kendine ve kamuya itiraf edemiyor.

Gelelim ayrılık karşısında "marksist-leninistlerin soruna yaklaşımı" meselesine. Kurtuluş, bu meseleyle ilgili şöyle demişti: marksist-leninistler "iki ulusun eşit şartlarda birlikteliğinin sağlanabileceği koşullarda ayrılığı desteklemez. Birlikten yana tavır alır, bunun propagandasını da yapar ama bu ayrılmaya engel olma hakkını da vermez". Besbelli Kurtuluş, ulusal sorunda proletaryanın çıkarlarının temel alınması gerektiğinden haberdar. Ulusal hareketler, burjuvazinin yükseliş çağında burjuva demokratik hareketin bir parçasını teşkil ederken, emperyalizm döneminde, yani proleter devrimler çağında, proleter devrim hareketinin bir bileşeni olarak ele alınır. Halklar özgürdürler ve kendi geleceklerini özgürce belirleme hakkına sahiptirler; ama aynı şekilde komünistler de özgürdür ve proletaryanın sınıfsal çıkarlarını savunmada, dünya sosyalist hareketinin çıkarlarına uygun çözümler üretmede kendilerini özgür hissedebilirler. Onlar, burjuva çıkarlar demek olan "ulusal çıkarlar" karşısında daima proletaryanın sınıfsal çıkarlarından yana olurlar ve her ulusun proletaryasının kendi geleceğini özgürce belirlemesi için mücadele ederler. Ayrıca, "bütün öteki koşullar eşit olmak kaydıyla, bilinçli proletarya, her zaman, daha büyük bir devletten yana olacaktır" (Lenin) Bu, Kurtuluş'un sözünü ettiği "birlikten yana tavır al..." maktır. Peki ama bu birlikten yana tavır alacak ve bunun propagandasını yapacak olan hangi ulusun marksist-leninist'leri? Bu soruyu bir kez olsun sormak, Kurtuluş'un marksist-leninist maskesinin altında yatan sosyal-şoven yüzünü ortaya çıkarmaya yeter!

Marksistler sorunu şu şekilde koyar. Ezilen ulus üyeleri, tarihsel nedenlerden dolayı çok doğal ve haklı olarak, ezen ulusa karşı güvensizlik duyar. Bu nedenle, ezen ulus proleterleri (ve tabii marksistleri), varolan güvensizliği kırmak zorundadır. Bunun yolu ise, ezilen ulusun serbestçe ayrılma hakkını savunmaktır. Ezen ulusun marksist-leninistlerinin ve proleterlerinin, ulusal sorundaki ilkesel tutumu, AYRILMA ÖZGÜRLÜĞÜ'dür. Buna karşılık ezilen ulusun marksist-len-

ministleri ise, tam karşıt yönden hareket etmeli ve BİRLEŞME ÖZGÜRLÜĞÜ'nü savunmalıdır. Ezilen ulus Marksistlerinin ilkesel tutumu budur. Ayrılma özgürlüğü ve birleşme özgürlüğü, birbirinin tam karşıt kutupları olup, birbirini tümleyen iki tutumdur. Ayrılma meselesinde bunun dışında hiçbir yaklaşım, enternasyonalist, marksist bir tutum olarak değerlendirilemez. Kurtuluş, burada da sorunu yanlış kavramaktadır.

Buraya kadar, ulusal sorunu çeşitli açılardan ele aldık ve Kurtuluş'un yamılgılarına işaret ettik. Ama asıl önemli bölüm, şimdi ele alacağımız bölümdür. Kurtuluş, yukarıda aktardığımız sözlerinin hemen peşinden, sorunu, Kürt ulusunun ayrılığı meselesine getiriyor ve bu kısımda söyledikleri, adeta turnusol vazifesi görüyor, onun sosyal-şovenizmini tüm açıklığıyla gözler önüne seriyor. Kurtuluş'un söylediklerine bakalım.

Konuya ilişkin (ayrılma karşısında tutum-bn) DHKP Programı'nda şöyle deniyor: "3-Ancak Kürt ulusu devrimci çözüme rağmen milliyetçilik temelinde bağımsız devlet kurma hakkını kullanacak olursa, Devrimci Halk İktidarı, bunu, Kürt ve Türk proletaryasının ve her iki ulusun çıkarlarına aykırı değilse, emperyalizmi güçlendirmiyorsa destekleyecektir" diyor, Kurtuluş. Daha ilerde ise "Ayrılma hakkı burjuvaziye ve emperyalizme karşı kullanıldığında işçi sınıfının öncülüğünde olmasa bile sınıf mücadelesine hizmet eder, ileridir, desteklenir. Ancak (buraya dikkat-bn), Demokratik Halk Devriminin gerçekleştiği koşullarda bu sınıf mücadelesini güçlendirici bir rol oynamadığı için desteklenmez, ayrılıktan değil, birlikte yana tavır alınır. Ama dediğimiz gibi her şeye rağmen ayrılmak isteyen ulus (yani Kürt veya Türk ulusu-bn) yine ayrılarak kendi bağımsız devletini kurar. Bu hakkın kullanılmasında engellenmez.

"Yalnız burada bir noktaya daha eğilelim: Ayrılma hakkının kullanımı ancak halk iktidarının kurulmasıyla mümkün hale gelir". İşte Kurtuluş'un bu konudaki söyledikleri böyle. Ezen-ezilen ulus ayrımı ve ayrılma hakkının yalnızca Kürt ulusuna ait olduğu konusunda düşüncelerimizi yukarıda belirttiğimiz için, burada yeniden ele almayacağız. Kurtuluş, aynı hatayı yineliyor. Ama yukarıda ki sözlerde çok daha ince bir tutum var, şimdi bunu görelim.

Program, Kürt ulusunun ayrılmasını koşullu olarak destekleyeceğini belirtiyor; daha aşağıda ise programının koşullu destek sunduğu dönemde (Devrimci Halk İktidarı dönemi) ayrılığın ilerici olmayacağı ve bu yüzden desteklenmeyeceği söyleniyor. En alta da "son darbe" vurularak, ayrılık hakkının kullanımının ancak halk iktidarının kurulmasıyla mümkün hale geldiği vurgulanıyor. Şöyle bir bakalım. Kurtuluş, halk iktidarı döneminde bir ayrılık ilerici olmadığı için

desteklenmez demekle, programın koşulu-nu, teorik olarak geçersiz kılıyor ve bu maddeyi tamamen geçersizleştiriyor ve en alta, ayrılma hakkının ancak halk iktidarı döneminde kullanılabileceğini söylemekle de, ayrılığın hiçbir zaman desteklenmeyeceğini kaşla göz arasında söylemiş oluyor. Daha basit ifade edelim. Kurtuluş diyor ki: Kürt (veya Türk) kardeşlerimizin ayrılık hakkını destekleriz, ama bu ayrılık ancak halk iktidarı koşullarında gerçekleştirilebilir ve o zaman da ilerici olmadığı için desteklenmez. Yani?... Yani si şu: Sevgili Kürt (veya Türk) kardeşlerimiz, sizin ayrılma hakkınızı destekliyoruz, ama fiilen ayrılmanızı desteklemiyoruz, çünkü biz birlikte yanayız! iyi, hoş ama eğer Kurtuluş'un düşüncesi buysa, bunca lafkalabalığına ne gerek var? Programda yer alan o koşullara falan ne gerek var? Acaba Kurtuluş, yine birşeyleri birbirine karıştırıyor? Yoksa sosyal-şovenizmini gizleme uğraşında mı? Bizce ikincisi. Çünkü her zaman başkalarını "ayakları ülke toprağına basmıyor" diye suçlayan Kurtuluş, son derece somut bir sorun karşısında teorik genellemelere başvuruyor ve somut gerçeklikten kaçıyor. Üstelik sorunu somut ayrılık meselesine getiren kendisi ve bundan köşe-bucak kaçan yine kendisi! Sözü edilen soyut değil, son derece somut bir ulusal sorun, Kürt ulusal sorunu. Her gün gözümüzün önünde yükselen bir devrimdir mevzu-bahis olan. Sorun bunca somutluğuyla ve yakınlığıyla önümüzde dururken, işin teorisini yapmak, marksizmin lafzına sığınarak bir ulusun serbestçe ayrılmasına koşul getirmek, bir marksistin değil, olsa olsa sorundan kaçmak için her yolu deneyen bir dar kafalı küçük burjuva ulusalcısının işi olabilir ancak. Kurtuluş sorundan kaçıyor, böyleyse sorunu teorik ve pratik yönleriyle biz koymaya çalışalım.

Marksistler, UKTH'yi mutlak olarak ele alırlar mı? Yanıtı Lenin'den alalım: "Ulusların kaderlerini tayin hakkı dahil, demokrasinin çeşitli istemleri mutlak şeyler değildir, bunlar, dünya demokratik hareketinin (bugün sosyalist hareketinin) tümünün bir parçasıdır. Bazı somut durumlarda, parçanın, bütün ile çelişkiye düşmesi olasılığı vardır; o zaman parça atılır. Bir ülkedeki cumhuriyetçi hareket bir başka ülkenin entrikalarının aleti olabilir ve bu işe kilise, mali çevreler ya da kralcılar katılabilir; biz o zaman, bu somut hareketi desteklememekle görevliyiz, ama bu bahane ile uluslararası sosyal-demokrasinin programından cumhuriyet sloganını silmek gülünç olur" (agy, 192) Görüldüğü gibi, marksistler, UKTH'yi programatik düzeyde savunur, ama bunu mutlak surette her somut hareket desteklenmeli, şeklinde algılamazlar. Somut hareketin kendisi bu konuda belirleyicidir. Öyleyse somuta bakalım. Kürt ulusal-sınıfsal kurtuluş hareketi, bütünle, yani proletaryanın sosyalist çıkarla-

ryla çelişki halinde midir? Yazımızın başında belirttik ki, Kürt Halk Hareketi, proletaryanın sosyalist çıkarlarıyla çelişmek bir yana, bütün bölge halklarını devrime SÜRÜKLEME potansiyeline sahip. Bunu "Kürt ulusal hareketinin tarihsel devrimci yönü" olarak belirttik. Tüm bunlardan sonra kalkıp "eğer emperyalizmi güçlendirmiyorsa..." türünden gevezelikler yapmanın marksizmle nasıl bir ilgisi olabilir? İkinci olarak, bugünden kalkıp, devrim sonrası koşullarda olabilecek ayrılığın "ilerici olma..." yacağı için desteklenmeyeceğini ilan etmenin bilimsel düşünceyle ne gibi bir bağı olabilir? Burada olasılıklar üzerinde tartışacak değiliz ve bu türden müneccimliği Kurtuluş'a bırakıyoruz. Ama ısrarla belirtiyoruz: kimse bugünden devrim sonrası koşullardaki bir ayrılığın "ilerici olmadığını" söyleme hakkına sahip değildir. Üstelik bunu Kürt halkı için söylüyorsa, gelişmenin nesnel yönünü gözardı ediyor ve bilim-dışlığın yanında bir de art niyet taşıyor demektir. Kürt halkı yıllardır vermekte olduğu özgürlük savaşıyla, adını dünya devrimci halklarının arasına şimdiden yazdırmıştır. Kurtuluş, insanın gözüne batan bu gerçeklere sırtını dönüyor ve Kürt ulusunun ayrılması sorununu KOŞUL'a bağlıyor. Bunu yapmakla, katıksız sosyal-şovenizme düşüyor.

Bir diğer önemli sorun şudur. Ayrılma durumunda (ayrılık hakkı değil, fiili ayrılık) ezen ulus proleterlerinin davranışı ne olmalıdır? Ezen ulus proleterlerini hangi temelde eğitmeliyiz? Kurtuluş, her iki halka birden "birlik propagandası" yapacağını bildiriyor. Biz ise, birlik propagandasının ezilen ulusa yine ezilen ulus marksistleri tarafından yapılması gerektiğini belirtmiştik. Ezen ulus marksistleri ise, ezen ulus proleterlerine "ayrılma özgürlüğü" (elbette Kürt ulusunun ayrılma özgürlüğü) propagandası yapmakla görevliydi. Ama bu yeterli değil. Türkiye proletaryası, somut bir ayrılık durumunda Kürt halkına karşı nasıl davranacağını bilmelidir. Burada götüreceğimiz bilinç ne olacak? Kurtuluş, enternasyonal örgütlenmeyi (yani tüm uluslardan proleterlerin örgütsel birliğini) savunduğu için bu sorudan sıyrılacağını düşünüyor, yamlıyor. Biz de enternasyonal örgütlenmeyi savunuyoruz ve işte bu yüzden, enternasyonal partinin, ulusal soruna tek biçim yaklaşımının olamayacağını söylüyoruz. Kurtuluş, sosyal-şovenizme düşmeden, sordüğümüz soruyu nasıl yanıtlayacaktır?

Biz, kendi açımızdan, bu sorunun yanıtını şu şekilde vereceğiz. Devrimci Kürt halkı, bu güne kadar verdiği savaşla bir daha köleliği asla köleliği kabul etmeyeceğini gösterdi. Bu konuda, ezen ulus proletaryası, Kürdistan proleterlerine ve emekçilerine güven duymalıdır; çünkü Kürt halkı bu güveni fazlasıyla hak ediyor. Ayrıca, ezen ulus proleterlerine, tıpkı Lenin'in söylediği gibi, ulusal ay-

rılıkları karşısında "ilgisiz" kalabilmeyi öğretmek zorundayız. Bu ilgisizlik, başlarına ne gelirse gelsin, türünden bir ilgisizlik değildir. Kürt halkı kendi devletinin biçimini belirlediğinde, yani Türk kardeşleriyle birlik (federasyon) mi, yoksa bağımsız-ayrı mı olacağına, ya da Güney Kürdistan'la birlikte mi olacağına ve hatta gerici devletlerden (mesele Irak) biriyle federasyon mu kuracağına vb. vb. karar verdiğinde, bu karar karşısında "ilgisiz" kalacağına güvencesini vermelidir, ezen ulus proletaryası. Ayrılık karşısında ezen ulus proleterlerinin tutumu "kayıtsızlık, yansızlık" olmalıdır. Devrimci Kürt halkı ayrılıp, ayrılmamakta özgürdür. Kürt ulusu kendi devletine sahip olacaktır, bu olmazsa olmaz koşuldur. Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı, bu devletin biçimine karar vermek demektir. Ayrı-bağımsız bir devlet mi, yoksa birlik iktidarının bileşeni olacak bir devlet mi? İşte Kürt ulusunun kararı bunu belirleyecektir. Ve buna kesinlikle koşul getirilemez. Türkiye proletaryası, Kürt ulusunun devletinin biçimini belirleme özgürlüğünü, yani ayrılma özgürlüğünü koşulsuz savunmalı ve "ayrılık saati" geldiğinde, buna "ilgisiz" kalacağına güvencesini vermelidir. Türkiye proletaryası, Kürt kardeşlerine şöyle demelidir. Kendiniz için "en iyi olan şeyin ne olduğuna kendiniz karar verin". Gerçek enternasyonalist tavrı budur. Gerçek marksist-leninist tavrı budur!

Toparlayalım. Kurtuluş, ezen ve ezilen ulus arasında ayrım yapmamakla, daha doğrusu, Türk ulusunun ezen ulus olduğu gerçeğini ustaca geçiştirmekle, kaçınılmaz olarak sosyal-şovenizme düşüyor. Bunuyukarda ayrıntılarıyla gördük. Kurtuluş, ayrıca, genel yaklaşım olarak, devrimci Kürt halkının büyük savaşı, onun görkemli devrimciliği ve bu özelliğinden dolayı hakkettiği ovgu ve değer ve tartışmasız elde etmesi gereken ulusal hakları sözkonusu olduğunda, sorunu dar terör çerçevesine sokarak; her defasında "Türk, Kürt, Laz, Çerkez, Arap..." diye başlayarak, Kürt ulusal sorunun önemini siyasal açıdan gözlerden saklamak gibi bir tutum içine giriyor. Biz tüm bunların, kafası Türk ulusalcılığıyla demlenmiş bir sosyal-şovenistin yaklaşımı olacağını düşünüyoruz. Bir sosyalist, eğer gerçekten devrimin zaferini arzuluysa, Kürt Halk Hareketinin tarihsel devrimci yönünü kavramalı ve ön planda tutmalıdır. Sözü ettiğimiz, ulusallığı ön planda tutmak değil, devrimci Kürt halkının devrimci savaşını ön planda tutmak ve bunun karşısındaki enternasyonalist görevlerin yerine getirilmesini sağlamaktır. Kısacası, Kürt ulusunun ayrılma özgürlüğünü koşulsuz olarak savunmak ve bunun için savaşmaktır. Halkların gönüllü birliğini sağlamanın yolu, ezen ulus saflarındaki sosyal-şovenizmi yenilgiye uğratmaktan geçiyor. Halklarımızın birlik zeminini güçlüdür ve bugün,

Kürt Halk Hareketi temsilcileri de bunu yüksek sesle dile getiriyor. Örneğin yapılan bir röportajda, ARGK komutanlarından Dr. Süleyman şöyle diyor: "Savaşımız aynı zamanda bu halkın (Türk halkının-bn) kurtuluşu için de. Kesinlikle bizim amacımız tüm halkların kurtuluşunu, halkların gönüllü birliğini esas alan bir sonuca ulaşmaktır." (abç) (Özgür Halk, aynı sayı). Kürt ulusal devrimci cephesinden bu dostluk ve kardeşlik (birlik) eli, Türkiye tarafından karşılık görmelidir. Halkların mücadele birliği ancak bu şekilde sağlanacaktır. Bunun için, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı, Türkiye proletaryası tarafından mutlak olarak kabul edilmeli ve ısrarla savunulmalıdır. Şu dört nedenden ötürü, Kürt ulusunun ayrılma özgürlüğü, mutlak olarak algılanmalıdır.

a. Kürt ulusunun kendi kaderini tayin istemi, faşizme ve sermayeye karşı politik demokrasi istemidir ve sosyalizme ancak tam bir politik demokrasiyle ulaşılabilir.

b. Kürt halkı, sosyalizme ulaşmak için kendi üzerinde politik tasarruf hakkını, yani kendi kaderini tayin hakkını kullanmalıdır; çünkü, ezilen bir ulus, politik tasarruf hakkını kullanmadan sosyalizme yönelemez.

c. Faşist Türk devleti bölgedeki en gerici ve güçlü devlettir. Bu haliyle, yalnızca Kürt ve Türk halklarının önünde engel değildir. Tüm bölge halklarının sosyalizme yönelmesinin önünde engeldir. Kürt ulusunun serbestçe ayrılma istemi, bu faşist devletin yıkılmasına hizmet eder.

ç. Proletarya ilhaka karşıdır. İlhak, ulusal baskının biçimlerinden biridir; ulusal kaderini tayin hakkının zorla engellenmesidir; başka bir ulusu ezme demektir ki, bu durumun ezen ulusun özgürlüğünün önünde engeldir. Ayrıca proletarya, başka uluslara zor yoluyla mutluluk götürülemeyeceğine inanır ve bu konuda kendi de "kutsanmamıştır". Tüm bunlara ek olarak, gönüllü birliği sağlamanın ilk koşulu, zorla sağlanan birliğe son vermektir. Proletarya ilhaka bu nedenlerle karşı çıkar ve Kürt ulusunun ayrılma özgürlüğünü savunmak, ilhaka karşı çıkmak demektir.

İşte bu dört maddede ifade edilen görüşlerden dolayı, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı, yani özgürce ayrılma hakkı, mutlak olarak görülmeli ve ısrarla savunulmalıdır. Kürt ulusunun ayrılıp ayrılmayacağını şimdiden bilemeyiz. Bizim şimdiden savunmamız ve programatik düzeyde ifade etmemiz gereken, Kürt ulusunun ayrılma özgürlüğü ve bunun koşula bağlanamayacağıdır. Tıpkı TKEP/LENİNİST Programı'nda ifade edildiği gibi: "Kürt ulusu, bağımsız devlet kurma da içinde, kendi geleceğini kendisi belirleme hakkına sahiptir" İşte bu kaday? Sonrası Kürt ulusunun özgür iradesiyle karar vereceği bir iştir; ister ayrılır, ister birlikten yana tavır alır!

Savaş AYDIN

Devrimi sözde kabul etmek ama gerçekte onu bilinmez bir geleceğin sorununa dönüştürmek:

OPORTÜNİZM

"Lafta yaklaşmakta olan devrime inanıyor-sunuz, fakat fiilen kitlelere açıkça devrimden söz etmekten, onları devrime çağırmaktan, devrimin seyri içinde kitle tarafından sınanacak ve kesin kurala dönüşecek mücadele yöntemlerini en somut biçimde belirtmekten kaçınıyorsunuz"

(Lenin)

I. Emperyalist paylaşım savaşı döneminde, Lenin, bütün ülkelerin oportünistlerine böyle sesleniyordu. Gerçekten de oportünizm, bir devrim olasılığını kesin olarak reddetmez. Hatta, sözde, devrimden büyük bir inanç gösterisiyle de bahseder. Öyle ki, oportünizmin dağarcığı, devrime ve iktidara ilişkin en keskin ve en süslü söylemlerle doludur. Ama, ne zaman ki devrim soyut bir teorik sorun olmaktan çıkar ve türlü türlü gelişmeler sonucunda pratik politikanın bir sorunu olarak karşımızda belirirse, işte o zaman oportünizm, bu pratik görevden yan çizer.

Siyasal özü, sınıf savaşımının yerine sınıf işbirliğini koymaya çalışmak olan oportünizm, tüm olgunlaşma süreci boyunca, devrimci bir görünüm altında kendini gizlemeye çalışır. Ve bir yere kadar bunu başırdır. Ta ki, devrim somut bir olgu, pratik bir görev olarak yığınların önüne dikilene kadar. İşte tam da o zaman, yani devrim, yani burjuva devlet aygıtının dağıtılması kendisini biricik temel tarihsel zorunluluk olarak proletaryaya dayattığı zaman, artık hiçbir devrimci söylem vs. oportünizmin gerçek özünü, sınıf işbirlikçi karakterini gizleyemez hale gelir. Burjuva devlet aygıtının dağıtılması sorunu, marksizmle oportünizm arasında ya da farklı bir açıdan söyleyecek olursak, proleter devrimcilikle küçük-burjuva devrimciliği arasında gerçek bir turnusol kâğıdı işlevi görür.

Bugün artık, Türkiye ve Kuzey Kürdistan için devrimci durumun varlığı tespiti yalnızca Leninistlere ait olmaktan çıkmıştır. Bir süredir pekçok sol-devrimci örgüt, devrimci durumun, hatta iç savaşın ya da daha genel ifadeyle devrim koşullarının varlığını

ifade ediyorlar. Çeşitli vesilelerden hareketle, devrimin ayak seslerinden, devrim hayatından vb. söz ediliyor, bu toprakların devrime gebe olduğu vurgulanıyor. Tüm bu sözler, güçlü bir devrim inancını ifade edebilir: ama, tüm bu sözler sadece söz olarak kalıp, bu sözlerin gereği yerine getirilmediği zaman, işte o zaman, anlaşılır ki, tüm bu sözler, oportünizmin kendisini devrimci gösterme çabalarının malzemeleridir. Devrimin koşullarının varlığını tespit edenler, şu veya bu şekilde iç savaş ve devrimci durumun varlığını kabul edenler, devrim ve iktidara ilişkin sloganlar atanlar, söylemleriyle tutarlı bir davranış geliştirebilmeleri için, Lenin'in ifadesiyle "...kitlelere açıkça devrimden söz etmekten, onları devrime çağırmaktan, devrimin seyri içinde kitleler tarafından sınanacak ve kesin kurala dönüşecek mücadele yöntemlerini en somut biçimde belirtmekten kaç..." mamaları gerekir. Hiçbir gerekçe (güçsüzlük ya da olanaksızlık, ya da özgün programlar vs.) böyle bir kaçışı haklı göstermeye yetmez.

"Şimdi de mesele şudur: ikisinden biri. Ya Avrupa'da savaşın devrimci bir durum yaratığı, emperyalist dönemin tüm ekonomik, sosyal ve politik durumun proleter devrime yol açtığına gerçekten sağlam bir inancımız vardır. O zaman kitlelere devrimin zorunluluğunu anlatmak, onlara devrim çağrısı yapmak, uygun örgütleri yaratmak ve şiddete dayalı mücadelenin çeşitli yöntemleri ve 'tekniki' üzerine en somut biçimde hiç çekinmeden konuşmak bizim mutlak görevimiz ve boyun borcumuzdur. Bu mutlak görevimiz devrimin yeterli güçte olup olmayacağından, devrimin birinci emperyalist savaş bağlamında mı, yoksa ikinci emperyalist savaş bağlamında mı patlak vereceğinden vs bağımsızdır. Ya da devrimci durumun varolduğu inancında değildir, o zaman da savaşı karşı savaş sözlerini ağza almanın hiçbir anlamı yoktur. O zaman da, gerçekte Südekum-Plehnovcu ya da Ka-utskyci eğilimlerde ulusal-liberal işçi politikacılarıdır." (Lenin)

Lenin'in, I. Emperyalist paylaşım savaşı

koşulları Avrupa'sında söylediği bu sözler, günümüz iç savaş koşulları Türkiye ve Kürdistan'ı için de zorunlu olarak izlenecek iki yolu gösteriyor: ya Leninizmin ya da oportünizmin yolu... Günümüz Türkiye ve Kürdistan koşullarında devrimci durumun varlığı inancında olmayanların devrimden, iktidardan söz etmeleri, devrimci görünüm çabasından, işçi sınıfı ve emekçi yığınların devrimci eğilimlerini sömürme uğraşından başka bir şey değildir. Sosyal-reformizmin devrim ve sosyalizme ilişkin söylemi, kesin olarak bu sahtekarlığın, yığınları aldatma çabasının ifadesidir. Ama bütün mesele bu değil.

Bugün, devrimci durumun varlığını sosyal-reformistler gibi açıkça ve kesin biçimde reddetmeyen, hatta yarım yamalak ve utançça da olsa devrimci durumu, iç savaş kabul eden, devrimin koşullarının varlığından, devrimin ayak seslerinden sözeden... ama buna rağmen, Lenin'in ifadesiyle, "...kitlelere devrimin zorunluluğunu anlatmak, onlara devrim çağrısı yapmak, uygun örgütleri yaratmak ve şiddete dayalı mücadelenin çeşitli yöntemleri ve 'tekniki' üzerine en somut biçimde hiç çekinmeden konuşmak" görevinden kaçınanlar var; işte bu sonuncular, oportünistlerdir. Pek çok oportünist parti ve örgüt var ki, devrimci durumu utançça kabul ettiği ve en keskin devrim-iktidar-sosyalizm söylemini kullandığı halde, bu duruma denk düşen devrimci öncülük görevlerinden yan çizer. Böyle olunca da, devrimci durumun ya da devrimin koşullarının varlığına dair inanç, pratikte hiçbir şey ifade etmiyor. Ve yine pratikte, oportünist parti ve örgütlerin yığınlara taşıdıkları siyasal bilinç, sosyal-reformist propagandayla aynı noktada buluşuyor: burjuva düzen şartları... Reformizmin siyasal özü, zaten her koşulda yığınları düzen sınırları içinde tutmaktır. Oportünizm ise, burjuva devlet aygıtını yıkma göreviyle somut olarak karşı karşıya geldiğinde sakat bir beygirin hendek önüne kadar koşup orada tökezlemesi gibi tökezliyor ve burjuva devlet aygıtının kalın duvarları önünde reformizmle buluşuyor.

Devrimin yığınların silahlı zoruna dayanacağını öngören parti ve örgütlerin, bu devrim anlayışına ve kullandıkları güncel söyleme uygun olarak ayaklanma organlarını örgütlemeye girişmeleri, genel silahlanma çağrısı yapmaları, (yerel ayaklanmaların yaşandığı da kabul ettiklerine göre) yığınları her yönden genel silahlı ayaklanmaya hazırlamaları, yüzlerce savaş grupları yaratmaya girişmeleri, bu ve benzeri olguları sadece ayaklanma günlerinin ateşiyle ağızdan kaçırılan söylemler olmaktan çıkarıp, propaganda-ajitasyon faaliyetinin odağına koymaları gerekmez mi? Ya da, varlığını mutlak bir koşuluymuş gibi dillerinden hiç düşürmedik-

leri Genel Grev sloganı, kazara işçiler bunu ciddiye alacak olurlarsa bir ayaklanmaya dönüşeceği kesin öngörüsüyle davranıp işçiler arasında (en azından orada) silahlanma ve silah grupları oluşturma propagandası yapmaları gerekmez mi? Tüm bunlar, zaten kendiliğinden gerçekleşecek türden, sözünü dahi edilmesine gerek olmayacak denli sıradan ve önemsiz konular mı? Yoksa, devrimin bu âcil ve pratik görevlerini es geçilmesini ya da geri plana atılmasını haklı kılacak başka kanıtlar mı var? Ne de olsa, Hegel, dünyada herşey için kesinlikle "kanıt" bulunabileceğini söylemişti, haklı olarak. Ama biz sorularımıza devam edelim.

Bir başka sorun: eğer yapacağımız devrim ve iktidar propagandasının soyut bir söylem olarak kalmasını istemiyorsak devrimin ilk ve temel ürünü olarak doğacak olan ve devrimin tüm siyasal ve askeri otoritesini kendisinde toplayacak olan Geçici Devrimci Hükümet sorununu es geçmeyiz. Örneğin, Kurtuluş gazetesi, kendisi dışındakileri sık sık "soyut devrim propagandası" yapmakla eleştiriyor. Evet, devrim ve iktidar propagandasını soyut teorik sorunlar olarak ele almamak gerekir. Devrim ve iktidar sorunu kendisini bütün bir geçmişi kapsayan birikimin sonucunda son derece somut, son derece güncel ve son derece yakıcı bir biçimde işçi sınıfı ve emekçi yığınlar dayatmış durumdadır. Artık devrimci öncünün yapması gereken soyut bir devrim propagandasıyla yetinemez. Devrimci öncü, artık, yığınlar, devrimi gerçekleştirmek için gerekli örgütlenme ve mücadele araçlarını, biçimlerini, devrimin kaçınılmazlığını ve kapsamını, iktidar olarak nasıl örgütleneceklerini, karşı-devrim güçlerini nasıl dağıtacaklarını ve devrimin kesintisizliğini nasıl, hangi araç ve yöntemlere dayanarak sağlayabileceklerini en somut ve kuşku götürmez tarzda anlatmalıdır. Yaşadığımız dönemin devrimci propaganda-ajitasyon faaliyetinin esas içeriğini bu konuların aydınlatılması oluşturur. Peki, kendisi dışındaki herkesi "soyut devrim propagandası" yapmakla eleştiren Kurtuluş gazetesi "Demokratik Halk İktidarının Anayasası" olarak önerdikleri bir anayasa taslağını tartışmaya sunuyor ve propagandasının esasını bu "taslak" oluşturuyor. Peki, devrim sonrası sürecin sorunlarını bu denli somut olarak ele alan (ya da en azından öyle görünen) Kurtuluş çevresinin, aynı devrimin ilk ürünü olarak oluşması kaçınılmaz olan, devrimi korumak ve kesintisiz biçimde ileri götürmek için en enerjik yöntemlerle çalışacak, tabiri caizse devrimin motor gücü olacak, Demokratik Halk İktidarının çekirdeğini teşkil edecek, o herşeyin başına koydukları "Anayasa" sorununu (ve elbette daha başka pek çok sorunu da) karara bağlayacak

olan Halk Temsilcileri Meclisi'ni de bizzat toplantıya çağırarak olan Geçici Devrimci Hükümet sorununu üzerinden atlaması nasıl açıklanır? Bu, basit bir unutkanlık olabilir mi? Kurtuluş çevresi, modern tarihte her muzafer halk devriminin bir Geçici Devrim Hükümeti örgütlediğini, ve devrimin kazanımlarını korumak, devrimin hasımlarını ezip dağıtmak ve devrimi kesintisiz biçimde ileriye götürmek için bu Geçici Devrim Hükümetinin, kendisini anayasa ya da başka bir herhangi yasa ile sınırlamaksızın, elini kolunu hiçbir şeyle bağlamaksızın, doğrudan doğruya halkın aşağıdan gelen gücüyle ya da şöyle söyleyelim, sokaklara hakim olan silahlı devrimci birliklerin dolaysız zorlamasıyla ve en enerjik yöntemlerle, üs üste kararname çıkararak ve bunları hızla, amansızca ve tereddütsüz uygulamak suretiyle faaliyet yürüttüğünü hatırlamıyor olabilir mi? Aynı Kurtuluş gazetesi, son sayılarında çeşitli ülkelerin devrim deneyimlerini inceliyor, oralardan, kendince, çeşitli dersler çıkarıyor. Merak etmeye değer: sözkonusu ülkelerin devrim deneyimlerini incelerken, o ülkelerde devrimle birlikte kurulan ve devrimin hemen sonrası dönemin tüm hayati sorunlarının çözümüne imzasını atan Geçici Devrim Hükümetlerini görmüyor, bunların vazgeçilmez önemini anlamıyor olabilir mi? Ama hayır. Bu kadar yeter.

Devrimci durumun varlığından, devrimin koşullarından sözeden, devrimi soyut bir teorik sorun olarak değil, somut bir hedef olarak ele alanlar, bu inançlarında tutarlı olabilmek için Geçici Devrim Hükümeti sorununu da kesin bir biçimde ele almalıdır. Bun tartışmalı, netleştirmeli ve propaganda etmelidir.

Ancak oportünistler tüm bu iddialarımıza itiraz edeceklerdir. Çünkü, onlar iki olguyu devrimin başlamasıyla, devrimin açık ve doğrudan propagandasına girişilmesi olgularını birbirine karıştırıyorlar. Oysa, bir devrimin başladığını iddia etmek bir şeydir, onun somut bir hedef olarak yığınların önüne konulması, açık ve doğrudan propaganda edilmesi başka bir şeydir. Kimse, Türkiye ve Kürdistan'da bir devrim anının geldiğini iddia etmiyor; devrimin olgunlaştığını, belirli bir aşamada iç savaş karakterine büründüğünü ve iç savaşın giderek geliştiğini söylüyor. Ama oportünizm şunu kavramıyor: devrimi somut bir hedef olarak yığınların önüne koymak, onu gerçekleştirmenin somut yol ve yöntemlerini yığınlar kavrattıkça, onları her vesile ile devrime çağırarak, kısacası, devrimin açık ve doğrudan propagandasını yapmak için devrimin en dar anlamıyla başlaması gerekmiyor. Bu sorun, bu açık ve doğrudan propaganda, devrimin ne zaman başlayacağı ya da farklı bir ifade ile ne zaman

patlak vereceği sorunundan bağımsızdır. Devrim, çok yakın bir gelecekte de, yıllar sonra da patlak verebilir; bunun zamanını kimse kesin olarak öngöremez. Ancak, devrimci öncüler, yığınları açık ve doğrudan biçimde devrime çağırmaya, devrimin patlak vermesiyle başlamazlar.

"Devrim bir kez başladığında, onu liberaler ve diğer devrim düşmanları da 'kabul ederler!' -çoğu kez devrimi dolandırmak ve ona ihanet etmek için kabul ederler. Devrimciler -devrim başlamadan önce, devrimi öngörerek- onun kaçınılmazlığını kavrar, kitlelere devrimin bu zorunluluğunu anlatır ve onlara devrimin yol ve yöntemlerini açıklarlar." (Lenin)

Bizde de, devrim henüz başlamadı ve ne zaman başlayacağı, hangi vesileyle, hangi biçimde ve hangi boyutta patlak vereceği de önceden kestirilemez. Ancak somut olan şudur ki; devrimci durum yaşanmaktadır; tek tek kişilerin, örgütlerin hatta sınıfların iradesinden bağımsız olarak devrimin nesnel koşulları hazır. O halde, örneğin, PKK ile yaptığı cephe protokolüyle "üzerinde yaşadığımız topraklarda devrimin koşulları vardır" diyen DHKP, ya da yarım-ağz da olsa iç savaşın varlığını kabul eden MLKP, ya da genel olarak devrimci durumun varlığı inancında olan, devrimin ayak seslerinden vs sözeden parti ve örgütler, bu doğru belirlemelerin gereği olarak, devrimin patlak vermesini beklemeksizin, açık ve doğrudan devrimin propagandasına girişmelidirler. Yığınlar genel silahlanma çağrısı yapmak, onları silahlı gruplarda birleştirmek gerilla taktikleriyle savaşıyor şekilde onları eğitmek, burjuva devlet aygıtını nasıl ve hangi araçlarla dağıtacaklarını, bunun yerine Halk İktidarını ve yeni toplumsal-ekonomik yapıyı nasıl örgütleyeceklerini, bunu hangi araçlara dayandıracaklarını ya da genel olarak devrimin kaçınılmazlığını ve kapsamını vb vb yığınlar açık, doğrudan ve hiçbir kafa karışıklığına yol açmayacak şekilde propaganda etmek gerekiyor. Buna, devrimin patlak vermesini, başlamasını beklemeden bugünden başlamak gerekiyor (hatta çoktan girişmek gerektirdi, demek gerekir). Bugünkü koşullarda devrimci propagandayı bu saydığımız olgulara değil de hak ve özgürlükler mücadelesine endekslemek, şu veya bu kaygıyla devrimin âcil pratik sorunlarını, silahlanmayı, silahlı halk grupları oluşturmaya, GDH propagandasını görmezden gelmek ya da geri plana atmak oportünizmdir. Oportünizm, devrim hedefini sözde kabul etmek, ama pratikte, onu bilinmez bir geleceğin sorunu haline dönüştürmektedir.

Cihan'a...

*Şimdi artık vakit yok gülüm
Vakit yok üzölmeye, ağlamaya, gülmeye
Şimdi artık savaş zamanıdır
Bırakıp sevdamızı kadife tenli zamanlara
Ellerimiz ellerimizin
sıcaklığını kaybetmeden
Sarılıp soğuk tenine silahın
O kutsal ateşin sıcaklığını hissetmeliyiz
tüm benliğimizde..*

Duyuyor/musun? Bak! çok güzel bir şiir okunuyor. Hadi aç kulaklarını. Aç ve dinle. Bak hemen derinlere dalmak/yok/ama. Aç gözlerini kapama! Ne güzel okuyor değil mi şiiri? Hayır hayır!.. Senin kadar duygulu, coşkulu okuyamaz bu şiiri, şu anda vücudumdan soğuk terler boşalıyor. Nefes almakta zorlanıyorum. Hayır olamaz. Hayır hayır inanmıyorum. Yalan söylüyorsun. Hayır ne söylersen söyle inanmıyorum. Olamaz. Böyle bir şeyin olması mümkün değil. O ölemez. Onun öldüğü yalan değil mi? Yok yok beni korkutmak, bu konudaki refleksimi ölçmek istiyorsun değil mi? Hadi üzme beni doğruyu söyle. Hadi ama niye susuyorsun. Yoksa... Yoksa gerçekten mi öldü? Yoksa doğruyumu söylüyor? Hayır bu gerçek değil. Sadece bir şaka. İnanmıyorum buna. Sus ve bu şakayı uzatma artık. Hadi sus sus artık. Konuşma... Duymuyor/musun bak kakkaha seslerini? Bu kakkahalar ona aittir. Hiç bir kakkaha bu kadar çok birbiriyle çelişik özellikleri birarada taşıyamaz. Kaygısız, tasasız, sevimli, hüzünlü, alaylı... Yada hiç bir göz bu kakkahada olduğu gibi parlamaz. Çünkü saçılan ışığın çok güçlü olması gerekir. Bu ise sadece Tark'a özgüdür. Hala anlayamadın/mi? Baksana insana sarılırken ne kadar güçlü sarılıyor. Sanki kollarının arasından kaçacak biri varmışta, oda onun kaçmaması için sıkı sıkıya sarılıyormuş gibi. "Bu kadar sıkma yoldaş canımı acıyorsun" desen/de fayda etmez. Çünkü bu onun tarzıdır. Onun için dostluk, yoldaşlık ve sevgi çok önemlidir. O kadar önemli/ki mücadeleye bunlara bakıp karar verecek kadar. Yoldaşlarıyla olmak, onlarla sohbet edebilmek, yiyeceğini paylaşmak ve onlara sarılabilmek... İşte yoldaş sıcaklığı.

Eyleme giderken ki coşkusundan/da/mı tanımadın onu? Bak ne kadar mutlu. Kıpır

kıpır. Şuraya zorla bağlamaya çalışsan bile durduramazsın şimdi onu. Bak şimdi onun yüzü nasıl/da illegaliteyi çiğniyor. Nasıl/da açık veriyor. Gözleri bu mutluluğa direnemiyor ve çözülüyor. Artık kendisinden birşey öğrenmeye gerek yok. Çünkü; gözleri her şeyi anlatıyor.

Bak sana inat nasıl/da binlerce kitlenin içinden sesini duyuruyor: **FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR, HERŞEY EMEĞİN OLACAK!** Duyuyor/musun? Kulaklarını aç ve dinle. O sesteki ihtişamı, ve kararlılığı dinle!.. Artık bu sesin/de ona ait olmadığını iddia edemezsin değil mi? Niye susuyorsun. Hadi konuşsana! Konuş diyorum sana! Hadi susma konuş!.. Tamam, anladım... Sen insanların organlarının artık kendini yenileyemez duruma geldiğinde, insanların öldüğüne, onların bütünüyle aramızdan ayrıldığına, kendisiyle birlikte herşeyini/de yanlarında götürdüklerine inananlardansın değil mi? Yoksa yanılıyor/muyum? Yok yok yanılmıyorum. Yoksa niye deminden beri bana

Tank Ziya Yıldırım

onun öldüğünü, artık aramızdan ayrıldığını kanıtlamaya çalışıyorsun. Hem/de bunun tersini gördüğün halde. Bak nasıl bütün hazırlıklarını yapmış TC'nin Güney Kürdistan işgalini protesto etmek için Harbiye Ordu Evine, Selimiye Kışlasına bomba atıyor. İşte bu enternasyonal duyguları bu kadar güçlü olan ondan başkası değildir. O Kürdistanlı olmadığı halde, Kürt halkının çektiği zulme sessiz kalmanın onursuzluk ve ölüm olduğunu biliyor. Vur!.. Çeken halkın yiğit evladı. Açlıktan çocuğuna süt veremeyen Kürt anneleri için, köyleri boşaltılanlar, yiyecekleri talan edilenler, üzerinde kimyasal silahlar denenler, yoksulluktan çöplerde yiyecek arayanlar, öldükten sonra kulakları kesilen ve koleksiyon yapılan gerillalar için vur. Vur ki bitsin bu zulüm, bu acı, bu gözyaşı. Hadi

bak Agit yoldaşın gözleri üzerinde, seni kontrol ediyor.

...
O bir görev adamı, eylem adamıdır. Onun için tek bir şey vardır: işlerin devam etmesi, partinin güçlenmesi. "Görev bitmez, devredilir" onun sloganıdır. Onu durdurmak, onun hızına ulaşmak imkânsızdır. Bir o eylemde bir bu eylemedir. Hadi gerilla göster kendini. Sen umutsun, büyüt umutlarını.

Hey sen? Cihan'ın öldüğüne, aramızdan ayrıldığına bundan sonra bir şeyin önemli olmadığına inanan dostum! Çevir yüzünü ve bak bana. Ben sana böyle düşünmekle ne kadar büyük bir yanlışta bulunduğunu söylemiş/miydim? Söylememiş/miydim? O zaman unuttuğum şimdi söylüyorum, dikkatli dinle: **YA-NI-LI-YOR-SUN**. Hemde çok... Müsade edersen sana birşey daha söylemek istiyorum. Sen aynı zamanda bir körsün/de. Ama farklı körlersensin... Hani var ya bakıp ta görmeyenlersensin... Niye mi? Çünkü, hala bakıp, duyup tersini söylüyorsun. Bak şimdi İstanbul'un göbeğinde sessizce faşistlerin inine girip orayı basacak ve "Sivas'ın Hesabını Soracağımızı" tüm dünyaya ilan edecek. Ya/da Ölüm Orucunda bayraklaşan savaşçılarımızı unuttuğumuzu, onların hesabını soracağımızı Fenerbahçe Polis Karakolunu bombalayarak gösterecek. Ya da bizden binlerce kilometre uzakta, Sosyalizmin çarpan yüreği **KÜBA**'da gençliği temsilen konuşup, **CHE**'nin devrimlerinin sürdürücüsü olduğumuzun, Latin Amerika halklarının kardeşlerimiz olduğunu, nasıl düşmanın halkları birbirine kırdıran Kapitalist-Emperyalist sistem olduğunun, bizim/de sosyalist Küba ile dayanışma içinde olacağımızı, ama en 'yi enternasyonal dayanışmanın kehanet uyarılarımızın devrilmesiyle, tarihin, çöplüğüne atılmasıyla olacağını kararlı ve coşkulu, konuşmasını yapıyor. Ne kadar da etkileyici konuşuyor değil mi? Ama dedim/ ya sen bunları görmüyor, ve anlamıyorsun. Çünkü sana göre Cihan artık ölmüştür. Ve doğal olarak yine sana göre ölümler eylem yapamaz, ölümler konuşamaz, ölümler duyamaz, slogan atıp kitleyi yönetemez. Sana çok üzölsem/de bir şeyi itiraf etmek zorundayım. Çok **VAHİM** bir durumdasın ve ben **SANA ACIYORUM**. Çünkü sen bir **YAŞAYAN ÖLÜSÜN**. Böyle olmasını istemezdim ama bu acı bir gerçek. Ve ne/yazık ki artık ben sana bir şey yapamam.

...
Merhaba Cihan. Nasıl/mıyım? Nasıl olabilir: her zaman ki gibi. Yani Dağ gibiyim. Ya sen? Üzgünüm seninle fazla konuşamıyorum. Kızma Lütfen. Böyle gerekiyor. Bana kırgın değilsin değil/mi? Hadi görüşürüz.

BİR YOLDAŞI

HAVANA

14. DÜNYA GENÇLİK VE ÖĞRENCİ FESTİVALI

FESTİVAL ETKİNLİKLERİMİZ

Avrupa Clup'te açılan Stand'tan dünya devrimci örgütlerine, örgüt ve yayınlarla ilgili tanıtım yapıldı. Yunanistan, Kıbrıs ve Türkiye'nin bir araya geldiği forumda K. Kıbrıs'ın işgali ve çeşitli konular gündeme geldi. Kübalı bir sanatçı tarafından çizilen Deniz'in flaması kongre salonu ve kapanış seramonisindeydi. Deniz Küba'daydı. Ayrıca Küba Komünist Partisi Merkez Komite, Granma, Rebelde, Trabajadores (yayın), CTS (sendika) ziyaret edilerek tanıtım yapıldı ve yayınlarımız iletilti. Çin, Vietnam, K. Kore, Hindistan ve sayısız birçok ülkenin Komünist Partileriyle iletişim kuruldu. Zapatistalara yayınlarımız verildi. Küba ile dayanışma konusunda bir metin imzaya açıldı. Almanya'da son dönemde yapılan radikal çevre eyleminin aktif üyeleri ile bağlantı kuruldu. Orta Doğu devrimci örgütlenmeleriyle yardımlaşma konularında mutabakat sağlandı.

FESTİVALDEN

Plaza Del Mayo anaları ve İspanya İç Savaşına katılmış Uluslararası Tugaylar'dan gelen tanıklar, Che'nin Kızı ve Oğlu festivalin yüreği gibi attılar. Sevgiyle kuşatılmışlardı yiğit analarımız ve yiğit yoldaşlarımız ve CHE'nin yadigarı iki gül.

Anti-emperyalist Forum'a bir konuşma yapan Plaza Del Mayo sözcüsü ana, analarımızın nasıl devrime evrildiklerinin canlı tanığıydı. Salon ayakta, dakikalarca alkış dinmedi. Yürek gibi bir yaşlı kadın sevinç gözyaşları dokturdu yoldaşlarına. Analarımız yanımızdaydı. Anacığın müthiş bir

Avrupa Clup'te açılan standta çeşitli yayımlar T-Sbirt ve afişler sergilendi.

konuşma gücü var, inanılmaz... Hiç tartışmasız konuşmaların en gorkemlisiydi. Masaya vura vura hesap soruyordu 5000 kayıp için. "Emperyalizm ve kapitalizm ülkemde insanları katlediyor. Onları aradığımızda bütün kapılar yüzümüze kapalıydı. Biz onları geri istiyoruz. Ülkemde demokrasi olduğunu söylüyorlar, demokrasi bulsun çocuklarımızı. Biz anayız bütün politik tutsaklar serbest bırakılsın Küba ile dayanışma ilk durağımızdı, biz enternasyonaliz, bütün ülkelere gideceğiz, onların iç yüzünü anlatacağız. Oğlumun öldüğünü söylüyorlar. Oğlum ölmedi, onlardan korkmuyoruz. Daha politik olmalıyız. Biz barışı unuttuk, devrime kadar savaşaacağız onlarla"

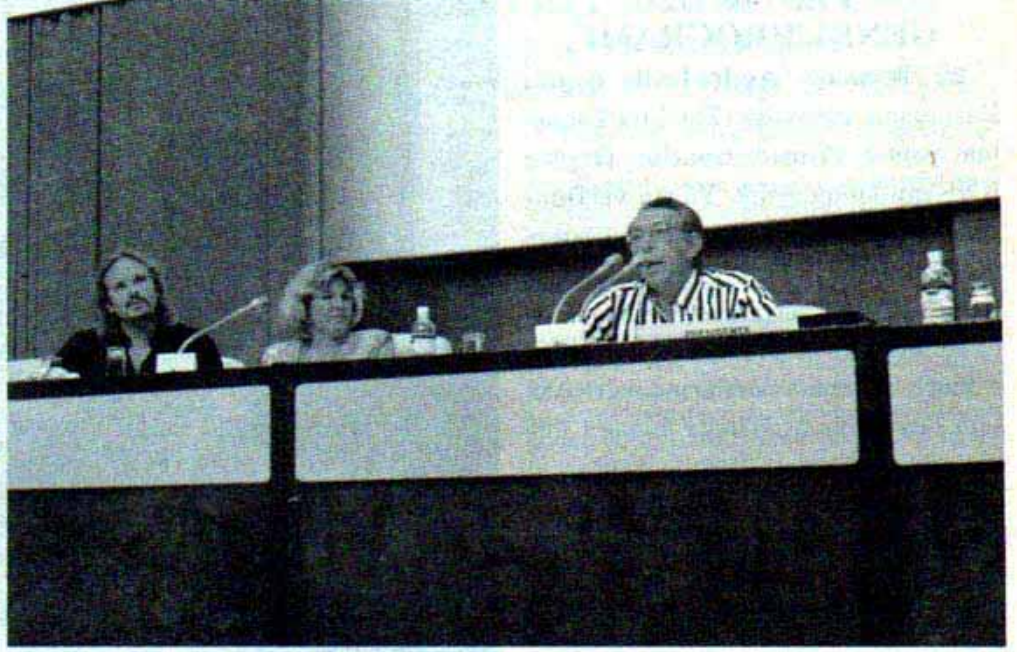
AVRUPA CLUP POLİTİK CAFE

Genç yoldaşları eski tüfekleri çevrelemiş, zaman zaman gülüşmeler zaman zaman hüzün. O yaşlı yüzlerde insanı delip geçen bir güzellik var, dokunmak istiyorsunuz, sarılmak ve halla açık yaraları sarmak. Onlar hiç umutsuz değil o günkü gibi ayakta ve devrime inançlarından bir şey yitmemiş. İspanya İç Savaşının canlı tanıkları bize şöyle dediler; "Bugün Küba ile dayanışma için burada olmanız, Uluslararası Tugayların İspanya devrimine yardıma gelmesi ile aynı anlam geliyor, aramızdaki bu bağ hiç kesintiye uğramayacak, her zaman dayanışmanın en güzel örneklerini göstereceğiz."

Konferans Palas 1. Salon olağanüstü bir dolulukta. Che'yi anlatan bir doküman izledik önce. Camilo ve Almedia (Aleidita)-Che'nin çocukları ve CHE'nin arkadaşları konuşuyor.

Camilo: "Sosyalizmi kurmak onun yaşamının bir parçasıydı".

Otriçki: "İnsanlara hep yakın ve göz alıcıydı. Her yerde ve her işin içindeydi. O bir efsaneydi. Bir saat gibi hep çalışırdı. Fidel'in en büyük yardım-

Che'nin oğlu, kızı ve yoldaşları konferans sırasında.

cısıydı. Sanayi Bakanlığı yaptığı dönemlerde, hiç deneyimsiz Marx, Engels ve Lenin Okuyarak ve gittikçe gelişerek sosyalizmi inşaaya başladık. Fidel bize yol gösteriyordu. Dünyada CHE gittikçe büyüyordu. Che yeni insandır. O yalnızca bir imaj değildir. Deneyimleri kullanılacaktır. İnsani özellikleri gelişmiş, doğruları konuşan bu insan çocukları çok severdi"

Diğer bir arkadaşı: "Che ile hiç bir

problemim olmadı. O çok gelişkin biriydi. Arkadaş canlısıydı. Dünyada olup biteni inceler yeni yayınlarla çok ilgilenirdi. Matematik çalışırdı. CHE heyecan verici bir örnektir"

Almedia: "Tüm bunları dinleyince onun esini ile doldum. Çok küçüktüm, onu tanımadım. Devrimden sonra doğdum. İnsanlar arasında aşk önemlidir. Annemle babam birbirlerine aşıktılar. Onların devrime bağlılığı bana büyük direnç veriyordu. Bütün Kuba halkı beni sevdi. S. Bakanı iken yanına gider oturdum. Bana çok büyük gelirdi. O dönemde babamın imajı bana süper adam duygusu uyandırırdu. Büyük bir yumuşaklıkla Ernesto'nun başını okşardı. Onu bir maceracı sanıyorlar, oysa o Amerika'yı iyi biliyordu. Halka duyduğu aşk onu ölüme götürdü. Bu romantik ve şevkatli iki insan (annem ve babam) benim bu güzel şeyleri anlamamı sağladı. 4 kardeşiz, biz bu halkın çocuklarıyız.

(Daha sonra Venezuela ve Kolombiya'dan arkadaşları konuştu. Basın izdiham yarattı. Delegeler Che'nin çocuklarına ülkelerinden getirdikleri hediyeleri vermek için ayrı bir izdiham yarattı.) **CHE, Komandate, Amigo..**

FESTİVAL GENEL PROGRAMI

28 Temmuz- Açılış-Halk Günü:

Dayanışma yürüyüşü (Fidel bir konuşma yaptı) (Yunan Gençlik Örgütü KNE'nin önündeydik. Yunan ve Dünya basını bu birliktelige çok ilgi gösterdi. Leninistlerin Orak çekiçli Flaması Küba halkının sevgi gösterileri, zafer işaretleri, emek yumrukları ve öpücükleri Havana sokaklarındaydı) Akşam büyük bir açık hava konseri düzenlendi.

29 Temmuz-Asya ve Okyanusya Günü, Konferans Sarayı:Demokrasi ve Katılımcılık (bir deklarasyon sunduk, Çok alkış aldı, okuyan yoldaş, yerine döndüğünde bir çok ülke tarafından tebrik edildi. Yoldaşın konuşması akşam Küba TV'sinde gösterildi)

TVde yapılan konuşma metni

"Ben, insanların ABD, Batı Avrupa emperyalistleri ve işbirlikçi burjuvazi tarafından faşizmle baskı ve işkence altında tutulduğu bir ülkeden, Türkiye'den geliyorum. Yüzlerce insanımız kayıp, 10 binden fazla insanımız tutsak, 30 binden fazla devrimci insan iç savaşta öldü. Toplumsal şiddetle iç içe yaşıyoruz. Ve gözlerimizi Küba'ya çeviriyoruz. Küba insanlığın umududur. Bu onurlu ve şanslı halk bilmelidir ki, tüm baskı altındaki halklar, onlar gibi bir ülkeye sahip olmayı istiyorlar. Mücadele zorlu koşullarda devam ediyor. Küba halkı bizim halkımızdır, biz Küba halkıyız, böyle hissediyoruz. Biz biliyoruz ki; "Küba ile Dayanışma" daha çok devrimcileşmek ve devrimleri sonuçlandırmaktır. İnsanlık ve doğanın tek kurtuluşu Sosyalizmedir. Sizi devrimci duygularıyla kucaklıyorum.

Ya Devrim! Ya Ölüm! Vencemos!"

(29.07.1997 Havana International Conference Centre)

Kültür ve Sosyal İletişim, Barış, Güvenlik, Nükleer silahlanma-Özgür Dünya ve Uluslararası işbirliği, işsizlik,

Havana Üniversitesi; Eğitim, bilim ve Teknoloji üzerine;

Pedro Kouri Enstitüsü; Çevre ve kalkınma üzerine;

Gençlik Merkezi Sarayı; Çocuk sorunu üzerine; forumlar düzenlendi.

Sosyo-ekonomik ve Kültürel merkezleri ziyaret (Capitol, Havana Üniversitesi, Küba Çevre Hareketi, Asya Okyanusya Clup'te dayanışma toplantısı)

30 Temmuz-Şehitler Günü. Konferans Sarayı. Önceki günkü forumların devamı.

İnsan Hakları, Kişi Hakları, Genç Kadınlar, Ayrimcılık-Irkçılık ve neofaşizm, anti-emperyalist mücadele, dayanışma, bağışsızlık,

egemenlik hakkı ve kendi geleceğini belirleme hakkı, Pedro Kouri Enstitüsü, sağlık

Havana Üniversitesi; Gençlik ve Örgüncü Hareketleri

(Bir tebliğ sunduk, Güney Kore Örgüncü hareketinden çıkarılması gerken deneyimler, Türkiye ve Kürtan Öğrenci Hareketleri için bir deklarasyon sunduk.)

Havana Üniversitesi konferans Salonunda G.Kore Öğrenci hareketlerinden edinilen deneyimler üzerine bir deklarasyon sunuldu. Türkiye öğrenci hareketleri ile ilgili Türkçe metin sekreteryaya teslim edildi. 31.07.1997

"Konferansa toplu sunduğumuz tezleri yanlış aktarmak kaygısıyla, türkçeden, ingilizceye yetkin bir tercüman olmadan çevirtmeyi göze alamadık. O yüzden bunları yazılı olarak Türkiye sunuyoruz. Ama konu başlıklarını biraz olsun size iletme istiyoruz.

Birincisi, Anti-emperyalist Mücadele Bugünün Görevleri: Tüm dünya halklarının (Asya, Afrika, Avustralya, L. Amerika) özgürlük ve sosyalizm mücadelesinde yanlarında olduğumuzu açıklıyoruz. Bu dayanışma yanyana olmaktan öte bütün mücadele alanlarını kapsıyor. Che'nin 30. ölüm yıldönümünde söz veriyoruz nerede ve ne zaman önemli değil, emperyalizme karşı mücadele, her zaman her yerde devam edecektir.

ikincisi **Peru MRTA Gerillalarının Çılgınlığı Bizim Çılgınlığımızdır.** Onlar onurla öldüler. Onlar bir devrimcinin her zaman ölüme hazır olduğunu gösterdiler ve bize moral verdiler. Salude Tupak Amarolar!

Üçüncüsü **Chipas FSLN ile Dayanışma.** Biz emperyalistlerin yeni sömürgecilik, neo liberalizm ve yeni dünya düzenlerini reddediyoruz. Tüm devrimci örgütleri dayanışma içinde olmaya ve birleşmeye çağırıyoruz. Zaman, kazanmanın zamanıdır. Salude Zapatistalar!

Dördüncüsü **Sizi Kürdistan ve Filistin halklarıyla dayanışmaya çağırıyoruz.** "Salude, venceremos!" 01.08.1997 (iki gün süren Anti emperyalist foruma sunulmuştur.)

Not: 30.07.1997 (Pedro Kouri Institute of Tropical Medicine)'e yapılan Çevre ile ilgili foruma dökümanlar yetiştirilemediğinden bu konudaki metin Anti emperyalist forumunun temelde sunulmuştur.

TÜRKİYE VE KÜRDİSTAN'DA İŞÇİ, ÖĞRENCİ VE KÖYLÜ GENÇLİK ANTI-FAŞİST, ANTI-KAPİTALİST ANTI-EMPERYALİST MÜCADELEDE AKTİF ROL OYNUYOR.

Emperyalizme bağımlı olan Türkiye'de ve Türkiye tarafından ilhak edilen Kuzey Kürdistan'da, 30 yıldır iç savaş ya da iç savaşa yakın bir çizgide süren sınıf mücadelesi sürecinde, kapitalist güçler emekçi kitle hareketini ezme için yaptıkları kanlı saldırıların sivri ucunu devrimci gençlik hareketine doğrultular. Türk, Kürt ve diğer halkların demokrasi ve sosyalizm mücadelesinde aktif bir rol alan devrimci gençlik, halka karşı sürdürülen kanlı faşist saldırıların boy hedefi oldu. 12 Mart 1971'de gerçekleştirilen askeri faşist darbe sırasında ve on yıl sonra ikinci kez tekrarlanan 12 Eylül 1980 askeri faşist darbesi sırasında, binlerce üniversite öğrencisi tutuklandı, işkence gördü, öldürüldü ve bir kısmı da idam edildi. İki faşist darbe arasındaki dönemde ise devrimci öğrenciler, işçi ve köylü gençler sivil faşist güçlerin saldırısına hedef oldu ve pek çoğu öldürüldü. Öğrencilere ve emekçi gençlere yönelik saldırılar, bugün hem devlet güçleri tarafından ve hem de sivil-faşist güçler tarafından ortaklaşa biçimde yürütülüyor. Türkiye ve Kürdistan'da devrimci ve demokratik gençlik hareketi, ağır faşist saldırılar altında bulunuyor; gençliğin mücadelesi, en ağır koşullar altında yoluna devam ediyor.

Türkiye'nin egemen kapitalist güçleri, emperyalizme bağımlı diğer ülkelerdeki kapitalistlere göre, büyük bir sermaye gücüne sahip iken, buna karşılık, işçiler, köylüler ve bütün emekçi kitleler ise yoksul bir yaşam içindedir. Emekçi halkın ekonomik ve toplumsal yaşam koşulları tam bir yıkım içindedir. Bunun ilk sonuçları, emekçi çocuklarının yaşamında kendini gösteriyor. Türkiye'de ve Kürdistan'da büyük sayıda genç insan işsizdir; çalışılmayan ise son derece düşük ücretle, en ağır çalışma koşullarında üretim yapıyor. Sanayi ve kırsal alandaki genç insanların ücretleri arasında ise büyük bir fark vardır. Öğrenciler ise yoksulluk nedeniyle zor koşullarda okumakta, eğitimin her aşamada paralı hale gelmesiyle, her geçen gün, daha fazla sayıda emekçi çocuğu olan öğrencilere okul kapıları bir bir kapanıyor. Her yıl yüksek okullara gidemeyen yüz binlerce öğrencinin esas çoğunluğu yoksul halkın çocuklarıdır. Her yıl, paralı eğitim ve suni barajlar nedeniyle eğitimini yarıda bırakan yüz binlerce genç, işsizler arasına katılıyor. Türkiye'de 10 milyonunun üstünde olan işsizlerin ezici çoğunluğunu gençler oluşturuyor. Kapitalizm her yönden emekçi sınıfları ve çocuklarını işsizliğe, açlığa, hastalığa ve ölüme itiyor.

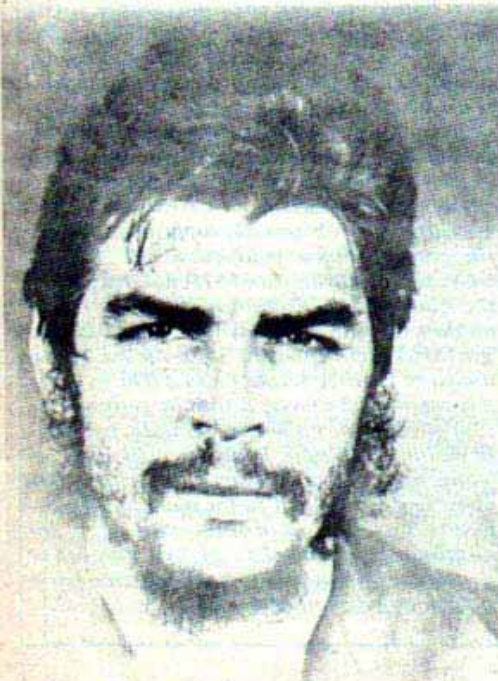
Türkiye'deki yüksek okullar polislerin işgali altındadır. Faşist yasalar, okul yöneticilerine, istedikleri zaman, polisi ve askeri okula çağırma yetkisi vermiştir. Bu nedenle, yüksek okullarda polis gücü hiç eksik olmuyor. Öğrenci hareketinin en önemli istemlerinden biri de, okullardaki polis işgaline ve ablukasına son verilmesidir. Tamamen devletin ve tekelci güçlerin denetiminde olan yüksek okullar, yıllardır *demokratik ve özerk üniversite* istemiyle yola çıkan öğrencilerin mücadelesine sahne oluyor. Okullardaki polis işgaline, polis-okul yönetimi iş birliğine karşı mücadele eden demokratik öğrenci hareketi, lise öğrencilerinin katılımıyla yaygınlık kazanıyor.

Türkiye'de ve Kürdistan'da gençlik hareketi, kendini "okulcu" istemlerle sınırlamıyor. Kapitalist sınıf, devlet ve reformist güçler, bunu istedilerse de, öğrenci hareketi, demokrasi ve özgürlük mücadelesi çizgisinde geliyor. Devrimci gençlik hareketi: *politik özgürlük kazanılmadan, akademik özgürlük olmaz* anlayışıyla hareket ederek, kendi okulcu istemlerini, bütün emekçi sınıfların demokrasi ve özgürlük istemlerine bağlamıştır. Demokrasi ve sosyalizm çizgisi, Türkiye ve Kürdistan devrimci öğrenci hareketinin en temel çizgisidir. Öğrenci hareketi, binlere varan genç insanı, bu çizgide süren mücadele sırasında yitirdi. Bu anlamda, öğrenci gençlik, işçi gençlik ve köylü gençlik, emekçi sınıfların sürdürdükleri demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin en etkin gücüdür.

İçinde bulunduğu derin ekonomik, toplumsal ve politik bunalım nedeniyle toplumu artık eskisi gibi yönetemeyen, tekelci kapitalist sınıf, egemenliğini devam ettirmek için, emekçi kitlelere yönelik faşist devlet saldırılarını sürekli hale getirdi. Burjuva güçlerin yönettiği bu saldırı iç savaş biçimini aldı. Burjuva iç savaşın en büyük hedeflerinden biri öğrencilerdir. Bu nedenle okullarda ve sokaklarda çatışma gün gün yayılıyor ve daha da sertleşiyor. Faşist devlet güçlerinin, öğrencilere karşı yaptığı saldırılar bütün dünyada iyi biçimde biliniyor. Emperyalist ve İş birliği tekelci kapitalist güçler, iç savaş kazanmak için bütün güçleriyle işçi sınıfına, komünist güçlere ve devrimci öğrenci hareketine yükleniyorlar. Bunun sonucu, bugün Türkiye ve Kürdistan'daki cezaevlerinde binlerce politik tutuklu bulunuyor; bunların büyük çoğunluğu genç insanlardır ve öğrencidir. Yıllardır devlet tarafından sistematik olarak uygulanan işkencenin esas hedefi gençlerdir. İşkence, yaşları 14-18 arasında olan gençlere de uygulanıyor. 14 yaşını altındaki gençlere yapılan işkence ise sık sık rastlanan bir olgudur. Bu konudaki somut olgular yine bütün dünya tarafından iyi biliniyor. Sokakta insanların kaçırılıp, kaybedilmesi, açık sokak infazları, Kürt gerillalarının en vahşi biçimde öldürülmesi Türkiye'deki faşist rejimin gerçek niteliğini yeterince sergiliyor.

Türkiye'de sık sık yapılan faşist askeri darbeler ve kesintisiz sürdürülen gerici saldırılar yine de emekçi sınıfların ve gençliğin devrimci mücadelesini yok edemedi. Aktif mücadele geleneğine sahip olan gençlik hareketi, direngenliği, yığıtlığı, kararlılığı ve örgütlü mücadele tavrıyla dünyadaki demokratik gençlik hareketlerinin en ön sıralarında yer almayı başarmıştır.

Türkiye ve Kürdistan, emperyalizme bağımlı ülkeler arasında devrime en yakın olanıdır; gençlik hareketi de devrim mücadelesinin etkin savaşçı gücü olarak daha da öne çıkacaktır. Bu niteliğiyle Türkiye ve Kürdistan devrimci gençlik hareketi, dünyadaki komünist ve demokratik gençlik hareketinin bir müfrezesi olarak 14. DÜNYA GENÇLİK VE ÖĞRENCİ FESTİVALİNDE yerini alıyor.

MRTA GERİLLALARININ ÇIĞLIĞI HEPİMİZDİR

Peru MRTA gerillalarının, cezaevlerindeki MRTA gerillalarının serbest bırakılmasını sağlamak, halkın devrimci mücadelesine ivme kazandırmak ve Fujimori diktatörlüğünün gerçek yüzünü teşhir etmek için giriştiği silahlı Japon Elçilik Binası eylemi, ABD emperyalizminin önderliğindeki Fujimori diktatörlüğünün kanlı baskını ile bitirildi. ABD emperyalizmi ve kukla diktatörü, MRTA tarafından öne sürülen haklı istemlerin Peru halkı arasında ve bütün dünyada büyük bir destek görmesi karşısında, eylemin başarısızlığa uğraması için kanlı yöntemleri tercih ettiler. MRTA silahlı eylemi ile arkadaşlarını cezaevinden kurtaramadı ama, Fujimori diktatörlüğünün zalim yüzünü ve ABD emperyalizmi ile Japon emperyalizminin gerici ve saldırgan yüzünü bütün dünyaya bir kere daha göstermiş oldular. MRTA gerillaları ne kadar, sorunun görüşmeler yoluyla çözümünde ısrar ettilerse, ABD ve Japon emperyalizmi ile onların sadık kuklası Fujimori diktatörlüğü o kadar, eylemin kanlı bitirilmesi için çaba gösterdiler, planlar yaptılar. Kahrolsun zalim ABD ve Japon Emperyalizmi ve onların kuklası Fujimori diktatörlüğü!

ABD ve Japon emperyalizminin, Elçilik eylemi karşısındaki zalim operasyonu, dünyanın her köşesinde halklara bir gerçeği çok açık olarak göstermiştir: dünyanın her hangi bir kıyasındaki haklı halk eylemi, karşısında ABD emperyalizmini ve diğer emperyalist devletleri bulacaktır. Emperyalizm, bütün halkların ortak düşmanıdır. O halde dünyanın bütün işçileri ve ezilen halkları emperyalizme karşı birlikte mücadele vermelidir. Anti-emperyalist dünya cephesi ve anti-emperyalist dünya gençlik cephesi yaşamsal önemini ve ivediliği her geçen gün biraz daha hissettiriyor. Dünyanın neresinde olursa olsun, emperyalizme ve iş birliği diktatörlüklerine karşı yönelen her ileri halk hareketi ve her devrimci örgüte en etkin anti-emperyalist dayanışma gösterilmelidir.

MRTA'nın elçilik eyleminin bitirilmesi bir yandan ve yeniden karutlamıştır ki, emperyalizmle ve kuklalarıyla masa başında hiç bir sorun çözülmez, tek zafer şansımız, devrimci savaşımız olacaktır. MRTA gerillaları bu gerçeği hepimize yaşamlarıyla gösterdiler.

Eylemci MRTA gerillaları, kanlı baskınla yaşantılarını yitirirken, eylemleriyle olduğu gibi, yürekli biçimde ölümü, göze alışları ile de, Peru halkının devrim mücadelesine ivme kattılar; onlar kabramanca eylemleriyile hepimizi biraz daha yüreklendirdiler; MRTA gerillalarının emperyalizme ve kuklası Fujimori diktatörlüğüne karşı yükselttikleri mücadele çığlığı hepimize aittir; 14 DÜNYA GENÇLİK VE ÖĞRENCİ FESTİVALİ'NDE bir araya gelen gençlik temsilcileri olarak, bu soylu çığlığı dünyanın her köşesine götüreceğiz; bu çığlık yılların ötesine taşınacaktır.

ANTI EMPERYALİST MÜCADELENİN GÖREVLERİ

Ülkelerin; bir taraftan halkların büyük çoğunluğunu oluşturan bağımlı, ezilen, sömürülen ve baskı altında tutulan yoksul ülkeler ile, diğer taraftan, yoksul ülkeleri ezen, sömüren ve askeri tehdit altında tutan ve dünya nüfusunun azınlığını oluşturan gelişmiş kapitalist ülkeler biçimindeki bölünmesi, yeni-sömürgecilik ilişkileri sonucu daha da derinleşmiştir. Kapitalist dünyadaki bu bölünme günümüzün yadsınamaz gerçeğidir.

Bütün kapitalist ülkeler, dünya ticaretine çok sıkı biçimde bağlanmış durumdadır. Uluslararası iş bölümü temelindeki dünya ticareti sonucu, emperyalist ülkeler devamlı olarak ekonomik politik ve askeri bakımdan güçlenirken; buna karşılık bu eşitsiz ticaretin diğer ucunda yer alan yoksul ülkeler ise, tam bir çöküş sürecine girmişlerdir. Meta ekonomisine dayalı bugünkü dünya ticareti ve uluslararası iş bölümü çerçevesinde, bağımlı yoksul ülkelerin gelişmelerini ve içine girdikleri çöküş sürecini, geriye çevirmelerinin olanağı yoktur.

Emperyalist ülkeler, Asya, Afrika ve Latin Amerika da bulunan ve dünya nüfusunun çoğunluğunu oluşturan bağımlı yoksul kapitalist ülke halklarını, yeni-sömürgecilik biçimiyle sömürüyor. Geri bırakılmış yoksul ülkelere yıkıma götüren yeni-sömürgecilik sömürü biçimleri; ucuz işgücü sömürüsü, doğal kaynakların soyulması, doğanın tahrip edilmesi, eşitsiz ticaret, askeri-teknik araçların satışıyla elde edilen süper karlar, sanayi ürünlerinin satışı yoluyla elde edilen yüksek karlılık oranları, yoksul ülkelere kabul ettirilen yüksek enflasyon yoluyla emperyalist ülkelere transfer edilen yüklü sermaye vb. biçiminde gerçekleştiriliyor. Yoksul ülkelerdeki emperyalist sömürüyü anlamak için, uluslar-üstü dev emperyalist tekelin, bu ülkelerde elde ettiği karlılık oranını, kendi topraklarında elde ettikleri karlılık oranından daha yüksek olduğunu belirtmek yeterli olacaktır. Yeni sömürgecilik ilişkileri sonucu emperyalist ülkeler ile yoksul ülkeler arasında, laka eşitsizlik, hayal bile edilemeyecek boyutlara ulaşmıştır.

Dünya nüfusunun ezici çoğunluğunu sosyal felaketlere iten yeni sömürgecilik sistemi, emperyalist ülkeler tarafından dünya gündemine sokulan yeni dünya düzeni ile daha ileri düzeye çıkarılmıştır. Yeni dünya düzeni politikasını anlamak için, ABD, Kanada ve Meksika arasında yapılan NAFTA anlaşmasına bakmak yeterli olacaktır. ABD bu anlaşma ile Meksika'ya ekonomik olarak yutunmayı amaçlamıştır. Yeni-sömürgecilik ilişkisinin verdiği yer; yoksul ülkelerin, emperyalist ülkeler tarafından ekonomik yolla ilhak edilmesi. Bunun, ezilen ve sömürülen yoksul halklar için anlamı şudur; dünya nüfusunun çoğunluğunu oluşturan yoksul ülkeler, gelişmiş bir avuç emperyalist ülkenin ücretli köleleri olacaklar, tepelerinde ise dizginlenemez emperyalist egemenlik hiç eksik olmayacaktır.

Dünyada, onurunun bu kadar ayaklar altına alınmasına razı olacak bir halk yoktur ve olmayacaktır. Emperyalist ülkeler, önlerinde kölece eğilecek böyle bir halkı dünyanın hiç bir köşesinde bulamayacaklar.

Emperyalist sömürü, eşitsiz uluslararası iş bölümü ve yeni sömürgecilik ilişkileri sonucu Asya, Afrika ve Latin Amerika kıtasında kitlesel ölümler ve açlık her gün kol geziyor. Bu

kıtalarda milyonlarca çocuk açlıktan ve hastalıktan ölüyor. Geriye kalanların ise, açlık ölümlerinden, hastalık, işsizlik ve yeni-sömürgecilik felaketinin başka baskıları yakalarını bırakmıyor. Yoksul ülkelerin ufkunda hiç eksik olmayan bütün bu sosyal felaketlerin temelinde yatan gerçek, ücretli emekçilerin özel ellerde bulunan üretim araçlarına olan bağımlılığı ve yoksul ülkelerin, emperyalist ülkelere sömürülmesidir.

Önce zenginliğe, önce maddi-teknik olanağa, dünyanın çoğunluğunun sömürülmesiyle elde edilen büyük servete rağmen; işsizlik, yoksulluk ve yarıncından emin olamamış gelişmiş kapitalist ülkelerde de tarıma götümez bir gerçektir. Bu ülkelerde egemen tekelleri kapitalist sınıf, son dönemde yürürlük soktuğu yeni tedbirlerle, çalışanların sosyal haklarından büyük bir sosyal kısıt yapıyor. Şimdiden varolan, on milyonlarca işsiz ve yoksul insan sayısı, yeni ekonomi-politika sonucu, bu ülkeleri sarsacak düzeye ulaşacaktır. Bir taraftan büyük bir maddi zenginlik, ö yandan, maddi yaşamını sürdüremeyen milyonlarca insan; bu ahmak paradoks artı uzun süre devam edemez. Varlık içinde yoksulluk; bolluk içinde, açlıktan ileri gelen kapitalizmin bu temel çelişkisi, emekçi kitleler tarafından bütün maddi zenginliğe el koyacak gelişme aşamasına geldiğini haber veriyor.

Bu durum daha fazla devam edemez. Dünyanın ezilen ve sömürülen halkları, kendi geleceklerini kendi ellerine almak, ekonomik toplumsal ve politik yaşamlarını yeni başlatmak için savaşmaktan başka bir yol kalmadığını görüyorlar. Yoksul ülke halkları, silahlı savaşa girmeden özgürlüklerini elde edemezler. Şimdiye kadar, hiç bir halk, özgürlüğünü emperyalizmle anlaşarak elde etmemiştir. Tarihi göstermiştir ki emperyalizm yalnızca bir tek şeyden anlar, yoksul halkların silahlı savaşı. Yeni sömürgecilik zinciri ve yeni dünya düzeni yalnızca silahlı savaş yoluyla parçalanacaktır.

Bunun dışında hiç bir toplumsal özgürlüğe götürmez. Bu gerçek, bundan tam 32 yıl önce Ernesto Che Guevara tarafından ortaya kondu: *"Kurtuluşları uğruna mücadele eden halklar için tek çözümün silahlı savaş olduğuna inanıyorum.."* Özgürlüğüne kavuşmak için savaşan bir çok ülke gibi, günümüzde EZLN önderliğinde silaha sarılan Meksika Chiapas halkı, Che'nin söylediği bu gerçeği temel alıyor. Dünyanın başka bir köşesinde savaşan Kürt halkı ve taşlı ayaklanmasının süreli hale getiren Filistin halkı hep aynı gerçekten yola çıkıyorlar.

Dünyanın, ekonomik, toplumsal ve politik gerçeklerinden yola çıkan 14. DÜNYA GENÇLİK VE ÖĞRENCİ FESTİVALİ delegasyonu olan bizler, Küba'nın başkentini Havana'dan, bütün dünyaya ilan edertz ki; özgürlükleri için savaşan Asya, Afrika, Okyanusya ve Latin Amerika halklarıyla en geniş dayanışma içindeyiz; bununla yetinmeyip tüm gücümüzle halkların yanında, savaşta ki yerimizi alacağız. Dünya gençlik delegasyonu olan bizler; hakların özgürlüğü için ölene kadar savaşan ve bu uğurda ölen Ernesto Che Guevara'nın ölümününün 30. yıl dönümünde kendisine söz veriyoruz; nerede ve ne zaman olursa olsun emperyalizme karşı savaşmaya devam edeceğiz.

CHİAPAS VE EZLN İLE ULUSLARARASI DAYANIŞMA

Yeni emperyalist politikalarla son sınırına varan yeni-sömürgecilik politikası, emperyalizme bağımlı yoksul ülke halkları için, sonu top yekün bir yıkımla bitecek olan bir süreç başlamıştır. Yeni süreç, emperyalist "yeni dünya düzeni" ve "neoliberal" politikalar eşliğinde ilerliyor. Yeni dünya düzeni yaratmak için öne çıkarılan neoliberal politika ilk uygulamayı Meksika'da başlatmıştır. ABD, Kanada ve Meksika arasında gerçekleşen NAFTA, emperyalist neoliberalizmin, ezilen yoksul halklara nasıl bir gelecek düşündüğünün tipik bir örneğidir. Uygulama alanı bütün yoksul ülkeler olarak hedeflenen neoliberalizm, emperyalist yeni-sömürgecilik politikasının derinleştirilerek en tepe noktaya götürülmesi demektir. Bütün bu emperyalist yağma ve soygun politikalarının amacı, bağımlı yoksul ülkeleri, ekonomik olarak ilhak etmek, onları yutmak; ezilen halkları, emperyalizmin köleleri olarak çalıştırmaktır.

Emperyalist yeni-sömürgecilik politikasında ileri bir aşama olan neoliberalizm ve yeni dünya düzeni ile yoksul ülkeler daha yoksullaşırken; emperyalist ülkeler ise eskisiyle kıyaslanmayacak büyük bir ekonomik-askeri güç olmaktadır. Yoksul ülkelerle, emperyalist ülkeler arasındaki uçurum, artık kapitalizm ve yeni-sömürgecilik çerçevesinde bir daha kapanmayacak bir noktaya gelmiştir. Yeni emperyalist politikalarla en uç noktaya götürülen yeni-sömürgecilik, bağımlı yoksul ülkelerin ekonomik ve toplumsal olarak tam bir çöküş sürecine girmesi yönünde ilerliyor. Yeni emperyalist politikalar, yoksul ülkelerin gelişme sınırlarını belirlerken, yoksul ülke insanlarını ise tekyanlı olarak biçimlendiriyor. Emperyalist sermaye geri kalmış yoksul ülkelerde her yönden geriletilici rol oynuyor. Neoliberalizm ve başka emperyalist politikalarla derinleştirilen yeni-sömürgecilik ilişkileri, emperyalist ülkelerle, bağımlı yoksul ülke halkları arasındaki çelişkileri ve eşitsizliği en uç noktaya vardiıyor. Bunun sonucu emperyalizmle, yoksul ülke halkları arasındaki çatlaklar da doruk noktasına varıyor.

Emperyalist neoliberalizm, yoksul ülkelerde ancak, emekçi sınıflara karşı şiddetli bir saldırı ve koyu bir devlet terörüyle uygulanabilir. Gidişat, emekçi sınıflar üzerinde emperyalist ve işbirlikçi sermaye diktatörlüğünün en ağır biçimde uygulanması; işkence, infaz ve kitle katliamlarının genişletilmesi; çocuklara ve kadınlara yönelik sömürü, baskı, saldırı ve aşağılanmanın artması; emperyalizme ve kukla iktidarlara karşı yapılacak halk başkaldırıların en zalim yöntemlerle bastırılması ve ezilmesi yönünde ilerliyor. Bu durumda, onurunu daha fazla çığırmasını kabul etmeyen halklar, gidişatı tersyüz etmek, emperyalist egemenliği ve sermaye düzenini tepeden-tırnağa altüst etmek için savaşa girmek zorunda kalıyorlar. Emperyalist neoliberalizm ilk kurşun Meksika'nın Güney Doğu dağlarında bir yerde atıldı. Gerisi başka katalarda ve dünyanın başka köşelerinde gelecektir.

Chiapas ayaklanması ve EZLN, yeni-sömürgecilik ilişkilerini en sonunda çöküşe götüreceği olan neoliberalizme ilk başkaldırısıdır. EZLN'nin başkaldırısı bu anlamda özünde evrensel bir başkaldırı niteliğindedir. EZLN'nin başkaldırısı yalnızca NAFTA'ya değil, ABD emperyalizmine ve ortağı Kanada'ya, aynı zamanda bütün emperyalist-kapitalist dünyaya karşı bir başkaldırısıdır. Bu anlamda, EZLN bütün yoksul ülkeler adına davranmıştır.

EZLN'nin Meksika ve Chiapas için istedikleri tam 86 yıldır gündemde kalmıştır. Bundan 86 yıl önce, Emiliano Zapata önderliğinde başlatılan Meksika Devrimi: *toprak, özgürlük, adalet!* Sloganıyla yola çıktı. Ancak Meksika'nın toprak sahipleri ve kapitalistleri, bu istemlerin yaşamalarını istemediler. Zalim bir diktatörlükle, halkın istemlerini ve ayaklanmasını ezdiler. Aradan geçen uzun döneme rağmen, halkın temel sorunları çözülmedi ve Zapata hareketi 1994'de Chiapas'ta: *demokrasi, özgürlük, adalet!* istemleriyle bir kere daha ayaklandı. Meksika'nın sermaye diktatörlüğünün yanısı, yine 80 yıl önceki gibi, en zalim yöntemlere başvurmak oldu. EZLN'nin, sorunu çözmeye önerileri, her seferinde barut ve mermiyle yanıtladı. Emperyalizm ve Meksika'nın egemen kapitalist güçleri halkları bu en asgari istemlerini bile gerçekleştirilebilecek yeteneğe sahip değildir. EZLN tarafından gündeme getirilen bu asgari istemlerin, artık kapitalizm çerçevesinde çözüme olanığı yoktur. Kapitalizmin yeteneği öylesine yitmiş, öylesine çürümüş ve eskimiş ki, kitlelerin en sıradan istemlerini bile karşılayamaz duruma gelmiştir. EZLN'nin *demokrasi, özgürlük, adalet!* istemlerine her seferinde kurşunla yanıt veren Meksika devleti, böylece, bu istemlerin ancak bir devrimle yerine getirileceğini de göstermiş oluyor. Chiapas ve Meksika halkının özgürlük ve demokrasi istemleri ancak bir devrimle gerçekleşecektir, fakat, Meksika devrimi daha ileri gitmek durumunda kalacaktır; emperyalist yeni-sömürgecilik ilişkilerinde bir halkın kopması ve bir sistemin derin yara alması, Meksika'nın Güneydoğu dağlarında bir yerde patlatılan ilk kurşunun anlamı budur.

Emperyalist yeni-sömürgecilik politikasına, neoliberalizme, yeni dünya düzenine ve diğer emperyalist politikalara karşı savaştık, bu yolda önemli bir adım olan EZLN ile eylemsel dayanışmada bulunmaktır. Emperyalizme ve kapitalizme karşı savaşan halklara ve devrimci örgütlere destek, eylemlere dayanışma, uluslararası dayanışma başarıya ulaşır. O balde 14. DÜNYA GENÇLİK VE ÖĞRENCİ FESTİVALİ kapitalizme, emperyalizme ve emperyalist egemenliğe bir başkaldırı olan EZLN ile en etkin ve en yaygın eylemsel dayanışmada bulunmak için BÜTÜN ÜLKELERİN GENÇLİĞİNİ VE HALKLARINI SÜREKLİ EYLEME ÇAĞIRIR!

KÜRT HALKI VE FİLİSTİN HALKIYLA ULUSLARARASI DAYANIŞMA ÇAĞIRISI

Orta-Doğu uzun zamandır, sosyal mücadeleler ve bölgesel savaşlar yönünden dünyanın en hareketli bölgelerinin başında yer alıyor. Bunun iki ana nedeni var; birincisi, emperyalizmin, Orta-Doğu bölgesini, kendi egemenlik ve "ekonomik yaşam alanı" olarak görmesi, hiç eksik olmayan bölgesel savaşlar ve emperyalist saldırılarını nedeniyle, ikincisi de Filistin sorununun ve Kürt sorununun çözülmesinden kaynaklanan ulusal-sosyal çatışmalara yol açmasıdır.

1- Bölgedeki sosyal ve politik mücadelenin esas gündemini oluşturan Filistin sorunu, yine uzun bir dönem dünya politik gündeminde de ön sıralarında yer aldı. Filistin halkının toprak ve politik egemenlik, sorunuyla çözümlenemeyen uluslararası girişimlerin iflas etmesi sonucu, bölgede, ulusal-sosyal ayaklanmalar ile bölgesel savaşlar yeniden ön plana çıkmıştır. Emperyalist Batının açık desteğiyle, Filistin topraklarını işgal eden Siyonist İsrail, uygulamaya koyduğu, işgal planıyla milyonlarca Filistinliyi kendi topraklarından göçe zorlamıştır. Diğer Arap topraklarında mülteci olmaya zorlanan Filistinliler, başka topraklarda acılı bir süreç geçirdiler. İşgal altında kalanlar ise Siyonizm'in sistematik baskı ve işkencelerine uğradılar. Filistin halkı, kendi topraklarına dönmek ve bağımsız bir devlet olmak için silahlı savaşa girmekten başka bir yol görmedi. Filistin halkının on yıllar süren haklı ulusal-devrimci savaşı sonucu, nihayet işgal altındaki topraklarda *Filistin Intifada'sı* başladı. Intifada etkisini Orta-Doğu'da gösterince, ABD ve batının emperyalist güçleri harekete geçtiler. Sonuçta, emperyalist batının, Siyonist İsrail'in ve bölgedeki gerici devletlerin Filistinlilere dikte ettirdikleri "barış" hiç biçimde, Filistinlilerin iradesini ve hedeflerini yansıtmıyor. Filistin halkı, şimdi yeniden işgal altındaki topraklarda, toprak ve ulusal egemenlik sorununu kesin çözmek için *intifadayı* yeniden yükseltmek zorunda kaldı. Filistin sorunu, Filistinlilerin haklı istekleri yönünde çözülene kadar, pek çok çatışmalara ve bölgesel savaşlara yol açacaktır. Filistin sorununun, Filistin halkının istekleri ve özlemleri yönünde çözülmesi tek gerçekçi çözüm yolu olacaktır. Yıllardır en güç şartlarda haklı, onurlu ve soylu bir mücadele veren Filistin halkı, uluslararası dayanışmayı her zaman hak etmiştir. Şimdi Filistin'de en geniş uluslararası dayanışma için harekete geçilmelidir.

14. ULUSLARARASI GENÇLİK VE ÖĞRENCİ FESTİVALİ delegasyonu, dünyanın bütün halklarını ve ilerici politik güçlerini: *"Filistin: Intifadayla Kazanacak!"* sloganı ile Filistin halkıyla dayanışmaya çağırıyor!

2- Orta-Doğu'da öne çıkan sorunlardan biri de Kürt ulusal sorunudur. Kürt sorunu, bölgesel bir sorun olarak görülse de, uluslararası gündeme girmeye başlamıştır. Yakın zamanda bölge ve dünya gündemine girmesine rağmen, Kürt sorunu çok daha eski bir sorundur. Sorunun kökleri çok eski zamanlara gitmekle birlikte, çözümü çağdas çerçevede olacaktır. Kürt sorunu, ulusların kendi geleceğini kendilerinin belirlemesi hakkı modern anlayışı çerçevesinde çözüme kavuşacaktır.

Kürdistan ilk defa XVI yüzyılda bölünmüştür. Bu tarihte Doğu Kürdistan, İran tarafından işgal edildi ve kendi topraklarına katıldı. Doğu Kürdistan'ın, İran tarafından işgal ve ilhak edilmesi halen sürüyor. Kürdistan'ın kalan toprakları ise 1925'de Lozan'da yapılan anlaşma ile üç devlet arasında paylaşıldı. İngiltere ve Fransa'nın önderliğindeki anlaşmada, Kuzey Kürdistan, Türkiye tarafından ilhak edilirken, Güney Kürdistan Irak tarafından ve Güney batı Kürdistan, Suriye tarafından işgal ve ilhak edildi. Bölgedeki gerici devletlerin sınırları, Kürt halkının iradesi dışında çizildi. Bu anlamda, dört işgalçi devletin belirlenmiş sınırları, geçerli değildir. Bölgedeki sınırlar, Kürt halkı ve diğer halkların ortak ve özgür iradeleriyle yeniden belirlenmelidir.

Kürtler bu bölgede, tıpkı Amerika kıtasında, Kızılderililerin, beyazlar tarafından soykırım uğramalarında kullanılan yöntem benzer bir yöntemle, ortadan kaldırılmak istenmiştir. Kürtler bir yüzyıl boyunca, 1 milyondan fazla kayıp vermiştir. Kürtlere uygulanan soykırım, uzun yıllara yayılmış, sistematik bir politikaya dayandırılmıştır. Soykırım politikası, kitlecel katliamlar, yaşadıkları topraklardan zorla göçe zorlama, asimilasyon, suni yollarla ekonomik olarak geri bırakılması ve varlıklarının inkâr edilmesi yüzünden fazla bir süredir devam ettirilmiştir.

Bir halkı yoketmek için başyurulan baskının bütün yöntemleri Kürtlere karşı kullanılmış, soykırımın devamı için her araç geçerli sayılmıştır. Bunlardan bütün dünyada yankı yapanı Güney Kürdistan'da, Saddam diktatörlüğünün kimyasal silahları kullanmasıdır. Bütün dünyada "Halepçe Katliamı" olarak bilinen Kürt katliamı, Japonya'ya karşı kullanılan Atom bombasından sonra, en öldürücü kitlecel ölüm silahlarıyla gerçekleştirildi. Ancak, Irak'ın Batı Avrupa devletlerinin kimyasal silahlarıyla yaptığı büyük katliam, dünyada gereken tepkiyi bulmadı. Kürt halkı, Irak tarafından kullanılan Batı silahlarının yolaçtığı ölüm felaketinden sonra, bir de dünyanın bu olay karşısında sessiz kalması ile bir kez daha öldürülmüştür. Dünyanın bütün halkları ve ilerici politik güçleri, Kürt halkına karşı işlenmiş olan suçla sessiz kalarak ortak olmuşlardır. Bu öldürücü sessizlik, artık uzun süre devam edemez. Kürtler, Türkiye tarafından işgal ve ilhak edilen Kuzey Kürdistan'da tarihi eskiye dayanan bir savaş sürdürüyorlar. Kürt halkının haklı devrimci ulusal-sınıfsal kuruluşu savaşı, özellikle son 13 yılda en sert sürecine girdi. Türkiye, Kürt halkının özgürlük mücadelesini önlemek ve yeni bir soykırım gerçekleştirmek için ordusunun yarısını bu bölgeye gönderdi. Türkiye'nin işgal ordusu, zaman zaman Irak tarafından ilhak edilen, Güney Kürdistan'ı işgal ediyor. Türkiye işgalci ve saldırgan planlarını yeni alanlara doğru genişletiyor. Aynı zamanda bir NATO ordusu olan Türk ordusu, Kürt gerillalarıyla giriştiği savaşa, çok büyük kayıp verdi ve en önemlisi bu modern ordu, çok kısa süre içinde, perişan oldu. Türk ordusunun, Kürtler karşısındaki yenilgisi, ABD'nin Vietnam'daki yenilgisi gibi kaçınılmazdır. Ama, bunun için, bütün dünyanın ve özellikle gençliğin bütün ülkelerde, Vietnam'a verdiği desteğe benzer bir desteği Kürt halkına karşı da göstermesi gerekiyor.

14. DÜNYA GENÇLİK FESTİVALİ'nde biraraya gelen ve dünyadaki gençliğin önemli bir bölümünü temsil eden bizler, *ulusların kendi geleceğini kendilerinin belirlemesi hakkı temelinde, Kürt halkının verdiği özgürlük savaşına dayanışmada bulunmak için, dünyadaki bütün halkları ve ilerici politik güçleri harekete geçmeye çağırıyoruz!*

30 Temmuz; **Bölgesel Clup Programı**; Uluslararası Sahnede Politik Sarkılar konseri

31 Temmuz **Afrika Günü**, Önceki günkü Forumlara devam edildi. Afrika Clup'te Afrika Halklarıyla dayanışma toplantısı Tren ve uçakla çevre gezileri (Las Tunas ve Camaguey Villa Clara), ailelerle yemek ve spor turnuvaları.

1 Ağustos **Avrupa Günü**, Delegeler gruplara ayrılarak Santiago de Cuba, Matanzas, Pinar del Rio Havana ve çeşitli yerleri gezdiler.

Konferans Sarayı Etkinlikleri; **Uluslararası Öğrenci Birlikleri Konferansı**,

Genç Gazeteciler Toplantısı,

Anti Emperyalist Forum

Avrupa Clup'te Avrupa halkları ile dayanışma toplantısı

2 Ağustos **Orta Doğu Günü** önceki günkü etkinlikler devam etti.

Uluslararası Konferans Merkezi (Kongre Sarayı) Anti emperyalist Forumu devam edildi. (Forum olması gereken şekilde, kapitalistler ve emperyalistler için bir mahkeme niteliğinde oluşturulmuştu, söz alanlar kürsüye tanık.....konuşacak ve bize gözlemlerini anlatacak diye çağırılıyordu ve tanıklar çeşitli video gösterimleriyle belgeleniyordu, bütün ülkeler konuştu. İşte emperyalizmin tanıkları konuşuyor.

Tanık: Küba: Radyo İstasyonlarımıza her türlü engelleme, sabotaj uygulanıyor, radyo dalgaları parazit yayınlarla bozuluyor. Alfa 66 adında bir yayın ile karşı propaganda ve provokasyon yapılıyor. ABD terörü sınır tanımayan, hastanelere bile sızıyorlar. Zaten ambargo yüzünden tıbbi gereç ve ilaçları zor temin edebiliyoruz. Neden; Hastane ve Tıbbi araçlar bu mantığı anlamak çok zor. ABD'ye karşı olan tüm ülkelerde durum aynı. Uçaklara, otellere bomba konuyor. Ama barış kazanacak, emperyalizm kaybedecek.

Tanık: İrlanda, Emperyalistler, Birleşmiş Milletler eliyle Afrika da diktatörlükleri destekliyor. Fransızlar Ruanda ile ilişkide, karşı devrimcileri destekliyor. Uganda'da partiler emperyalizm desteğinde, ABD hegemonyası militarizm, bombalama, sabotaj... Sizi tüm bunları reddetmeye çağırıyorum. ABD terörizmi her yönden, Küba Devrimi ile savaşıyor. Buradakiler Küba devrimini gördüler, döndüklerinde sorgulayacaklar ve demeyecekler mi ABD'deki sistem yanlış. Birleşmiş Milletlerle ABD'nin eli her yere uzanıyor. Küba, Yugoslavya, Zaire. Bilsinler ki Küba devrimini halk destekliyor. Sizi Diktatörlükler ve ABD ile savaşımaya çağırıyorum.

Tanık: Brezilya:Zehir, kimyasal maddelerle her türlü materyalle Küba'ya saldırıyorlar. Terör de dahil olmak üzere, Castro karşıtı, kontr terör örgütleri oluşturuyorlar. 1962'den sonra Küba ile ilgili bir canavar ideolojisini yaygınlaştırdılar. Ülkemdeki, işsiz, evsiz, aç, yoksul insanların sebebi emperyalizmdir. Özgürlük mücadelesi devam ediyor.

Tanık: ABD: (eski bir CIA ajanı) 20 yıl önce Küba'ya karşıydım CHE'nin Guetemala'dan sınır dışı edilmesi daha sonra Bolıvy'a da öldürülmesi CIA eliyle oldu. Binlerce kişi CIA eliyle yok edildi, kaybedildi. Tarihi asla unutmayın. Bütün dünyada bilgi toplayıp, onları düzenledikleri gizli operasyonlarda kullanıyorlar. Sendikalar ve benzer örgütler CIA'nın güç alanındalar. Ülke Liderlerinin geleceği onların elinde. Geleceğimiz, kadın, din kısıcasi tüm sivil örgütlenmeler dünya çapında tüm örgütlenmeler CIA tarafından karıştırılır. Gazete, dergi TV ler onların gereçleridir. Küba'ya karşı çok yoğun çalışıyorduk. CIA'nın, Brezilya'daki programı... terör, gösteri... her yerdedi. Monte Video'da, Rio de Jenerio'da.

Almanya'da Kayıp Anneleriyle Dayanışma Gecesi

TEMİZ BİR ÇEVRE VE PLANLI-MERKEZİ BİR KALKINMA İÇİN

"Çevre sorunu" kapitalizmin gelişimi ile birlikte ortaya çıktı. "Her şey kar için" anlayışı yalnızca üreticileri ve ücretli emekçileri tahrip etmekte kalmayıp, çevrenin de tahribine yöneldi. Kapitalizm, insanlığın elindeki her tür servetin bütün kaynaklarını tahrip ediyor. Toprakta ve tarımda yapılan plansız, anarşik, aç gözlü üretim, tarıma elverişli alanların büyük bir kısmını sürekli yapısal bozulmayla karşı karşıya getirdi ve zamanla tarım alanları çölleşti. Aynı kapitalist anlayış sonucu, denizler, ormanlar ve yeşil alanlar devamlı tahrip edilmektedir. Emperyalist ülkeler, kendi çıkarları için yağmur ormanlarının büyük ölçüde yok ederek yaşamın en büyük dayanağını da yok ediyorlar. İçilebilir su kaynakları, kapitalizmin o dizginlenemez kar dürtüleri uğruna, kirlenmekte, tükenmekte, kimyasal atıklarla, yapısal bozulmaya uğramaktadır. Üretilen kimyasal gazlarla atmosfer yok edilmekte, yaşamı oluşturan ozon tabakası bir çok noktada incelmektedir. Çevredeki her tür kirlenmenin de etkisiyle denizler yapısal bozulmaya uğramakta ve bu da doğadaki bütün yaşamı tehdit etmektedir. Petrol platformları, aşırı avlanma, atıkların arıtılmadan denize verilmesi kısaca kapitalist kar hürsi ve aç gözlülük denizleri yağmalıyor. İç denizlerdeki aşırı kirlenmenin, yeniden eski temiz konumuna gelmesi çok zaman alacak, bunun yanında, okyanuslarda da aynı sona doğru geliniyor. Nükleer denemeler ekosistemi tahrip etmekte, nükleer santraller alternatif enerji kaynaklarının geliştirilmesini sonucu her an bir felakete yol açacak biçimde kurulumaya devam edilmektedir. Fosil yakıtların tüketimi sonucu atmosfere salınan zehirli gazlar sera etkisi yapıyor, deniz ve yağmur ormanlarının tahribi sonucu mikro organizmaların yok edilmesiyse, atmosfer temizlenmiyor ve bu küresel ısınmaya yol açarak kutuplardaki buzların erimesine gelecekte bir çok yerleşim alanının sular altında kalmasına yol açacak boyutlara doğru gidiyor. Yeşil alanların tüketilmesi erozyona açık alanları çığ gibi artırıyor. Eğer kapitalizm ortadan kaldırılmazsa, yaşam ortadan kalkacaktır. Çünkü, doğada gelişme çoğu kez sıçrama biçiminde olur, bir kere ölüm sürecine girdimi, sona doğru gelişme de sıçrama biçiminde olacaktır.

Gelişmiş kapitalist ülkeler, kendi çevrelerini kirlenmek ve öldürmekle kalmayıp, kimyasal ve nükleer silahların tehlikeli artıklarını, geri kalmış yoksul ülkelere depolayarak, bütün insanların yaşadığı çevreyi de gün gün öldürüyorlar. Oyle ki uzay bile bu kirlenmeden payını alıyor. Dünya yörüngesine konan nükleer atıklar bir çemsiye görevi görerek, güneş ışınlarını engellemektedir. Bugüne kadar, çevre ile ilgili yapılan protestolar hiç bir sonuç alamamıştır. Gelişmiş kapitalist ülkelerde olsun ve yoksul kapitalist ülkelerde de, çevreyi korumak için, çevreci hareketlerin yaptığı girişimler **olumlu bir eğilim** taşımakta birlikte, yine de, sisteme ilgili bir sorun ancak köklü çözümlerle çözülebilir. Çevreyi korumak, geleceğe daha temiz bir çevre bırakmak için yapılan bütün bu sosyal girişimler artık, daha köklü bir bakış açısı ve daha köklü eylemlerle karşı karşıya gelmiştir. Artık çevreyi korumaya yönelik her hareket, daha köklü çözümlere yönelmek durumundadır.

Çevre kirlenmesi, sanayi temelindeki kalkınmanın kaçınılmaz sonucu değildir. Çevre kirlenmesine yol açmadan da ülkeler kalkınabilir ve gelişebilirler. Aynı biçimde kentlerdeki çevre kirlenmesi, kentleşmenin kaçınılmaz sonucu olmaktan çıkartılabilir; çevre kirlenmesine yol açmaksızın kentlerdeki yaşam devam edebilir. Ancak, kentlerdeki ses ve çevre kirlenmesini ve kent insanının fiziki olarak eriyip-yokolmasını önlemenin tek yolunun, kentleri kırlarla birleştirmekten geçtiğinin bilincinde olmaya; aradaki farklılık giderilerek, insanlar kendileri için gerekli olan yaşamı elde edeceklerdir. Yine çevrenin tahribine yol açmadan geniş alanlarda modern tarım yapmak mümkündür; tarımda en yüksek verimlilik, çevre korunarak da elde edilebilir. Bunun için öncelikle, özel mülkiyet toplumun, meta toplumun ve karı amaçlayan sınıfların ortadan kaldırılması zorunludur. Kapitalistler, sanyileşmeyi, kentleşmeyi ve modern tarımcılığı kendi karlarındaymış gibi fedakârlık yapmaksızın, alınması gereken zorunlu önlemleri bile almaksızın gerçekleştiriyorlar. Çeşitli ülkeler de alınan önlemler ise tamamen göstermeliktir ve çevre kirlenmesini önlemekten çok uzaktır. Kapitalizm, artık insan soyunun ve doğal yaşamın havaya uçurulması anlamına geliyor. İnsan soyunu ve doğadaki yaşamı kurtarmak için öncelikle, kapitalizmin temellerinden havaya uçurulması zorunludur.

Kapitalizm bütün dünyada tamamen yıkılmadan da temiz bir çevreye ulaşmak için yapılacak işler vardır. Ancak, bu bile kapitalizme karşı çıkarılarak gerçekleştirilebilir. Plansız ve anarşik üretim, her tür rekabet ortamında yapılan kapitalist üretim, doğası gereği çevreye zarar verir. Bu nedenle, kapitalizme karşı çıkılmadan, çevreyi korumak mümkün değildir. O halde her türden çevreci hareketlerin, eylemleri gereği, kapitalizme karşı savaşmaları gerekir. Dünyayı kurtarma, bugüne kadar insanları sermaye toplumundan, özel mülkiyet toplumundan ve meta toplumundan kurtarmak olarak ortaya kondu. Dünyadaki yaşamın bu kadar tehlikede olduğu bir dönemde, dünyayı kurtarma görevini, doğadaki yaşamı kurtarma olarak da genişletmek kaçınılmaz bir görev olmuştur. Dünyayı kurtarma hedefi ancak, dünya çapında eylemlerle olanaklıdır. Kapitalizmin, emeği ve toprağı kurutma, tahrip etme eylemi, başka bir eylemle ortadan kaldırılmalı; Dünyayı değiştirme ve kurtarma eylemi. İşte insanlığın bugüne kadar ki en sosyal eylemi.

Tarımın, bütün üretimin planlı, merkezi yapılması; planlı ve temiz bir çevrede verleşim; korunmuş bir çevrede, toplumsal üretim; toplumsal mülkiyet temelindeki kalkınma; bunun için şimdiden eyleme geçmek; insanlığın ve gençliğin yönelişi bu yönde olmalıdır. İnsanlığın elindeki, her tür yaşamı kolaylaştıran bilimsel-teknolojik devrimin sonuçları, kapitalizmin elinde, her şeyi yok etmek için kullanılıyor. Bilimsel-teknolojik gelişme üretici bir güç olarak, üretimin ve insanlığın varına ve çevrenin korunmasına yönelik kullanılması için harekete geçme, gelişimin ivedi bir gerektir.

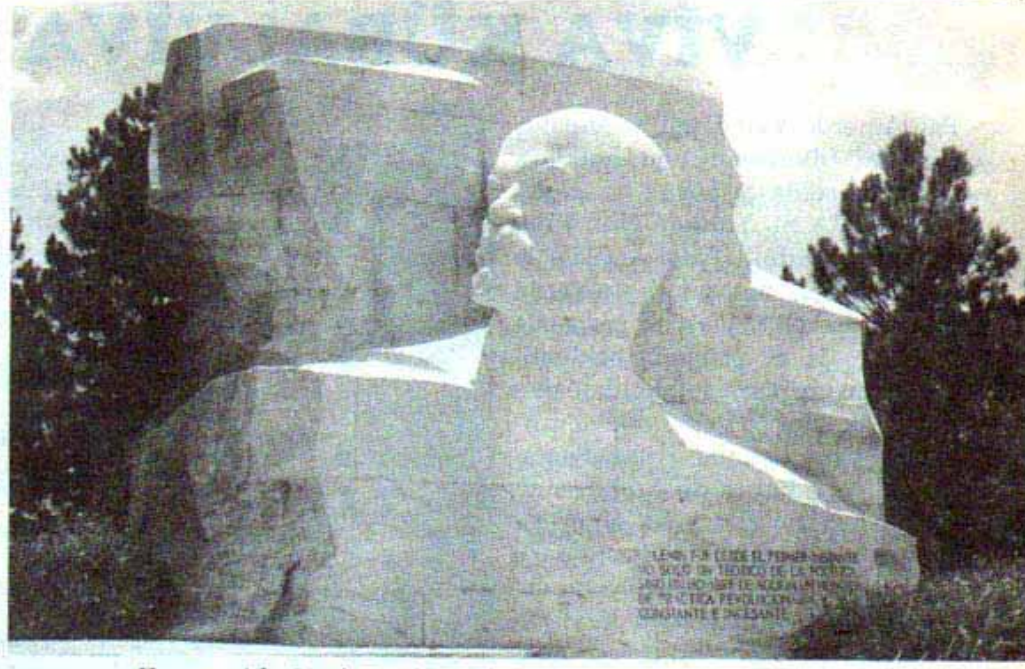
Temiz bir çevre için mücadele, emekçi sınıfların kapitalizmin sömürü ve baskısından kurtarma savaşına sıkı biçimde bağlıdır. **Dünyayı kurtarma ivedi eyleminde en büyük görevin gençliğe ve öğrenci gençliğe düştüğünün bilincinde olan ve bu konudaki yakıcı görevlerin altın bir kere daha çizen 14. DÜNYA GENÇLİK VE ÖĞRENCİ FESTİVALİ**, bütün dünyaya bu konuda **âdil eylem çağrısı** yapıyor. **Dünyayı kurtarma, gençliğin en temel ve yaşamsal görevi olduğunu belirleyen Havana'daki Festival**, bütün dünya gençliğini, **dünyayı değiştirme eylemi için harekete geçmeye çağırıyor!**

Küba ile yakınlığı koparmak için.. ABD başarılı oldu. Karşı gelenler cezalandırıldı. Ben oradaydım. Her yerdedik.

Tanık: Arjantin: Kayıp, işkence, gözaltı binlerceydi. Arjantin korkunçtu. Bütün ailem hapisteydi...

Tanık: ABD, ABD'de çok politik tutsak var. Binlerce.. daha fazla.. Kadın ve zenciler bunların çoğunluğunu oluşturuyor. ABD'de kara sese kulak verin. Kapitalist sistem dolayısıyla bütün dünya baskı altında, Kapitalist sistemde kimse özgür olamaz.

Tanık: Lübnan, İsrail teröristtir. (Yaşanan şiddetle ilgili film gösterildi.) Lübnan'da adil olmayan bir savaş devam ediyor. UN (Birleşmiş Milletler) Lübnan'a kör gözlerle bakıyor. Dünyadaki tüm insanlar özgür olmadan Lübnan'da özgür olmayacaktır. Çocukların ve halkların geleceğinin karanlık olmasından emperyalizminin karanlık olmasından emperyalizmi

Havana'da Lenin Park'ın girişinde bulunan Lenin heykeli

mi Afrika'yı bölüyordu. İşsizlik korkunçtu. ABD emperyalizmi başarılı olamayacak.

Uluslar mabkeme karar verdi: Emperyalizm suçlu, yok edilmeli.

International Confererance Center, Küba dayanışma organizasyonu toplantısı, Orta Doğu Halklarıyla dayanışma toplantısı

3 Ağustos Dinlenme, spor ve komşuluk festivali, Çevre illere geziler, ailelerle birlikte olma, spor yarışmaları.

4 Ağustos Amerika Günü Fabrika, bastane, sanat merkezleri, çevre illere geziler, bölgesel cluplerde tartışmalar.

Konferans merkezi, Genç Parlamenterler toplantısı, Genç Döncüler Toplantısı

Genç Sendikacılar toplantısı, Genç Yerli Halklar toplantısı, Casa de las America, Genç sanatçılar

Pedro Kouri Enstitüsü, Köylü gençlik Genetik Mübendisliği ve Biyoloji Merkezi, Genç iş adamları ve profesyoneller toplantısı

Havana Üniversitesi, Küba'yı kutlama toplantısı, Küba dışında oturan, Genç Kübalılar Toplantısı

Amerika Clup'te Amerika bakkallarıyla dayanışma toplantısı

5 Ağustos Küba Günü, EXPOCUBA, Ulusal Botanik Bahçesi, Hayvanat Bahçesi, Lenin Park gezildi. Lenin Park'ta Piknik etkinlikleri yapıldı.

Cuba'da fabrika çalışması

lizim sorumludur.

Tanık: İngiltere, (komünist bir işçi) İngiliz hükümeti İrlanda'ya şiddet uyguluyor, İrlanda'nın mücadelesini destekliyoruz.

Tanık: Guetemala, Ülkemde, CIA'nın askeri faaliyetleri her geçen gün artıyor.

Tanık: G.Kore, Milyonlarca üyesi olan öğrenci birliğinden, binlerce öğrenci tutuklandı.

Tanık: Suriye,-Tanık: İran, ABD ambargosu yüzünden ilaç bulamıyoruz.

Tanık: G.Afrika, Afrika'nın ayrımcılığa karşı mücadelesi uzun yıllara dayanır. Ekonomik, sosyal, politik ve eğitim emperyalizmi dolayısıyla yaşadığımız problemler çok yoğundu. Bunun tek sebebi ABD ve Batı Avrupa emperyalistleridir. Bunların içinde olmadığı hiç bir hareket yoktu. Şiddet her yerdedi. Eğitim siste-

Uluslar festival boyunca çeşitli etkinlikler sundular.

" VİVA KÜBA! VİVA FİDEL! "

Pan Amerikan stadyum da kapanış seremonisi (dünyanın tüm halkları, yanyana ve yoldaşça büyük bir coşku içinde) **CÜBA Si, Yankee No!, Viva Cüba!, Viva Fidel!..** Fidel ve CHE ile ilgili sloganlarla tam bir fiesta vardı. Herkes bu büyük heyecanın gerisinde Fidel'in stadyuma girişinin beklentisiyle coşkun bir insan seli halinde dalgalanıyordu, tam bir bütünlük ve duygu birliği vardı o anda. Küba, Sosyalizm ve Fidel... Paraşütle kıtaları simgeleyen bayraklar alana indi, sonra kızıl bayrak kitleyi yeni bir büyüme içine aldı. Sonra dünya devrimlerini anlatan bir dans gösterisi başladı. Heyecan hayranlığa evrildi, müzik ve dans işte sosyalist sanatın farkı dercesine oradaydı, estetik doruktaydı. Kapanışta dahil olmak üzere tüm organizasyon tam anlamıyla mükemmeldi. (Kolektif organizasyon harikalar yaratmıştı. Konferanslar, etkinlikler (2000 adet)132 ülkeden. 123.035 kişiyi etkinliklere taşıma, yerleştirme, barındırma, ihtiyaçlarını karşılama)- bir saat dakikliğiyle çalışıyordu. Doğal ve telaşsız sanki hep festival düzenleniyormuşçasına deneyimli sakin, ilgilerini hiç esirgmeden ve sevgi dolu. Hele Leninist olduğumuzu öğrendiklerinde gösterdikleri o olağanüstü ilgi ve sevgi, Leninist-komünist sözünün her ka-

pıyı açan sihirli bir sözcük haline gelivermesi ne anlatılmaz bir güzellik. Ne güzel bir halk Küba Halkı. **SOSYALİZMİN** insana kazandırdığı kendiyle barışık olma, yardıma her an hazır, paylaşmacı, duyguları yansıtan, cinselliğin doğallığı ve estetiği. Küba bir insan toplumu olmuş. Harika birşey bu. Bu heyecam Devrim meydanında Merkez Komite binasına gittigimizde, ilk defa Bizim Ülkemiz diyebilme heyecanı yüreğimizi deli gibi çarptırdığında, teklifsizce bir companero ve compenara sarılıp optüğünde, "Sosyalizm, Fidel ve Salsa(dans)'dan asla vazgeçmeyiz." diyen, gözlerinin içine kadar gülen, bu neşeli güzel insanların ülkesinde, Bizim Halkımızın (Küba halkı) heyecanı yüreğimizi altüst ettiğinde düşündük: Bizim insanımız da bu güzelliği yaşamalıdır. Yaşayacaktır da. Konut, Eğitim, Sağlık sorunları çözülmüş ancak, ambargo dolayısıyla ağır ekonomik zorluklar yaşıyorlar.

6 Ağustos Ailelerimizle içten duygularla vedalaştık. Politeknik Üniversite (ISPAJAG) Kampüsüne yerleştirildik.

"Hepimiz biliyoruz ki, yapmamız gereken devrim yolunda düşen/kaybedilen yoldaşlarımıza afat yakmak değil, devrim mücadelesini yükseltmektir. Yoldaşlarımızın kurmak istedikleri geleceği gerçekleştirmek daha devrimcileşmekten geçiyor"

(26.07.1997) Frankfurt Platformu'nun/Bokenheim Kayıp Yakınlarına destek amacıyla düzenledikleri etkinlikte sunulmuştur.

14. DÜNYA GENÇLİK VE ÖĞRENCİ FESTİVALİ SONUÇ BİLDİRGESİ (HAVANA / KÜBA)

Dünya Gençleri ve Öğrencileri:

14. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali büyük bir başarı ile KUBA'da gerçekleşti. Toplam 132 ülkeden 12.335 delege, gösterilen 2000'den fazla ulusal, bölgesel ve uluslararası etkinliklerle, çok sayıda politik tartışmalar, toplantılara ve diğer festival etkinliklerine anti emperyalist dayanışma, barış ve dostluk bilinci ile katıldılar.

Başlangıcında n 50 yıl sonra ve KORE'de Pyongyang'da 13.sü gerçekleştirilen festival hareketlerinin başarıyla tamamlanması, bu festivalin yeni itici gücünü oluşturdu.

Hazırlık süresince, ulusal hazırlık komiteleri ve ulusal, bölgesel ve uluslararası seviyede genç ve öğrenci yapıları, bütün zorluklara karşı güç ve dirençle çalışarak sonuca ulaştılar. Festivalin hazırlanışı ve dünyanın genç insanlarının bu onurlu toplantıları, hareketimizin, bugünkü durumda yeni acil ihtiyaçları yeni dayanışmalar dinamikler ve sonuçları ile direnmesine ve genişleyerek büyümesine olanak yarattı.

Dağılan Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkeler tek kutuplu bir dünya için emperyalist manevralar ve neoliberal küreselleşme modellerinin baskısı, insanlık için, özellikle dünyanın genç insanları arasında artarak çoğalan baskı ve sömürü, işsizlik, cahillik, eğitim bütçelerinin kesilmesi, yoksulluk, zengin ve fakir arasın-

daki uçurumun artması, çevresel yıkım ve uyuşturucu bağımlılığı gibi zorluklara neden olan, olumsuz süreçte, bu gençlik festivali önceki kutlamalarla karşılaştırıldığında çok farklı bir konauma oturdu.

suz sosyal sonuçları, dünya halkları içindi. İlerleyen güçlere "Haklarınızı kazanmak ve alternatif toplumunuzu yaratmak için eylemlerinizi yükseltin" dendi.

Nükleer silahların olmadığı, bir ortamda dünya barışının ilerleyeceğine, barışın varlık bulduğu uluslar ve halklar arasındaki çelişkinin çözüleceğine, eşit haklara sahip ulusların birbirlerine saygıyı geliştireceğine, herkes için adalet, başarı ve mutluluğun olacağı bir dünyaya inanıyoruz.

NATO'nun yayılmacılığını şiddetle lanetliyoruz ve bu askeri anlaşmanın dağıtılmasını talep ediyoruz. Aynı zamanda tüm yabancı ülkelerdeki askeri üslerin kapatılmasını, askeri harcamaların kesilmesini, silah ticaretinin durdurulmasını bildirilen bütün nükleer testlerin ve tüm nükleer, kimyasal ve biyolojik silahların kaldırılmasını talep ediyoruz.

Sınırlara, ablukalara, ambargolara, yaptırımlara, askeri uğraşlara, devlet terörizmine ve dünyanın her yerindeki halklara ve uluslara karşı saldırgan eylemlere maruz bırakıldığımızı beyan ediyoruz.

Mücadelemizin dayanağının; her türlü faşist muhalefetçilik ve muhtıracılığa-ırkçılığa-kök-

ten dinciliğe ve yabancı düşmanlığına karşı olmak olduğunu ilan ediyoruz.

Bölünmeyen, evrensel ve insan hakları karakterine yabancı olmamaya dayanarak ve onların dünyanın çeşitli yerlerinde yarattıkları ihtilafları ve

sapmadan görevini tamamladı.

Festivalin farklı politik tartışmasında, (uluslararası) emperyalizmin yol göstericisi ABD'nin saldırgan politikaları mahkûm edildi. Onların neoliberal yapısal düzen politikalarının uğur-

kendi halkının insan haklarıyla çelişen devlet yöneticilerini kınıyoruz.

Kadınların dünya genelindeki eşitlik hakları mücadelesini destekliyoruz. Gençlerin gerçekçi, özgür, mükemmel bir eğitim ile sağlık ve iş haklarını alabilmelerini talep ediyoruz.

Çevre koruma, insan soyuna itibar ve saygı ve zenginliğin tüm insanlara eşit dağıtılması hususunda politikalar geliştirilmesini talep ediyoruz.

Üçüncü dünya ülkelerinin dış borçlarının iptal edilmesini talep ediyoruz.

Kimlik ve gelenegimize karşı yüklenen kültürel modelleri ve büyük egemen ulusların bilgi tekeliğini suçluyoruz.

Demokrasiye dayanan sosyal adalet ile herkesçe anlaşılır ger-

çek katılımcılık ve kendi demokrasi sistemlerine karar veren insanların haklarına olan inancımızı tekrarlıyoruz.

Emperyalist güçlerce defalarca kötüyü kullanılan Birleşmiş milletler organizasyonunun demokratize edilmesini talep ediyoruz. Bütün Birleşmiş Milletler yapılarını. Uluslararası toplumda tüm devlet yöneticilerinin yerlerini, asıl sahibi olan, yetişen gençliğe teslim etmeye çağırıyoruz. Aynı zamanda ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı, bağımsızlık ve egemenlik hakkını onaylıyoruz.

14. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali, 21. Yüzyılın öncesinde, dünya gençlerini ve öğrencilerini, haklarımızı ve hedeflerimizi savunmak için "mücadele birliği" içerisinde çalışmaya,

uluslararası gençlik hareketinin kapitalizmin saldırılarına karşı durmayla birlikte, aynı zamanda toplumun dönüştürülmesinin karşı eylemliliğini yükseltmeye çağırıyoruz.

Çarpışarak ölen Che Guevara'nın 30. Ölüm yıldönümü sebebiyle, 14. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali katılımcıları olarak bizler, bu gezegendeki sömürünün ve ilhakların tüm ne-

denlerine karşı olacağımıza and içtiğimizi bildiriyoruz.

ABD ve Güney Kore'yi, gençlerinin KÜBA'daki bu büyük kutlamalara katılmalarını engellemeyi deneme durumuna düştüğünden şiddetle kınıyoruz.

14. Festivalin somut olayları ve sonuçları çerçevesinde karar verdik ki; Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivalinin mücadele ruhunu koruyacağımıza ve ortak mücadele alanlarında her birinin emperyalizme, sömürgecilğe, vurdumduymaz politikacılığa, ırkçılığa cinsiyet ve din ayrımcılığına karşı mücadele edeceğimize and içtiğimizi bildiriyoruz. Gelecek birkaç yıl içinde 15. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festival'ini örgütlemeye and içtik. Bir sonraki festival için tüm demokratik ve ilerici gençlik ve öğrenciliği etkin hazır-

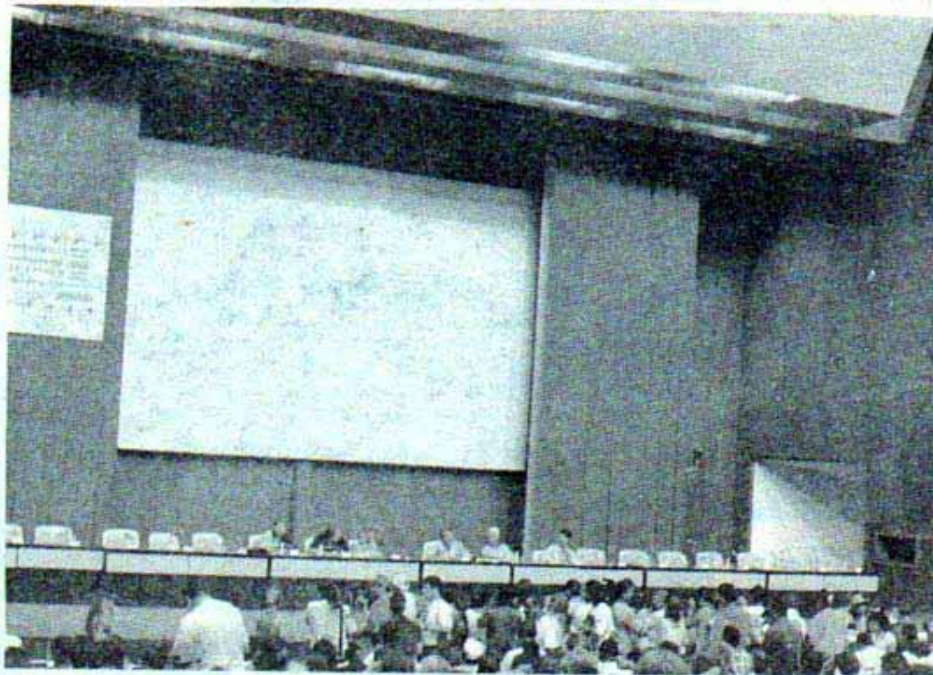
layıcılar olarak bizlere katılmaya çağırıyoruz.

Biz festival katılımcıları; cömert misafirperver Küba halkından, gençliğinden, dayanışmasından ve festival hareketinin sürekliliğinden onur duyduk. Aynı zamanda Küba hükümetinin bu festival için sağladığı kolaylık ve işbirliğine teşekkür ediyoruz. Andımızı yineleyerek; Küba halkına dev-

rinlerini savunacağımıza söz veriyoruz. Ve bu ülkeyi zor duruma düşüren suçlu ABD'nin, bu ülkeye, uyguladığı ablukayı derhal kaldırmasını, dünyanın bu genç insanları dostlukla kucaklamasını istiyoruz.

Dostluk, barış ve anti-emperyalist dayanışma için, 15. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivalinde görüşmek üzere.

**DAİMA
ZAFERE KADAR!**

Festival Merkezi, Havana, Konferans Palace, 1. Salon

1 EYLÜL 1997

TKEP/LENİNİST'İN 7.KURULUŞ YILDÖNÜMÜ VE LGB SAVAŞÇISI YAŞAR BULUT'UN ANISINA YAPILAN EYLEMLER

** 28 Ağustos 1997 tarihinde Altuniza'de bulunan Kısıklı Polis Karakolu
Leninist Gerilla Birlikleri Tarafından Bombalandı.*

*25 Ağustos 1993 tarihinde polisle girdiği çatışmada yaralı ele geçen Yaşar Bulut
27 Ağustos tarihinde ölümsüzleşmişti. Ölümünün 4 yılında yoldaşları tarafından
yapılan eylem LGB tarafından üstlenilmiştir.*

** 1 Eylül 1997 tarihinde TKEP/Leninist'in 8. Kuruluş Yıldönümü dolayısıyla
E-5 Karayolu Halıcıoğlu mevkine dev boyutlarda
"Yaşasın Partimizin 8. Yılı TKEP/Leninist" yazılı ve üzerinde iki adet bomba
bulunan parti bayrağı asılmıştır.*

ÇANAKKALE CEZAEVİ ÖNÜNDE EYLEM

Cezaevlerinde ki anti-demokratik uygulamaları ve ANASOL-D hükümetinin cezaevi politikalarını protesto eden bir grup aile Çanakkale Cezaevi önünde 22.08.1997 günü Saat: 12.30'da bir basın açıklaması yaptılar. Cezaevine çeşitli illerden gelen tutsak yakınlarıyla buluşan TÜAD'lı-DETAK'lı ve TİYAD'lı ailelerle tüm devrimci ve yurtsever aileler adına yapılan açıklamayı DETAK'lı bir aile okudu. Yapılan basın açıklamasından sonra zülgülar ve alkışlar eşliğinde cezaevi önünde yüründü.

Basın açıklamasının tam metnini yayımlıyoruz.

KAMUOYUNA

Anasol-D Hükümeti, bundan önceki hükümetler gibi MGK güdümlü ve onaylı politikalarla iş başına gelmiş ve yıllardır dillerinde sakız ettikleri, ama bir türlü başaramadıkları politikaları yine cezaevleri için gündemine almış bulunmaktadır.

Yeni hükümetin eski Adalet Bakanı Oltan SUNGURLU'yu bizler çok iyi tanımaktayız. Tek-tip elbise uygulamasından, 1 AĞUSTOS Genelgesi'nin uygulanmak istenmesinde ve Hücre Tipi cezaevleri yaratma politikalarında imzası bulunan Adalet Bakanı, yine evlatlarımızın katlinden sorumludur. Bizlere, tutsak ailelerine yönelik tutumuyla da insanlıktan uzak kimliğini ortaya koymuştur.

Şimdi yine Hücre Tipi cezaevleri için heveslenmekte ve 28 Şubat MGK kararları doğrultusunda yeni saldırı ve katliam planlarını uygulamak istemektedir. Evlatlarımız, kızlarımız, oğullarımız hücrelerde her türlü baskıya maruz bırakılarak, devrimci düşüncelerinden, siyasi kimliklerinden arındırılmaya çalışılacaktır. Bu yeni sistem söylendiği gibi, tutsakların yaşam şartlarını iyileştirip, sağlıklarını düşünülmediği için hazırlanmamıştır. Hücreler, tabutluk anlayışıyla evlatlarımızın diri diri buralara gömülmesinin adıdır. Sosyal yaşamla her türlü ilişki kesilerek boş, değerlerini yitirmiş insanlar yaratılmak isteniyor.

Metris Cezaevi'nde yaşanan olaylar hababine edilerek hücre cezaevleri adlı tutsakların sorunları üzerinden açıklanmaya çalışılarak, kamuoyu yanıltılmaya çalışılıyor. Biz çok iyi biliyoruz ki, bu planlar ve 14 Temmuz Genelgesi, evlatlarımızı sindirme, teslim alma, tecrit etme planlarıdır.

Geçen sene Ölüm Orucu ve Süresiz Açlık Grevlerinde nasıl ki aileler olarak bizler, evlatlarımızı yalnız bırakmadıysak, yine bırakmaya çağız. Devlet verdiği sözleri tutmayarak nasıl bir devlet olduğunu ortaya koyarken, bizler verdiğimiz sözleri tutacak ve evlatlarımızı sahiplenmekten, onların ördüğü direniş hatlarına katılmaktan çekinmeyeceğiz.

Yeni katliamlar yapılmasını deniyorsa, Hücre Tipi cezaevleri uygulaması ve 14 Temmuz Genelgesi kaldırmısın. Evlatlarımızın can ve kan pahasına kazandıkları haklara dokunulmasın. Biz bunların bugüne kadar takipçisi olduk, yine olacağız.

**ANALARIN ÖFKESİ
KATİLLERİ BOĞACAK!**

**ZİNDANLAR BOŞALSIN
TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!**

TUAD'lı, DETAK'lı, TİYAD'lı AİLELER

ÖLÜM HÜCRELERİNE İZİN VERMEYECEĞİZ!

DETAK'lı aileler Cezaevlerindeki baskıları, hka ihlallerini, hücre tipi cezaevine geçiş hazırlıklarını protesto etmek kamuoyunu duyarlı hale getirmek için harekete geçtiler..

DETAK'lı aileler bir taraftan kamuoyunu bilgilendirmek için basın kuruluşlarını ziyaret ederken, diğer taraftan radyo programlarıyla kitlelere ulaşmaya çalışıyor.

Cumhuriyet ve ülkede Gündem gazetelerini ziyaret eden DETAK'lı analar, cezaevlerindeki anti-demokratik uygulamaları anlattılar. Her cezaevi ziyareti sırasında uğradıkları saldırıları ve gözaltılarında anlatılan DETAK'lı aileler, sistemin bu yaptırımlarının çocuklarına sahip çıkmalarını engelleyemeyeceğini belirterek, diğer aile örgütlenmeleri ve tüm duyarlı kesimleri mücadeleye birliğine çağurdular. DETUDAP'ı yeniden örgütlemek ve canlandırmakta kararlı olan DETAK'lı aileler bu çalışmanın bir adımı olarak ortak eylemlilikler öneriyor.

Ailelerden duyarlılık çağırısı

KAPİTALİZME KARŞI SAVAŞ HER YERDE

1 Eylül 1990; proletaryanın devrimci sınıf partisi TKEP/Leninist'in kuruluş tarihidir. Parti'nin, bugün, geride bıraktığı yıllar, kapitalizme ve faşizme karşı savaş yıllarıdır; proletaryanın devrimci sınıf partisi, bu savaş içinde doğdu, mücadele etti ve bugünlere geldi; devrim ve komünizm bayrağını yarınlara, zafere kadar taşımak için önünde mücadelecü büyük bir gelecek uzanıyor.

TKEP/Leninist'in kuruluş ve savaş yılları, Türkiye ve Kürdistan'da yeni bir dönemin, eski döneme son verdiği; devrimi pratik olarak örgütlenme yılları oldu. Esas olarak devrim propagandasının yapıldığı eski dönemde ısrar edenler, doğmakta olan yeni devrimci özü göremedikleri için, sınıf savaşına ayak uyduramadılar ve sürekli sağa kaydılar; onlar, sosyalist çizgiden, liberalizme kaydılar. Sınıflar savaşıyla biçimlenen yeni dönemin özünü aykırı olarak, mücadelenin eski biçimlerinde direnenlerin, devrim mücadelesinin dışına düşmeleri kaçınılmazdır. Yeni dönemin ana içeriği olan devrimi pratik olarak örgütlenme ve iktidarı ele geçirme biçimindeki süreci doğru biçimde ele alan leninist parti; iktidarı zora dayalı devrim stratejisine dayanarak ele geçirmek için mülhian mücadele veriyor. Devrim ve komünizm yolunda mücadele veren leninist partinin mücadele çizgisi, devrimci savaş çizgisidir.

Devrimci propaganda döneminde, bir propaganda sloganı olan: *Fabrikalar, tarlalar, sınıfsal iktidar, her şey emeğin olacak!* sloganı; devrimi pratik olarak örgütlenme ve iktidarı ele geçirme dönemini yaşadığımız günümüzde, artık *eylem ve iktidar* sloganı olarak öndedir. Devrimci proletaryanın bu bütünlüklü devrim ve iktidar sloganını yaşama geçirmek için: *Ya Devrim, Ya Ölüm!* diyen TKEP/Leninist; Türkiye ve Kürdistan'ın devrimci proletaryasını ve devrimci örgütlerini birleşik savaşa çağırır.

TKEP/Leninist, dünyada kapitalizmi yenme-her yerde- ve sosyalizmi gerçekleştirme olarak nitelenecek yeni bir dönemin yükselmesiyle birlikte yükseliyor.

1917 Ekim Sosyalist Devrimi ile başlayan *proleter devrimler çağı* artık yeni bir döneme girdi; kapitalizme emperyalizme karşı silahlı ayaklanmalar ve sosyal devrimler dönemi. Bu dönem bir yönüyle, daha önceki dönemin devamı, bir yönüyle daha ileri gidiştir. Proletaryanın ve halkların kapitalizme ve emperyalizme karşı savaşı, yeni dönemde daha ileri gitmek zorundadır. Kapitalizmi devirmek için, devrimci sınıf savaşımı daha ileri götürme zorunluluğu, yeni dönemde kendini herkese kabul ettirecektir. *Kapitalizmin çöküş, Sosyalizmin yükseliş çağı* bütün dünyayı içine alarak sürüyor.

Bunun en büyük işaretlerinden biri, emperyalist-kapitalist sistemin, kendi çöküş dinamiğidir. Üretici güçlerin ve her tür gelişmenin önünde ayak bağı olan kapitalizme has olan çöküş dinamiği, en sonunda, bu son sömürü ve baskı sistemini çöküşe götürüyor.

Çöküş sürecindeki sistemi derinden sarsan ilk öldürü-

cü atış, kapitalizmin genel bunalımı tarafından yapıldı. Büyük öldürücü atış ise, genel bunalımın asıl devasa etkilerinin görüldüğü yeni-sömürgelerden yapılıyor. Yeni sömürgelerde, emperyalizme çevrili bütün silahlar arka arkaya patlatılıyor. Bu güne kadar emperyalist ülkeleri ayakta tutan yeni-sömürgeler, kapitalist sistemi mezara gömecek, sosyal devrimler kuşağındadır. Yeni-sömürgelerdeki devrimler ve emperyalist ülkelerdeki ayaklanmalar, kapitalist sistemi yıkıma götürecektir.

Emperyalist-kapitalist sistemi altüst edecek başka bir işaret, bu sistemin sömürücü doğasından ileri gelen uzlaşmaz iç çelişkilerin keskinleşmesidir. Uzun süredir sınıf yollarla "yumuşatılan" kapitalizmin iç çelişkileri, yeniden keskin biçimde öne çıktı. Kapitalizmin eşitsiz gelişimi yavaş yavaş işlemesi sonucu, emperyalist devletler ve tekeller arası sürtüşmeler ve çatışmalar şiddetli biçimde yaşanmaya başladı. Emperyalist devletler ve emperyalist tekeller arası çatışmalar, bu kez, bu sistemi her yerde yıkılışa götürecektir.

Emperyalist-kapitalist sistem içinde, sermaye, bir-kaç emperyalist ülkenin elinde birikirken, buna karşılık bağımlı ülkelerde ise sefalet ve yoksulluk en uç boyutlara vardı. Artık bu durumda hiç bir halk, bu yaşam biçimine daha fazla katlanamaz ve katlanamayacaktır. Bu nedenle sosyal devrimler yeni sömürgelerde zincirlerinden boşanıyor. Dünyada yeni bir devrim dalgası yükseliyor. Burjuva özel mülkiyet güçleri, proletaryadan ve ezilen halklardan yükselen devrim dalgasını; ilkel sermaye döneminde ve sömürgelerdeki devrimler sırasında sömürgelerde başvurdukları kıyımı geride bırakacak bir kıyım ile önlemeye çalışıyor. Bu temelde, tüm dünyada, burjuvaziyte, emekçi kitleler arasında kıyasıya bir savaşın kaçınılmaz olduğu bir döneme girilmiştir.

Farklı zaman ve farklı biçimlerde de olsa, her ülkede yaşanması kaçınılmaz olan bu kışıma döneminin başlamasıyla birlikte, kapitalist ülkelerdeki burjuva egemenliklerinin uluslararası sınıf niteliği belirgin olarak öne çıktı. Bu gelişmeyle birlikte, proleter sınıf mücadelesinin de enternasyonal niteliği öne çıkmıştır; uluslararası devrimci proletaryanın enternasyonalizm mücadelesi ve ezilen halklarla devrimci dayanışmasının en üst düzeye çıkması dönemin ana özelliğidir. Proletaryayı ve ezilen halkları kurtuluşa götürecektir, eylemi-devrimci proletarya enternasyonalizmi temelindeki proletaryanın ve halkların devrim cephesi, yeniden ve bugünden kurulmalıdır. Bu alanda TKEP/Leninist etkin bir görev üstlenmeyi hedefliyor.

Burjuvazi ile proletarya arasındaki sınıf savaşları yeni bir döneme girdi; bu dönem, uluslararası proletarya ve ezilen halkların kapitalizmi her yerde alt-üst etme dönemi olacaktır.

**TKEP/Leninist
Merkez Komitesi**

ÇEK-AL

YAŞASIN DEVİRİMCİ TUTSAK AİLELERİNİN MÜCADELE BİRLİĞİ

HÜCRE TİPİ CEZAEVLERİNE İZİN VERMEYECEĞİZ!

Savaş kızışıyor. TC, Güney Kürdistan işgalinde aldığı yenilgiden sonra ülkelerimiz içindeki saldırılarına hız verdi. Kaybettığı moral üstünlüğünü eline geçirmeye çalışıyor. Bu yüzden tüm gücüyle her alana saldırılarını artırdı. Refah DYP hükümeti üst üste aldığı başarısızlıklardan dolayı çok kan kaybetti, artık hükümetin değişmesi şart olmuştu. Refah-DYP gitti, yerine ANASOL-D diye tanımlanan yeni iç savaş hükümeti geldi; ancak kuklaları oynatan el değişmedi: Tekelci sermaye... İktidarda kalmak, sistemin devamlılığını sağlamak için her yolu mubah gören sermaye sınıfının kural tanımazlığını görmemek imkânsız hale geldi.

Yeni iç savaş hükümeti de sınıf gerçekliğine aykırı hareket etmiyor. Burjuvazi kendi sisteminin devamı için ne gerekiyorsa yapmayı; göze almaya hazırdır. Kurulan yeni iç savaş hükümeti burjuvazinin politik temsilcisi olarak kendini bu amaca kilitlemiştir. Bu süreçte sistemin devamlılığının sağlanması burjuva iç savaşı kazanmalarına bağlıdır. Yeni iç savaş hükümeti kurulur kurulmaz kimliğini açıkça belli etti. Emekçi halka karşı kurulduğunu sadece zamlara bakarak görmek mümkündür. Yüzde yüze varan zamlar, zaten yaşamakta zorlanan halkı iyice sefaletle sürüklemiştir. Baskı, işkence, katliam, gözaltında kayıp vb. saldırılar ise eskisi gibi devam etmektedir. Bunların yanında, halklarımızın moral ve direniş kaynağı olan tutsaklara yeniden saldırmanın alt yapısı da bu iç savaş hükümeti tarafından oluşturulmaktadır. Faşist devlet tekelci sermaye açısından değişen bir şey yoktur.

Daha önceki dönemlerde de yeni gelen her hükümet demokratikleşme, barış vb. yalan ve demagogilerle belli bir süre halklarımızı oyalama yoluna gitmiş ve ardından halklara yönelik genel saldırı dalgasını başlatmıştır. Halklara yönelik genel saldırı dalgası daha önceki süreçlerde de genel olarak önce cezaevlerinden, devrim-

ci-yurtsever tutsaklardan devrimci-yurtsever tutsaklardan başlatılmıştır. Faşist devlet, halkların moral ve direniş kaynağı olan devrimci-yurtsever tutsakları teslim aldığı anda toplumu teslim almanın çok daha kolay olacağını bilmektedir. Bu bilinçle hareket eden devlet, daha önce bir çok kez tutsakları teslim alma amaçlı saldırılara girişmiştir. En son 6,8,10 Mayıs 1996 Genelgeleriyle yoğun bir saldırıya girişmiş, tutsakları "tabutluğa" koymayı denemiş, böylelikle devrimci tutsakları zararsız hale getirebileceğini, emekçi yığınların

moralini bozabileceğini hesaplamıştı. Ancak devrimci tutsakların teslim olmaya hiç niyeti yok... Bu saldırıya bedenlerini ölüme yatırarak karşı koymuş ve şanlı Ölüm Orucu eylemini gerçekleştirmişlerdir. Ölümsüzleşen 12 kahraman devrimciyle burjuvazi bir kez daha ağır bir yenilgi almıştır.

Aradan tam bir yıl geçti. Bu süreçte bir çok saldırı yaşandı. Ancak şimdi yeniden kapsamlı bir saldırıya girişiliyor. Bu saldırıyı başlatanın ismi Oltan Sungurlu... Perdedeki isim bu. Daha önce de belirttik, ismin hiç önemi yok; kim gelirse gelsin "yapılacak işler" aynı. Adalet Bakanlığı'na Oltan Sungurlu'nun getirilmesinin tek bir anlamı var; burjuvazi iç savaşı cezaevleri cephesinden de kazanmak istiyor ve bu işi yapacak kişinin deneyim sahibi olmasına, saldırıları kararlı bir şekilde yü-

rütecek "işinin ehli" birisi olmasına özen gösteriyor. Oltan Sungurlu ismi bizlere hiç de yabancı değil. Bu, onun dördüncü Adalet Bakanlığı... Halklarımız onu, 12 Eylül sonrası tek tip elbise saldırısından, 1 Ağustos Genelgesini uygulamak için harcadığı çabadan, Mehmet Yalçınkaya ve Hüseyin Hüsnü Eroğlu'nun katledilmesinden, devrimci-yurtsever tutsakları tek kişilik tabutluklara koyma çabalarından tanıyor. Tabi ki bu çabalarının hiç birisi devrimci-yurtsever tutsakların kararlı ve direngen tavri karşısında başarı şansı bulamadı.

Halk arasında bir söz vardır: "Sütten ağzı yanan yoğurdu üfleyerek yer" diye... Şimdi Oltan Sungurlu üst üste yaşanan yenilgilerin ardından, süreci alttan alta örgütlemeye çalışıyor. Devrimci tutsaklara doğrudan yönelmeden hücre sistemine geçmek için gerekli hazırlıkları yapıyor. Pek çok Anadolu cezaevinde boş otan ya da devrimci tutsakların olmadığı bölümlerde hücreleri yaptırdı. Diğer cezaevlerinde de alttan alta çalışmalarını sürdürüyor. Bir yandan da basın açıklamaları yapıp, hücre sistemi diye bir uygulamaları olmadığını söylüyor. Biliyoruz ki, bu açıklamaları demagogiden başka bir şey değil. Hücre sistemi için gerekli hazırlıkların "rahatsız" edilmeden, herhangi bir olay patlak vermeden tamamlamak istiyor. Burjuvazinin bu isteği de yerine gelmeyecek.

Faşist devlet bu pratik çabalar içindeyken devrimci-yurtsever tutsaklar da kan ve can pahasına kazandıkları hakları ve mevzileri terketmeyeceklerini belirterek hücre sistemine geçmeyi planlayan devlette uyarmak amacıyla eylemlere başladılar.

Belirttik, yine belirtiyoruz: Devrimci-yurtsever tutsaklara yönelik saldırılar özünde devrime karşı, emekçi halkın mücadelesine karşıdır. Karşı-devrimci saldırıları püskürtmek hepimizin görevidir.

CEZAEVLERİNDEN... CEZAEVLERİNDEN...

4 Temmuz 97-

Ceyhan Özeltip Cezaevinden Elazığ cezaevine sevk edilen PKK davasından 15 hükümlüye işkence yapılması ve baskıların artması nedeni ile 4 Temmuz'da SAG'a başladılar. Tutsaklar yaptıkları açıklamada sevkle gelen yeni tutsaklarla eskilerinin görüşürülmediğini, itirafçılık dayatıldığını, ailelerin getirdiği yiyecek, giyecek vb. içeri alınmadığını, görüş süresinin 20 dk. ile sınırlı tutulduğunu, saldırılarda yaralanan tutsakların tedavilerinin yapılmadığını bildirdiler.

Konya Cezaevinden ceyhan cezaevine getirilen tutuklular askerin saldırısına uğradılar.

Saldırı sırasında 1 tutuklunun kaburgaları kırıldı. 7 tutuklunun da durumunun ağır olduğu bildirildi.

12 Temmuz 97-

Elbistan cezaevindeki siyasi tutuklular mahkemeye gidüş gelişler sırasında saldırıya uğradıklarını açıkladılar. PKK davasından yargılanan 100 tutuklu adına Verdar Aslan tarafından yapılan açıklamada, cezaevi idaresinde değişiklikler yapılmasının ardından baskılarında arttığı belirtildi. Mahkemeye giden tutukluların yol boyunca hareket ve saldırılara maruz kaldığını belirten açıklamada "üst araması adı altında onur kırıcı uygulamalar yapı-

yor. Ayrıcalık yasal gazete ve dergilerde son zamanlarda içeri alınmıyor. Ziyaretçilerin getirdiği gazete ve dergiler kaybediliyor." denildi.

19 Temmuz 97-

Ceyhan cezaevinden değişik cezaevlerine sevk edilen tutuklular, tecrit altında tutuluyor. Elazığ cezaevine sevk edilerek tecrit koğuşuna konulan PKK davasından 15 tutuklunun başlattığı açlık grevi 15. gününe girdi.

28 Temmuz 97-

Yozgat cezaevinden Giresun cezaevine sevk edilen Kenan Sarıca adlı tutuklu cezaevi girişinde askerler tarafından soyunularak aranmak istendi. So-

yundurmaya tepki gösteren Sarıca 3 gün işkence gördü. Olay üzerine baskıları protesto etmek için Giresun cezaevindeki PKK davası tutukluları 24 Temmuzda 2'şer günlük dönüşümlü açlık grevine başladılar.

Nevşehir cezaevinde de "hücre tipi" uygulamasını protesto etmek için hastane ve mahkeme boykotu yapılıyor.

Yozgat E Tipi cezaevinde PKK davası tutsaklarının kaldığı 8. koğuşta tünel kazıldığı ve cezaevi tel örgüsüne 1 metre kala ortaya çıkarıldığı iddia edildi. Tünelin 50 cm. eninde 26 metre boyunda olduğu söylen-

CEZAEVLERİNDEKİ HASTALARIN TEDAVİLERİ ENGELLENMEYE DEVAM EDİYOR

-10 Temmuz

Bir süre önce tutsak bulunduğu Çankırı E Tipi cezaevinden Ankara Numune Hastanesine kaldırılan kronik böbrek yetmezi hastası Mustafa Kılıç 10 günlük kısa bir tedavi döneminden sonra Ankara Merkez Kapalı cezaevine gönderildi. Buradan da Çankırı cezaevine götürülen Kılıç'ın sağlık durumunun kötüye gittiği bildirildi.

10 Temmuz

Burdur Cezaevindeki hasta tutsaklar "rink aracı" ya da "asker yok" gerekçeleriyle hastanelere sevk edilmiyor. Hastaneye götürüldükleri durumda da tutsakların sözlü ya da fiili saldırıya uğradığı bildirildi.

-10 Temmuz

Aydın E tipi cezaevine akciğer kanseri olan PKK davasından tutsak Musa Turan'ın sağlık durumu ciddiyetini koruyor. Turan'ın tahliye edilmesi için İnsan Hakları Savunucuları ve ailelerin girişimleri sonuç vermezken, İHD Genel Merkezi Cezaevi Komisyonu Başkanı Av. Türkân Aslan, Turan'ın tedavi edilmesi için Aydın Ağır Ceza Mahkemesinde dava açacaklarını söyledi.

-11 Temmuz

Sağmacılar cezaevindeki tüberküloz hastası Halil Uçar isimli tutsak ameliyat edilmesi kararına rağmen Ankara cezaevinde sevk ediliyor. Tutsaklar, Uçar'ın acilen ameliyat olmaması halinde durumun kritikleşeceğini belirttiler.

-21 Temmuz

İzmir İl Sağlık Müdürlüğüne bağlı doktorlar tarafından, Buca Cezaevinde bulunan tutsaklar arasında yapılan sağlık taraması sonucunda 173 tutsağın tüberküloz virüsü taşıdığı saptandı. Tutsaklar, hastahklarının sorgu sürecinde başladığını, hastane ve cezaevi revirindeki tıbbi malzemelerinde hijyenik olmamasının hastahklarının artmasına neden olduğunu belirttiler

-24 Temmuz

Nazilli E tipi cezaevinde PKK davasından yargılanan 35 tutsağın sabah kahvaltısından sonra zehirlendikleri öğrenildi.

-25 Temmuz

Ankara Merkez Kapalı cezaevinde, Çetin İlkan ve Beran Demirey adlı tutsaklar hastaneye götürülürken jandarma saldırısına uğ-

radı.

-26 Temmuz

Amasya cezaevinde siyasi tutsaklar arasında yaklaşık 80 kişide hastalık tespit edildiği Nuri Can, İbrahim Kılıç adlı tutsakların her an ölebilecek düzeyde hasta oldukları ancak gereken muayene yapılmadığı için hastahklarının teşhisinin dahi yapılmadığı ifade edildi.

-29 Temmuz

Aydın cezaevinde 116 tutsak ülser, bronşit, halsizlik kalp rahatsızlığı, romatizma, alerjik hastahklar, sinüzit, kemik iltihaplanması vb. hastahklara yakalandı. Tutsaklar tedavi edilemiyor. Siyasi tutsaklar, cezaevi idaresinin hiçbir girişimde bulunmadığını belirttiler.

Ölüm Orucu Eyleminde 12 devruncinin ölümsüzlüğe uğurlanmasının yanında bir çok hasta olan tutsak vardı. Aradan bir yıl geçmesine rağmen sağlıklarına kavuşamayan, tedavileri yapılmayan tutsakların isimleri:

Bayrampaşa Cezaevinden: Ali Ekber Akkaya, Ali Yalçın, Mehmet Yaman, Mustafa Gök, Mehmet Güvel, Nursel Demirdövcü, M.Ali Çelebi, Delil İldan, Turan Atmaca, Bürol Paşa, Cafer Gürbüz, Refik Ünal, Cafer Cangöz.

Bursa Cezaevinden: Yusuf Kenan Dinçer, İbrahim Doğan, Bülent Durgeç

Bartın Cezaevinden: Aziz Nakçıl

Giresun Cezaevinden: Serdar Gekir

Ordu Cezaevinden: Selman Özcan

Ankara Cezaevinden: Zeynep Güngörmez, Nevzat Şahin, Cemal Çakmak, Habip Gül

Sakarya Cezaevinden: Kamile Kayır, Şerife Doğan, Gülümser Tosun, Sevgi Soymaz, Emel Şahanoglu

Buca Cezaevinden: Semiray Yılmaz, Hüseyin Ali Günay

İskenderun Cezaevinden: Bayrak Sarıtaş

Erzurum Cezaevinden: İbrahim Bozay, Yusuf Demir

Malatya Cezaevinden: Veysel Doğan, Cihan Akdemir

Çanakkale Cezaevinden: Düzgün Demirpençe, Emine Güngör

Gebze Cezaevinden: Niyazi Kaya

FAŞİZMİN SALDIRILARI SÜRÜYOR

Halen İstanbul Altıncı Ağır Ceza Mahkemesinde görülen "İşkence Davası"nın 2. duruşmasına sanık polislerde katıldı.

Davacı ve tanık olan işkence mağduru 12 genç adliyedeki duruşmaya getirilmek istemedi. 7 Temmuz 1997 günü saat 09.00 da başlaması gereken duruşma sanık polislerin itirazı ve mahkeme heyetinin bu itirazı uygun davranma eğilimi ile iki saat geç başladı.

Mağdur avukatlarından Gülizar Tunçer'in mahkeme heyetine yaptığı karşı itirazlar sonucu, polislerin teşhis edilebilmesi için TKEP/L üyesi olmak iddiasıyla halen tutuklu bulunan 12 genç cezaevinden getirildiler.

Bütün bu tartışmalar sürerken, mahkeme heyetini sıkıştıran sanık polisler ve avukatları, mahkeme salonundaki yirmi kadar tutsak ailesinin kendilerini "taciz" ettiği iddiasıyla, ifadelerini verip gitmek istediklerini söylediler. Oysa bu gerekçeleri de yalandı. Çünkü salondaki 20 kişilik aileye karşılık en az 200 tane resmi polis, 10 larca sivil polis ve bir ekipte yunus vardı. Takriben 300 polisin içinde 20 tane yaşlı ana ve baba sivil oldukları ve önceden tanışmadıkları için tanımadıkları sanık polisleri nasıl taciz edebirdi... Bütün korkuları işkence yaptıkları gençlerle (hatta çocuklarla) yüz yüze gelmekti. Biliyorlardı ki, her türlü adı yonteme başvurarak işkence yaptıkları gençler kendilerini tanıyacak ve teşhis ede-

meden habersiz sivil halktan olacak olayları gizlemektir amaçları. OAyede oldu 2. katın çıkışı kapatarak, orada ailelerle polisleri başbaşa bıraktılar. Basından, özellikle duruşmayı izlemeye gelen Aalman I. Kanal kameralarından rahatsız olmuşlardı. Bu nedenle duruşma salonuna kamera ve fotoğraf makinası girmesini yasaklayarak işkencecilerin fotoğraflarının ve görüntülerinin çekilmesini engellediler.

Bütün bu entrikalar ve verilen siyasi kararlar karşısında aileler ve basın mensupları, yasalar karşısında herkesin eşit olduğu iddiasının yalan olduğuna tanık oldular. Suç işleyen polis ise yasaların tarafı olacağı uygulamayla kanıtlandı. Duruşma salonuna sanık polisler dışında onlarca sivil polis alındı. Bütün itirazlara rağmen hiç aranmadılar ve silahlarıyla salona girdiler. Salonda silahlarını göstererek hem aileleri hemde davacı gençleri korkutmaya çalışacaklardı.

Herşeye rağmen aileler yılmadan düşüncelerini gizlemeden basın mensuplarıyla sohbet ediyor, röportaj yapıyor, sivillerin gözlerinin içine baka baka bu davayı sonuna kadar sürdüreceklerini gerekirse uluslararası kuruluşlara taşıyacaklarını söylüyorlardı.

Nihayet saat 11.30'a doğru çocuklarımızın cezaevinden getirildiği haberi yayıldı. Önce sivil polisler, izleyici gibi salona yerleştiler, ardından aileler. Sanık polis-

ler ve avukatları önceden salona alınmışlardı. Bu arada sanık polislerle aynı ekipte çalışan bir polis te-laşla dışarı çıktı. Dışardaki sivillerle konuştu (emir verdi). Basın mensupları (kamera-man ve fotomuhabirler) salona alınmadıkları için koridordaydılar. 2. katın koridoruna çıkan merdivenlerde bir hareketlenme oldu. Önce Cezaeviaskerleri arasında tutsak güçler koridora ulaştılar. Gözleri ailelerini arıyor-

bir taraftan çocukların dövülmesine yardım ederken diğer taraftan aileleri tartaklamayı ihmal etmediler.

Basın şaşkın bir vaziyette hem olayları anlamaya çalışıyor hem de durmadan görüntü alıyordu. Ailelerin öfkeli feryatları basına yönelik ajitasyona, sloganları gök gürültüsüne döndüğüne, saldırı kırıldı. Çevik kuvvet amiri yalvaran ricalarla tartaklanmış aileleri sakinleştirmeye çalışıyordu.

Bu arbede yaklaşık 15 dakika sürdü. Duruşma başladığında Av. Gülizar Tunçer mahkeme heyetine O.K'nin ve Erhan I'lın durumunu gösterdi. O.K'nin dudakları patlamış kafası kırılmış üstü başı kan içindeydi. Bu gerekliliğe direnemeyen mahkeme O.K'yi Adli tıbbı sevk etti. Bir avukat'ın nezaretinde adli tıbbı götürülen O.K. doktor olmadığı için tedavi edilemeden geri getirildi. Geri dönerken görevli cezaevi jandarmaları ve sivil işkenceci polislerce tekrar tartaklanan O.K'ye avukatı müdahale etmek isteyince onu da tartakladılar.

Uğradığı hakaretlere içerleyen avukatımız göz yaşları içinde, hukukun bu kadar aleni bir biçimde ayaklar altına alındığı bir ülke olamayacağını barosuna ilettili. Mahkeme heyetine bütün bu olaylar anlatılarak (ki zaten onların gözü önünde cereyan etmişti) cezaevi görevlisi jandarmalar hakkında suç duyurusunda bulunulacağı iletili. Ailelerin olay yerinde tuttıkları tutanak, basının görüntüleride eklenmek suretiyle suç duyurusunun materyallerini oluşturdu. Duruşma sonrası cezaevine götürülürken yolda tekrar dövülen ve işkence yapılan gençlere cezaevi revirinde ilk müdahale yapılarak. Adli tıptan raporlarla saldırılar belgelendi.

Ancak hem aileler, hem basın hemde yargının mensupları olan avukatlarımız biliyor ki, Adli tip raporlarıyla işkencecileri kanıtlanmış olmasına rağmen polisler korunarak hala görevlerine devam ediyorlarsa, aynı durumda jandarmalarda korunacaktır. Yargının bağımsız olmadığı, siyasi kararlarla burjuvazinin hizmetinde ve denetiminde olduğu bu ülkede, işkencecilerle işbirliği yapan yargıda, yine kendi taraflı kararlarıyla mahkum edebiliriz. Hele hele işkenceyi ve işkencecileri savunan avukatın içine düştüğü açmaz tanımlanır biçimde değil... Dünyanın hiçbir yerinde gerekçesi ne olursa olsun işkence bu kadar aleni bir biçimde savunulmuş hahki gösterilmeye çalışılmamıştır. Ne aileler olarak bizlerin, ne de işkenceye maruz kalmış evlatlarımızın, ne de bu ülkede kayıp ailesi açık infaz ailesi ve iç savaş katliamlarının tarafı ezilen ve sömürülen halkların adalet anlamında T.C. anayasasından ve yargısından herhangi beklentisi yoktur olamazda.

Bizler biliyoruz ki gerçek adalet sınıfsız toplumun adaletidir. Yani adaletin mülkün temeli değil, hakkın temeli olduğu toplumdur. O topluma ulaşmak için mücadelelerimiz sürecektir.

Ya Devrim Ya Ölüm.

DETAK

ceklerdi. Bunu engelleyebilmek için bütün güçleriyle adliye salonlarını işgal etmişlerdi. Resmisiyle-siviliyle basın mensuplarının gözü önünde aileleri korkutmak, yıldırma istiyorlardı. Her şeye rağmen bir avuç kararlı aile çocuklarını sahiplenmekte, onları yalnız bırakmamakta kararlıydı. Mahkeme heyetinin "6 nolu mahkeme salonuna sığmayız" bahanesiyle 2 nolu mahkemenin 2. kattaki salonuna duruşmayı taşımasına rağmen ısrarlı mahkeme salonuna yö-neldiler. Duruşmayı 2. kata taşıyarak, 1. kattaki günlük işlerini takip eden mahke-

du. Ancak aileler duruşma salonundaydılar. Ancak tanık olan bir baba koridordaydı. Onu gören çocuklar zafer işaretiyle selam yolladılar. İşte o an saldırı başladı. Çocukların aileleriyle selamlaşmasını bile hazmedemeyen faşist komutan askerlere saldırı emrini verdi. Zaten kelepçeli olan davacılar biranda kendilerini yerde buldular... Koridordaki babanın hayrırarak, slogan atarak karşı saldırıya geçmesiyle, onun sesini duyan diğer ana ve babalar koşarak müdahale ettiler. Araya giren resmi polisler anaları engellemek gerekçesiyle

Farklı cezaevlerindeki iki ölüm orucu savaşçısından birinin diğerine yazdığı mektuptur.

24 Haziran 19996

Yoldaş,

Bir büyük dönemeçteyiz. Bu kez zafer, ölüm istiyor. Aslında herkes bunun farkında. Başta tutsaklar; sonra aileler; anneler, babalar; onlara destek olabilnek için bergün gözaltına alınmayı göze alan demokratik kamuoyu ve tabii devlet, cezaevi idareleri; şimdi hepsi nefesini tutmuş, kaçınılmaz görünen Ölüm yolculuğuna tamiklik ediyor. Belki de bu yüzden, aileler geçmiş direnişlerden çok daba atak, daba aceleci ve kavgacı. Ve devlet; eğer bu savaşı kaybederse, cezaevleri üzerindeki denetimini çok uzun bir süre kaybedeceğini seziyor, yenilgi psikolojisine daba şimdiden girdi. Ama, hiç olmazsa ağır tabirbatlar istiyor ve kendini bekleyen cebennem günlerine bazırılıyor.

Evet yoldaş, öyle bir yola girdik ki artık, geri dönüş yok. İçimizden bazıları için bu, son büyük kavga olacak.

Bu kişi belki tanıdığımız biri olacak, ya da biz olacağız. Ama ne olursa olsun, ölümsüzlüğe uğurlayacağımız ilk devrimci, burjuvazi için cebennem kapılarını aralayacak. Ne büyük bir kıvanç ve ne büyük bir kabramanlık derisi. Kısa bir süre sonra, bazı kurum ve kuruluşlar, grevi ertelememiz yönünde çağrı yapacaklar. Düşün yoldaş, binlerce insan, berşeyi bir kenara bırakıp, bir ölümün ne kadar küçümsenebileceğini, ama aynı zamanda ne kadar yüceltileceğini gözleriyle izleyecek, kulaklarıyla duyacaklar. İlk düşenin

"Kazanacağız" çığılı asılı kalacak başların üzerinde; pankartlara yazılacak. Ve yoldaş, bu çığılık, büyük isyanlara tohum olacak. Nice zorluklar yaşayanlara, bıkkınlara enerji olacak, dizlere derman, gözlere ışık, beyinlere kin olacak. Kim istemez ve özlemes böyle bir ölümü.

Bu onura ben sahip olmak istiyorum...

Gözaltından adli tıpa götürülürken görmüştüm seni, aradan on gün geçmişti. Bazen sesin, türkü söyleyen sesin ulaşırdı hücreme...

Hücrede en çok seni merak ettim. Ya kaybederlerse? Sonra adli tıpta gördüm. Sessizce, gözlerimizle konuştuk senle, baktırıyor musun: "İşler yolunda ortak" diyordun sanki. Sımsiyah bir sakal ve kirli saçlarıyla, ahşılmış, teniz ve titiz değil-din ama, bakışların hiç değişmemişti yoldaş. İnsan onlardan berşeyi okuyabilirdi, hiç konuşmaya gerek duymadan. Keşke burada olsaydın. Ölümün kucagında belki, son kez sohbet etmek isterdim seninle, sessizce...

Cuma günü bir mektup aldım... 'ten: "Çok fazla yaşadığımı hissediyorum" diyordu. Ne dersin bizim için de aynı şey geçerli değil mi?

Çok yaşadık yoldaş, çok şey yaşadık. Hayır, erken yakalanmadık. Her zaman, bazı işler yarım kalır. Ama biz büyük sevinçler yaşadık, büyük dostluklar, ölüm-süz duygular yarattık. Ve eğer şanslı-

sak, hiç tökezlenmeden tamamlayacağız yürüyüşümüzü; tek bir geri adım atmadan. Tıpkı bir leninist gibi, geride kalan onlarca yoldaşa bir nebze olsun, yaşatılacak değer bırakarak bayrağı devredeceğiz belki.

Çok şey yaşadık yoldaş. Onlarca kez yenilgiye uğrattık düşmanı. Bir kez olsun bizim sayenizde yüzü gülmedi. Bu son savaşta da yüzleri gülmeyecek. Çok şey yaşadık yoldaş. Bazen bir evde, kuşatma altında; bazen taşlı sopalı kavga alanlarında; bazen deniz kenarında nefis bir ay ışığı altında; bazen kar suyunun ayaklarımızı dondurmasına aldırmadan... bazen yolculuklarda, pusuda, kaygılı bekleyişlerde... Eğer ikimizden biri yaşarsa, gideni anlatsın geride kalanlara, tamam mı? Söz mü?

Bu gün Emin Diker yoldaşın ölüm ilanını okudum. Ne kadar sessiz ve omurlu bir şekilde terketti yaşamı... Gözaltına alınıyor, direniyor ve serbest bırakılıyor. 24 Mayıs'ta evinden gözaltına alınıyor. Ertesi gün bir inşaatta işkence edilmiş ve kafasına tek kurşun sıkılmış olarak bulunuyor...

Büyük bir gurur duyuyorum ölüm-süzleşen savaşçılarımızdan. Ama bir parça hüznün ve doymamışlık; hoşnutsuzluk kalıyor içimde. Bu yoldaşların hesabını sormak için elim fırsat geçiyor diye...

Şimdilik bu kadar. Hoşçakal yoldaşım. Mutlaka görüşürüz.

BENDEN KALAN

Ben Zilan

Kürdistan'da doğdum

Çığılıklarla doğdum

Açlığa ve yokluğa doğdum

Anamın kabırlı

babamın nasırlı ellerinde doğdum.

Doğdum...

Doğar doğmaz

zulüm dolandı düşlerime

uykularıma kan oldu.

Ben Zilan

Dağ yamaçlarının

içli çocuğuyum

Uçurumlarda bilemedim gençliğimi

Enginlere düşürdüm bakışlarımı

Karartılmış gerçeğimizi gördüm

Yüceltilere çevirdim gözlerimi

güneşli geleceğimizi gördüm.

Yüreğim durmaz oldu

altın kafesler içinde

Özgürlüğün kanatlarını takip

şabınleştii.

Bir bombadır artık o

En düzenli orduları bozacak

Bir ateş topudur

ben yanacak

ben yıldızlara uzanan

karanlığı yırtacak

Ben Zilan

Ben Kürdistan'ın öfkesiyim patlayacak

Ben Zilan

adımı değil

mezarımı değil

yaşamımı bırakıyorum sizlere

Tanık Ziya'ya...

Yoldaşım

O hep gülen gözlerini hiç görmedim

Düşmana kimliğimizi göstermek için

silah çeken ellerini hiç unutmadım

Adını bilirim bir

Bir de beyninde taşıyıp

yüreğimizin üzerine bıraktığın

kavga türküsünü.

Yoldaşım

Seni anlatıyorlar

"Sarılınca" diyorlar

"Sımsıkı sarılırdı"

Yoldaşım

Yoldaşımı sonsuzluğa uğurlamak

Anlatılması ne zor bir şeydir

bilirsin

Bir taşı bastırıp

bağrımızın orta yerine

Her gün

her saat taşırız

bir dağ tepesine

Yoldaşım,

Kavgamızı sürdürmek

Sizleri yanı başımızda bilmek

Ne onurlu bir şey bilirsin

Yarını alıp sırtımıza

Her canı

her anı,

kuşanırız

anılarımızla

ölümü ve ölümsüzlüğü de paylaşırız

yarınlarımızda...

ZAFERE KADAR, DAIMA!

"Hasta la victoria siempre"

30

1967-1997

30 años de la caída del Che en Bolivia

Che, vives en cada compañero